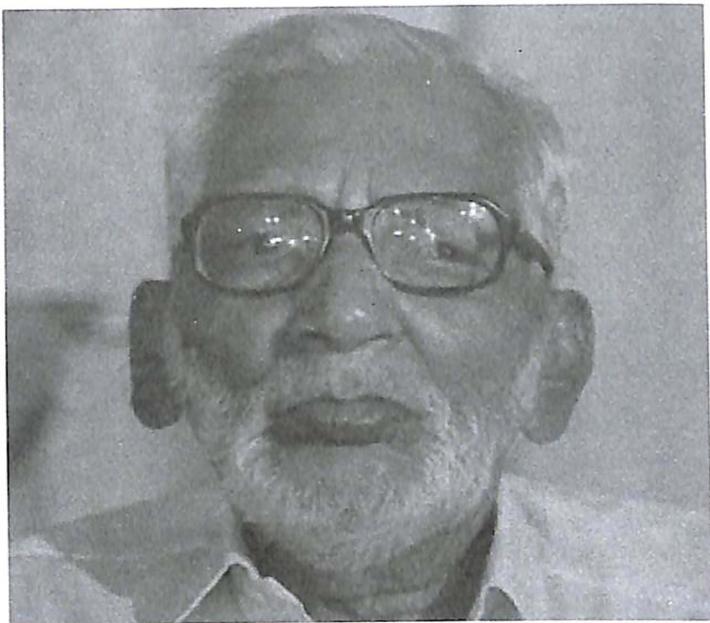


കാവന കാളവുദ്ധി

48

മെയ് - ജൂലൈ - 2010



ഞാനോരു നിരീശവാദിയല്ല, ഞാനോരു ഭലിതനാണ്. ഹതികന്യുക യാണ് അതിയന്ത്രുർ ഭഗവതി. ചെറുപ്പുത്തിൽ ഞങ്ങൾക്ക് അവിടെ കട കാനാവുമായിരുന്നില്ല. പിന്നീട് അനുവാദം തന്നേശേഷം പ്രതിഫേഡം കൊണ്ട് ഞാൻ ഒരുപലത്തിലും പോകാറില്ല.

REGISTERED WITH
THE REGISTRAR OF NEWS PAPERS FOR INDIA
UNDER NO. 70774/98

കേരള കാലാവല്ലി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സമാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

പുസ്തകം 12

ലകം 4

വില 15 രൂപ

ചീഫ് ഫീഡിറ്റർ	ഡോ.എം.ആർ. രാജവവാരിയർ
മാനേജിംഗ് ഫീഡിറ്റർ	പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഫീഡിറ്റർ (ബോർഡി)	എം.എം.സചീറുൻ
ഫീഡിറ്റർമാർ	കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ
	കെ.പി.ശക്രൻ
	കെ.പി.മോഹനൻ
ബുക്ക്‌ഡിജെസ്റ്റർ	ലാലി പ്രഭാൻ
കവർ ടെസ്റ്റിൽ	പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സമാരക ട്രസ്റ്റ്

(റജി.440/92)

കോട്ടയ്‌ക്കാൽ - 676 503

കൊച്ചുക്കാലവൃത്തി

സാമ്പത്തിക

ഒറ്റപ്പയർ - 15.00

വാര ഫീക വരീസംഖ്യ - 60.00
(വിനാശത്ത് - 15 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരീയൻ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്
(രജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

കണ്ണുകൾ

മുൻകുറി

ഉല്ലിരിനും ആറിടി പൊക്കം = വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി

ഖവിയുടെ മാറാപ്പട്ടാത്തവർ = കെ.പി.ശക്രൻ

പാട്ടിരുളും നാട്ടുവഴികൾ = ഏറ്റുമാനുർ സോമദാസ്

കാവ്യരഹസ്യങ്ങളുടെ താക്കോൽ = വി. പിക്കംതന്ത്രാലി

നിലനിൽപ്പിരുളും പ്രക്രയവബോധം = ഭോഷ്ടി സ്വപ്ന

ഖഡാഭാരതം കർണ്ണപർവ്വം

പാർത്ഥസാരഥി വർണ്ണനം

രോസ്യാദനം = ജി.കെ. രാമേഹൻ

കവിയുടെ സാമ്രാജ്യവോധം = ജിൻസി ഇ. എം.

എരു കാതുകക്കാഴ്ച = ആർ. മനോജ് വർക്ക

കേരള ദർശനം = പി. നാരായണക്കുറുപ്പ്

വരാത്ര = അംഗാക്ക് കുമാർ പെരുവ

സുലുഭാഹി = മോളി

ക്രണൻ = കെ.ടി. കൃഷ്ണവാരിയർ

ജനറൽ വാർഡിൽ = രാജഗോപാൽ നാട്ടുകൻ

ആരക്കമ പോലെ = വി.കെ. ഹോ

ചുല്ലം = മുകുന്ദൻ മണ്ണാട്ടൻ

ബന്ധിപ്പുർക്കാട്ടിൽ = യു. ശക്രനാരായണൻ

ചുവക്കോപ്പുകൾ = സംഭാഷ് നെടുഞ്ഞാടി

ശക്രിപ്പേഴ്സ് = പി. ഉധു

വിത്രമെഴുത്ത് = വി. സുകുമാരൻ

എന്തു വാക്ക് = പി. സദാനന്ദൻ

കമയിലെ നാടോടിപ്പാരമ്പര്യം = ടി.ആരുൺ ക്രണനുർ

വായനചുവി = സി.എ. വാലിയർ

പ്രിയപ്പെട്ട പത്രാധിപർക്ക്

കവനക്കാമുണ്ടി ഫേബ്രൂ. എപ്പിൽ 10

Ref. ബുദ്ധചരിതം ആട്ടക്കമ - കെ.പി. ശങ്കരൻ
പേജ് 32, ഫ്രോകം

‘ഉടുപുടവ കിഴിൻതും. . . .’ etc
വായിച്ചപ്പോൾ, ദർത്തുഹരിയുടെ
ഉരസി നിപതിത്താനാം ട്രസ്ക യഞ്ചില്ലകാനാം
മുകുളിതനയനാനാം കിഞ്ചിതുമീലിതാനാം
ഉപരിസുരതവേദസിന്മാനാണ്യസമലീനാ -
മധ്യരമധ്യ വയുനാം ഭാഗ്യവന്നഃപിബെന്തി.

എന്ന ഫ്രോകം ഓർമ്മയിൽ വന്നു. സമാനവൃത്തത്തിലും വിഷയത്തിലും
ഒരു പക്ഷേ ഈ ഫ്രോകം എൻ.വി. എഴുതിയപ്പോൾ, ഓർമ്മിച്ചിരിക്കാം.

ഈ ഫ്രോകംതന്നെ ഇത്തരിടെ തുകഴിപ്പിച്ചിരുന്ന നമ്പുതിരി അതിസ
രസമായി ഭാഷാന്തരം ചെയ്തതും ശ്രദ്ധിക്കാം.

ഉടലശക്കാടമർന്നും മാറിലാക്കുന്നതലാർന്നും
കടമിച്ചിയടവാർന്നും സ്വല്പമെമ്മാൽ വിടർന്നും
ഉടനുപരിരതാലസ്യാർട്ട് ഗണാണ്വിതാംഗി-
ക്കുടയ ചൊടിയണിതേതൻ ഭാഗ്യവാനാർ കുടിപ്പു!

2. സമർപ്പണം (നെല്ലിക്കൽ മുരളീധരൻ) പേജ് 49.
പദ്യത്തിന്റെ രണ്ടാം വരി -
'നീരസ്യജലദണ്ഡശ് . . .' ശരിയായില്ല.
എന്നോ കരടുതന്ത്രത്തോപോലെ!
3. വായനമുൻ - എം.എം. സചീനൻ - വേറിട്ടുകേൾക്കുന്ന ഒച്ച
“കാലക്രമത്തിലറിയാതെ മനസ്സിനുള്ളിൽ
ബാലസ്വരൂപിയൊരുപേരും പിറന്നു വീണ്ടും . . ”

വായിച്ചപ്പോൾ

സാക്ഷാൽ കുഞ്ഞൻനപ്യാരുടെ

“കാലക്രമേണ മുസാലയുധമാധവനാർ
ബാലത്രമാകിയ ഭശാന്തമതിക്രമിച്ചു . . .”

എന്ന വരികൾ മനസ്സിൽ തികട്ടി വന്നു. കൂട്ടം പരയുകയല്ല കേടു.

സ്നേഹപുർണ്ണം
നെടുവേലിൽ നീലകണ്ഠമാരാർ

(മുൻകുറി)

ജൈവവൈവിധ്യവും ഭാഷാവൈവിധ്യവും

എ.എ.സചീറ്റൻ

അനേകായിരം വർഷങ്ങൾക്കാണ്ടാണ് നമ്മളിക്കാണുന്ന ലോകവും ഇതിലെ ആയിരക്കണക്കായ സസ്യ-ജന്തുജാലങ്ങളും രൂപപ്പെട്ടുവന്നത് എന്ന് നമ്മകൾക്കിയാം. ഏകകോശജീവികളും, കൂമികീ ടങ്ങളും പുന്നാറ്റയും മുതൽ ആനയും തിമിംഗലവും മനുഷ്യനു മൊക്കെ ഉൾപ്പെടുന്ന ജനുസമുഹവും, വേരും ഇലയും പുവു മൊന്നും വെള്ളേരു രൂപപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞില്ലാത്ത പുപ്പലും, കായ്ക്കെ കത്തല്ലാതെ വിത്ത് പുറത്തു പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന ഇന്ത്യം മുതൽ, ആലും ആഞ്ഞിലിയും തേക്കും, കാലിപ്പോർണിയ ഡിലെ മുപ്പുതുമീറ്റർ വണ്ണമുള്ള കുറ്റൻ മരമുത്തച്ചന്നാരുമൊക്കെ പരിണമിച്ചുണ്ടായിവരാൻ അറുപതുകോടി വർഷങ്ങളുടെ കാത്തി റിപ്പു വേണ്ടിവന്നു എന്നാണ് ശാസ്ത്രമതം. വ്യത്യസ്ത തരം സസ്യങ്ങളും ജനുകളും മാത്രമല്ല, ഓരോ വിഭാഗത്തിനുള്ളിലും നിര വധി ഉപവിഭാഗങ്ങളുമുണ്ടല്ലോ. മാവ് എന്ന ഒരു പൊതുവിഭാഗ ത്തിൽത്തന്നെ എന്നെന്നതുതരം വൈവിധ്യങ്ങളാണുള്ളത്! ഗോമാ വ്, നാട്ടുമാവ്, കിളിച്ചുണ്ടൻ, ഒളോട്ട്, സിനുരം, കാമ്പർ, സേലൻ, തുടങ്ങി പത്തുപത്തുതരം മാങ്ങകൾ നമ്മുടെ നാടൻ ഇനങ്ങളിൽപ്പെടും. കൂത്രിമമായി ഒടിച്ചുണ്ടാക്കിയവ കൂടാതെത്തന്നെ. ഈ ഇന ഓരോ ഉപവിഭാഗത്തിലും കാണാം നിരവധി ഗുണവൈവിധ്യങ്ങൾ. നാട്ടുമാങ്ങകൾത്തന്നെ എത്രതരം! ചിലത് അച്ചാറിട്ടാൽ അളി തന്ത്യപോകുന്നവ. ചിലത് രണ്ടാ മുന്നൊ വർഷങ്ങൾക്കിൽ നിന്നും പച്ചപ്പുമാറാത്തവ. പുളി കൂടുതലുള്ളവ, തേൻപോലെ മധുരിക്കുന്നവ.....!

മനുഷ്യസാമീപ്യം എന്നെന്നില്ലാത്ത കാടുകളിലെ ചില സൃക്ക്‌മ കാലാവസ്ഥകളിലാണ് (Micro Climate) ജൈവവൈവിധ്യം രൂപപ്പെട്ടുവരുന്നത് എന്ന് ശാസ്ത്രക്കാരന്മാർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സേസലന്ത് വാലിക്കാടുകളിൽ രണ്ടായിരത്തിലധികം സ്പീഷീസ്സുകളിൽപ്പെട്ട ജനുസസ്യവിഭാഗങ്ങളെ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയുടെ

ജീൻകലവറ എന്ന് സെസലന്റ് വാലിയൈക്കുറിച്ചു പറയുന്നത് ഇക്കാരണത്താലാണ്. വേനൽക്കാലത്തും മഴപെയ്യുന്ന ഉഷ്ണാമേഖലയിലെ കൊടുക്കാടിന്റെ സ്വഭാവം സെസലന്റ് വാലിയിലെ ഉൾക്കൊടുകളിൽ നിലനിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ജീൻകലവറിയായി മാറാൻ സെസലന്റ് വാലിക്കു കഴിയുന്നത്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സാധാരണ ചെറിയചെടിയായി കാണാപ്പെടുന്ന പന്നൽപോലെയുള്ള സസ്യങ്ങൾ പരിശീലിച്ച് മരമായി വളർന്നുനിൽക്കുന്നത് സെസലന്റ് വാലിയുടെ ഉൾക്കൊടുകളിൽ കാണാം. മനുഷ്യരുടെ അമിതമായ ഇടപെടൽക്കൊണ്ട് നഷ്ടപ്പെടുപോകുന്ന ചില സുക്ഷ്മകാലാവസ്ഥകളിലാണ് ജൈവവൈവിധ്യം ഉടലെടുക്കുന്നത് എന്നു പറയുന്നത് ഇക്കാരണങ്ങളാലോ ണ്.

സസ്യലോകത്തും ജന്തുലോകത്തും കാണുന്ന അതിട്ടുകരമായ ഈ വൈവിധ്യത്തിന് ഭാഷയുമായി എത്രക്കില്ലും ബന്ധമുണ്ടോ? ഉണ്ടനുവേണ്ടം പറയാൻ. മനുഷ്യർക്ക് പരസ്പരം ആശയവിനിമയം നടത്തുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ഭാഷ ഉണ്ടായിവന്നത് അമവാ അവർ ഉണ്ടാക്കിയെടുത്തത് എന്നു പറയാറുണ്ട്. അങ്ങനെയാണെന്നു സമ്മതിച്ചാൽത്തന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണ് ആറുനാട്ടിൽ നുറുഭാഷകൾ ഉണ്ടായിവന്നത് എന്ന ചോദ്യം ബാക്കിനിൽക്കുന്നു. പാലക്കാടൻ ചുരത്തിനു പടിഞ്ഞാറുള്ളവർക്കും കിഴക്കുള്ള വർക്കും ആശയവിനിമയത്തിന് ഒരേഭാഷ പോരാതെവന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? ലോകത്തിൽ മനുഷ്യർക്ക് പരസ്പരം ആശയവിനിമയം നടത്താൻ എന്തിനാണ് ഇത്രയധികം ഭാഷകൾ? ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെ എത്രയെത്ര ഭാഷകളാണ്? ദിവിയില്ലാത്ത ഗോത്രങ്ങൾക്കുടി പരിശിളിച്ചാൽ എന്ന്തിട്ടിടപ്പെടുത്താൻ പോലും കഴിയാത്തതു വൈവിധ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ രാജ്യത്തുതന്നെ കാണാം. ഇന്നും ഒരു ഭാഷതന്നെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരോറുഭാഷയാണോ? മലയാളത്തിന്റെ ഉള്ളിൽത്തന്നെ എത്ര മലയാളങ്ങളുണ്ട്? കണ്ണൂരും കാസർക്കോടും തിരുവനന്തപുരത്തും പാലക്കാടും കോഴിക്കോടും മലപ്പുറത്തും കോട്ടയ്ക്കെത്തും തൃശ്ശൂരും മൊക്കെ പറയുന്ന വാമോഴികളിൽ എന്തനും വൈവിധ്യങ്ങളാണ്! ഒരോ പ്രദേശത്തും മുള്ളം ഭാഷയ്ക്കെത്തും കാണാം വ്യത്യസ്തജാതിക്കാർക്കും പ്രത്യേകം തൊഴിലെടുക്കുന്നവർക്കും ഇടയിൽ ഭാഷയുടെ വ്യതിപ്രത്യേകം യാനം. വള്ളുവന്നാൻ മലയാളം എന്ന് സാഹിത്യലോകവും മാധ്യമാനം.

മലോകവും കൊണ്ടുന്നതല്ല വള്ളുവനാട്ടിലെ കർഷകത്താഴി പാളിയുടെ മലയാളം. ജൈവവൈവിധ്യങ്ങളുടെ പരിയാവു നാതുപോലെ ഭാഷാവൈവിധ്യങ്ങളും ഏറ്റവും കുടുതലായി കാണ പ്ലട്ടുന്നത് ഉഷ്ണമേഖലാപ്രദേശങ്ങളിലാണെന്നു വരുമോ? അല്ല കിൽപ്പിനെ ഇന്ത്യയിൽ ഇത്രയേറെ വ്യത്യസ്തതരം ഭാഷകൾ ഉണ്ടായിവന്നതിന് മറ്റൊന്ന് ന്യായീകരണമാണ് പറയാൻ കഴിയുക?

ഒരു ഭാഷയ്ക്കു കൂടുതൽ നൃഥ വെവിയുങ്ങളാക്കേ ഭാഷാവൈകല്ലുങ്ങളായാണ് പലപ്പോഴും വയ്ക്കുകരണമാർ വിലയിരുത്താറുള്ളത്. ശുഭമായ മലയാളം പറയാൻ അറിയാത്ത അജ്ഞന്മാനികളാണ് ഭാഷയെ മലിനമാക്കുന്നതരത്തിൽ പ്രാദേശികവാമോഴിവഴക്കങ്ങൾ കൊണ്ടുനടക്കുന്നത് എന്നാണ് പലരു ദേഹം ധാരണ. ഒരു സമൂഹത്തിലെ മുഴുവൻ സാധാരണമനുഷ്യരും ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷ തെറ്റും, ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസംനേകിയ ചില വ്യാകരണപണ്ഡിതന്മാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷമാത്രം ശരിയുമാവാൻ യാതൊരു ന്യായവുമില്ല. ഇന്ത്യൻ സ്റ്റാൻഡർഡ് സമയം എന്നു പറയുന്നതുപോലുള്ള, കേവലമായ ഒരു സകലപനം മാത്രമാണ് മാനകഭാഷ അമീവാ വ്യാകരണശുശ്രിത്യുള്ള ഭാഷ എന്നത്. സുരൂൻ ഇന്ത്യയിൽ പലസ്ഥലത്തും ഉൾച്ചുകാണുന്നത് പലസമയത്താണ്. ബോംബെയിലും ഡൽഹിയിലും നേരും വെളുക്കുന്നോഴ്ല്ലു കേരളത്തിൽ നേരും വെളുക്കുക. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ കോക്കിലും നമ്മുടെ കോക്കിലും ഒരേ സമയം കാണാൻ യാതൊരു ന്യായവുമില്ല. പക്ഷേ സാകര്യത്തിനുവേണ്ടി നാം ഒരു ഇന്ത്യൻ സ്റ്റാൻഡർഡ് സമയം സീക്രിക്കൗക്കയും എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഒരേ സമയം കാണിക്കുന്ന ഒരു പൊതുകോക്ക് അംഗീകാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നുമാത്രം. ഇതുപോലെതന്നെന്നയാണ് ഭാഷയുടെ കാര്യവും. വ്യാകരണശുശ്രിത്യുള്ള ഒരു ആദിഭാഷയിൽ അക്ഷരങ്ങളാനമില്ലാത്ത നാടന്മാർ ഉപയോഗിച്ചു കേടുവരുത്തിയതാണ് ഭാഷയിലെ നാടോടിവഴക്കവും പ്രാദേശികദേവവും എന്ന ധാരണ ശരിയല്ല. പ്രാദേശികമായ നിരവധി വായ്മൊഴിവഴക്കങ്ങളിൽനിന്ന് സമൂഹത്തിന്റെ സാകര്യത്തിനുവേണ്ടി സകലപിച്ചുണ്ടാക്കുന്നതാണ് മാനകഭാഷ. അമീവാ ധമാർത്ഥത്തിൽ ഒരു സമൂഹവും സംസാരിക്കാത്ത ഭാഷയാണ് മാനകഭാഷ. നമ്മുടെ ഭാഷാവൃദ്ധഹാരങ്ങൾക്ക് ഇത്തരം ഒരു

സങ്കല്പനം അത്യുപശ്യമാണ് എന്ന കാര്യത്തിൽ യാതൊരു തർക്കവും ഇല്ല തന്നെ.

ഭാഷകളും, ഭാഷയ്ക്കൈത്തുള്ള നിരവധി വാമാഴിവഴക്കെ അജ്ഞാം, പ്രാദേശികഗോജാജ്ഞാം രൂപപ്പെട്ടുവരുന്നത് സംസ്കാര തതിന്റെ ചില സുക്ഷ്മകാലാവസ്ഥകളിലാണ്. കാലാവസ്ഥ, ഭൂപ്രകൃതി, മറ്റൊഷകളും ജനതകളുമായുള്ള ബന്ധം, കാർഷികവിളവു കളുടെ സ്വഭാവം, ഉല്പാദനപ്രക്രിയയുടെ പ്രത്യേകതകൾ, തൊഴിൽപ്പ രമാധ ബന്ധങ്ങൾ, സമൂഹത്തിലെ വ്യത്യസ്തവിഭാഗങ്ങൾത്തിൽ നിന്നനിൽക്കുന്ന വിനിമയ രീതികളും അധികാരാല്പനകളും തുടങ്ങി നിരവധി ഘടകങ്ങളാണ് സാംസ്കാരികമായ ഈ സുക്ഷ്മകാലാ വസ്ഥയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. കേരളത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള വരും വടക്കുഭാഗത്തുള്ള വരും തെക്കുഭാഗത്തുള്ള വരും നമ്മിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി പ്രത്യേകംപ്രത്യേകം ഭാഷകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്റെ, അമ്മവാ അവർത്തനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ഭാഷയായി മലയാളം രൂപപ്പെട്ടുവന്നതിന്റെ ശാസ്ത്രീയമായ കാരണങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്നോൾ ഒരു കാര്യംകൂടി നാം സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും, ഇതെ കാരണങ്ങൾകാണ്ടുതന്നെന്നയാണ് കേരളത്തിനുകൂടി തെക്കേയെറ്റത്തുള്ളവരുടെ മലയാളവും വടക്കേയെറ്റത്തുള്ളവരുടെ മലയാളവും, കിഴക്കും മധ്യഭാഗത്തും ജീവിക്കുന്നവരുടെ മലയാളവും ഒരേ ഭാഷയായിരിക്കേണ്ടതെന്ന വ്യത്യസ്തവുമായി നിലകൊള്ളുന്നത്. നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് ജീവനുണ്ട് എന്നതിന്റെ തെളിവുകൂടിയാണ് ഈ പ്രാദേശികവൈവിധ്യങ്ങൾ. നൂറുവർഷം മുമ്പ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന മലയാളത്തിന്നും ഇന്ന് ഉപയോഗിക്കുന്ന മലയാളത്തിലേയ്ക്കുള്ള വളർച്ച സാധ്യമാക്കിയത് ഈ പ്രാദേശികഗോജങ്ങളാണ്. നൂറുവർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഭാഷയിൽ വരാനിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതും പ്രാദേശികഗോജായിരിക്കും. ഭാഷനാഡിയെപ്പാലെയാണ് എന്ന് പറയാറുണ്ട്. ഒരു നടപ്പിൽ ഒരാൾക്കും രണ്ടുതവണമുങ്ങാൻ കഴിയില്ല എന്നു പറയുന്നതുപോലെ, സുക്ഷ്മമായ അർത്ഥത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഉപയോഗിച്ച ഭാഷയും അതെരുപത്തിൽ പിന്നീട് ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. എതൊരു ഭാഷയിലും ജീവന്റെ ലക്ഷണമായ ഈ ഒഴുകിന് തെളിവായി രണ്ടു ഘടകങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന് അതിന്റെ പ്രാദേശികവൈവിധ്യമാണ്. അമ്മവാ ഭാഷയ്ക്കൈത്തുതന്നെ രൂപംകൊള്ളുന്ന കുറുഭാഷകളാണ്.

സംസ്കൃതഭാഷയിലോ ലാറ്റിൻഭാഷയിലോ പുതിയ പ്രാദേശികഭേദങ്ങൾ രൂപപ്പെടുവരാത്തതിന്റെ കാരണം അതിന്റെ ഒഴുക്ക് നിലച്ചു പോയതാണ്. സമൂഹത്തിലെ സാംസ്കാരികമായ നിരവധി സുക്ഷ്മ മസ്യാലികളിൽ ജീവിച്ചുപോരുന്ന മനുഷ്യരാണ് ഈ പ്രാദേശികഭേദങ്ങൾക്ക് രൂപം കൊടുക്കുന്നത് എന്നതിന് ഏറ്റവും നല്ല തെളിവ് മുതഭാഷകളുടെ സ്ഥിരസ്ഥാവംതന്നെയാണ്.

ഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ ജീവന്റെ ലക്ഷണമായി ഏടുത്തു കാണിക്കാവുന്ന രണ്ടാമത്തെ ഐടകം അതിന്റെ താഴമാണ്. ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഷയ്ക്കുമാത്രമേ അതിന്റെ താഴം നിലനിർത്താനും, താഴത്തെ നവീകരിക്കാനും താഴത്തിന്റെ പുതിയചേരുവകൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കാനും കഴിയുകയുള്ളൂ. കാരണം, താഴം രൂപപ്പെടുവരുന്നത് മനുഷ്യരുടെ ഉൽപ്പാദനപ്രക്രിയയുമായും അധ്യാനവുമായുമൊക്കെ ബന്ധപ്പെടുകൊണ്ടാണ്. സാധാരണ മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ വലുതും ചെറുതുമായ നിരവധി കാര്യങ്ങൾക്ക്, യാതൊരു വ്യാകരണമെല്ലാം കുടാതെ സ്വത്തനമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയ്ക്കുമാത്രമേ അതിന്റെ തന്ത്രാധികാരം കണ്ണഡത്താനും നിലവിലുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ ഉല്പാദനപ്രക്രിയയെ സഹായിക്കുന്നതരത്തിൽ താഴത്തെ നവീകരിക്കാനും കഴിയുകയുള്ളു...ഭാഷയെ നവീകരിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞതാൽ പ്രാദേശികദേശങ്ങളുടെ പരീക്ഷണശാലകളിൽപ്പെട്ട് തെളിയിക്കപ്പെട്ട പുതിയ വാക്കുകളേയും ചേരുവകളേയും അതു വഴി നവീകരിക്കപ്പെട്ട താഴത്തെയും മാനകഭാഷയുടെ മാനുപദ്ധതികളിലേയ്ക്ക് സ്വീകരിക്കുക എന്നുതന്നെയാണ് അർത്ഥം.

മനുഷ്യരുടെ ഇടപെടൽ ഇല്ലാതെ, കാടിന്റെ ഒരു കഷണം എവിടെയെങ്കിലുമൊക്കെ നിലനിന്മാർക്കുന്ന മാത്രമേ ജൈവവൈവിധ്യവും നിലനിർത്താനും പുനരുല്പാദിപ്പിക്കാനും കഴിയുകയുള്ളൂ. കാടുകളിൽക്കിടക്കുക എന്നവാക്ക് ഒരു നല്ലവാക്കാണ് എന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ മാനവികതയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞകിൽമാത്രമേ ജൈവികതയും മാനവികതയും നിലനിൽക്കു. എവിടെയും കയറി നിരങ്ങി ടുറിസ്റ്റുക്കേന്ദ്രമാക്കാനുള്ള നമ്മുടെ കച്ചവടക്കണ്ണിന് നിയന്ത്രണമേർപ്പെട്ടു തേണ്ടെങ്കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. സംസ്കാരത്തിന്റെ സുക്ഷ്മകാലാവസ്ഥകളും നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പ്രസംഗവേദികളിൽ, ക്ഷാസുമുറികളിൽ, മാധ്യമങ്ങളിൽ ഒക്കെ മാനകഭാഷമാത്രം നിലനിൽക്കുകയും പ്രാദേശികഭാഷാദേശങ്ങൾ അഴീലമായി

അവഹേളിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കാലത്ത് സ്വന്തം വീട്ടിലെ
കിലും തനതുപദ്ധതിഞ്ചേരി വാമൊഴിവാഴക്കങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാ
നുള്ള ആർജ്ജവം നാം വളർത്തിയെടുത്തെങ്കിൽമാത്രമേ നമ്മുടെ
ഭാഷ, ജീവനോടെ നിലനിൽക്കുകയുള്ളൂ. മാനക്കാശയിൽ എഴുത
പ്പെട്ട കോടിക്കണക്കിന് പേജുകളോ, പറയപ്പെട്ട വാചാടോപങ്ങളോ
അല്ല, ഭാഷയെ നാലെയിലേയ്ക്ക് അന്വയിക്കാൻപോകുന്നത് സാധാ
രണക്കാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാമൊഴിവാഴക്കളും പ്രാദേശികദേശങ്ങൾ
ഒമ്മാണ് എന്ന സത്യം നാം അംഗീകരിച്ചേ മതിയാകു. എല്ലാവരും
കേരിയിരഞ്ഞി വൃത്തികേടാക്കാത്ത ചില സുക്ഷ്മസ്ഥലികൾ
സംസ്കാരത്തിന്റെ രംഗത്തും നാം മാറ്റിവെക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു;
നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് പുതിയ ചെന്നപ്പുകൾ പൊടിമുള്ളയ്ക്കാൻ.

ഉയിരിന്നും ആറടി പൊകം

വിഷ്ണുനാഭയണൻ നമ്പുതിരി

കോവിലന്റെ പട്ടാളജീവിതത്തിൽ എന്തോ ചില ശിക്ഷകളും തരം താഴ്ത്തലുമെങ്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു. വ്യക്തമായി ഓർമ്മയില്ലെങ്കി ലും, ആർക്കും വഴങ്ങാത്ത ആ പ്രകൃതം ആയിരുന്നു കുഴപ്പം എന്നു തോന്നുന്നു. തന്മുളം, പിരിഞ്ഞുപോന്നപ്പോൾ കിട്ടേണ്ട വേതനത്തിലും എന്തൊക്കെയോ പാകപ്പിഴകൾ പിണ്ണഞ്ഞിരുന്നു. അതെല്ലാം പരിഹരിച്ച് ബോധ്യപ്പെടുത്തി പെൻഷൻ ശരിപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയാണ് നാല്പ് തൊന്താനുകൊല്ലം മുമ്പ്, ഞാൻ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിലേക്ക് കോവിലൻ ആദ്യമായി ഇൻസ്റ്റിച്ചർ എന്നിക്കൊരു കത്തയച്ചു. കോവിലന്റെ പേര് വട്ടം പറമ്പിൽ വേലപ്പുൻ അയ്യപ്പൻ എന്നാണെന്നും അങ്ങനെ പിടിക്കിട്ടി. പണമല്ല കോവിലന്റെ പ്രശ്നം, ലവലേശം ഇളച്ചു കൊടുക്കാൻ തയ്യാറില്ലാത്ത ശ്രീലമാണെന്നും വേഗം എന്നിക്ക് മനസ്സിലായി. അന്ന് എൻ.വി. ആഞ്ച് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ ധയരുക്കാൻ. കോവിലനെ പണ്ണേം ആദ്ദേഹത്തിന് നന്നായിരിയാം. പണികൾ മുടക്കം വരാത്തപക്ഷം, അത്യാവശ്യം സൈക്കിളിൽ പുറത്തേക്ക് ഞാൻ പോയി കാര്യം ശരിയാക്കുന്നതിന് എൻ.വി. തടസ്സം നിന്നില്ല. കോവിലനാക്കട്ട, തന്റെ പട്ടാളക്കമ്പകൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തതിലേരെ ഇതിൽ എൻ.വി.യോട് കടപ്പാട് തോന്തായിരുന്നു എന്ന് ഞാൻ അനുമാനിക്കുന്നു. കാരണമുണ്ട് - ചോറും സ്നേഹവും ആയിരുന്നു കോവിലന്റെ ദൈവങ്ങൾ. രണ്ടും ലഭിച്ച ഇടം എന്നും ദേവാലയവും. ഇങ്ങനെന്നയായതിന്റെ പ്രേരണയിലേക്ക് പിരിച്ചപ്പെണ്ണുന്ന രൂപ പുസ്തകത്തിന്റെ (രൂപ പലം മനയോല - എന്നാണോൺമ) സമർപ്പണവാക്യം ഉള്ളിൽ തെളിയുന്നു. കത്തിക്കാളുന്ന വിശ്വിനെ വകുവയ്ക്കാതെ വേന്നൽപ്പാടത്തേക്ക് കൊയ്യാനിരിങ്ങി അവിടെ തലചുറ്റിവീണ് പ്രാണം വെടിത്തെ അമ്മയ്ക്ക്.

സുരുവായുർ ശ്രീകൃഷ്ണകോളേജ് ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അവിടെ ആംഗലം പറിപ്പിച്ചിരുന്ന കവി രാമകൃഷ്ണനായിരുന്നു കോവിലന്റെ തടകത്തിലേക്ക് ഞങ്ങൾക്ക് വഴിക്കാട്ടി. അരിയന്നുർ കണ്ടാണ്ണേറിയിൽനിന്ന് കൊടകല്ലുപറമ്പിലേക്കുള്ള വഴി കോവിലൻ കണ്ണടച്ചു നട-

നാലും തെറ്റില്ല ഈ മുനിയരുകൾ (കോടകള്ളുകൾ) ആണ് ചരിത്രാതീ അകാലത്തും ഇവിടെ മനുഷ്യസാനിധ്യം ഉണ്ടായിരുന്നതിന്റെ സാക്ഷ്യ ഞേർ. “നന്നങ്ങാടികൾ” എന്ന വിശിഷ്ടകാവ്യത്തിന്റെ ഉദയരാശി ഇതാണല്ലോ? ഇതിൽ കോവിലനെ ഏറ്റവും സ്വപർശിച്ച ഭാഗം ഏതെന്ന് ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം മുളി വെളിപ്പേടുത്തുകയുണ്ടായി.

വിത്തു വിതച്ചവർ വിളക്കായുന്നു
കുത്തിക്കുടലുകൾ ചാടിക്കുന്നു
വേർപ്പും ചോരയുമൊഴുകി മനുഷ്യന്
വേരുകൾ മല്ലിൽ മുളച്ചിടുന്നു.

എത്ര അർത്ഥഗർഭം! മലയാളകവിതയ്ക്ക് എതിവും ചുട്ടും എത്രതേതാളം ആവാം എന്ന് കാട്ടിത്തന്ന വരികൾ!

ചെറുകാടിന്റെ സാമ്യത്തിൽ നടന്ന സാഹിത്യസമിതി ക്യാമ്പുകളിൽപ്പോലും കോവിലൻ നന്ന കുരുച്ചേ വന്നിരുന്നുള്ളൂ. അതിലും കുറവായിട്ടേ പക്കടുത്ത് എന്നെന്നകിലും ഉരിയാടിയിട്ടുള്ളൂ. അപ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ച ഒരു കാര്യം: കോവിലൻ അടിപ്പായങ്ങളല്ല പ്രധാനം; നിലപാടുകളാണ്. കമല്ലുകൾ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം; രചനാംശങ്ങൾ ഡാരാളം കുടണ്ണിടാനുണ്ടു താനും! ഇതിന് അടിസ്ഥാനം കോവിലന്ന് ലഭിച്ച വിദ്യാഭ്യാസം ആണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. പൊതുവേ ആരും അതു ശ്രദ്ധിക്കാത്ത ഒരു ഘടകം കൂടിയാണിത്. ഒരു വേള സാക്ഷാൽ പി.സി. കുട്ടിക്കുഷ്ഠണെന (ഉറുബ്) ഒഴിച്ചുനിർത്തിയാൽ, സംസക്കുതം വഴി നമുകൾ പകർന്നുകീടിയിട്ടുള്ള ഇടതിരിപ്പുകളായ ഇതിഹാസങ്ങളിൽ കോവിലനോളം അഭ്യസ്തവിദ്യനായ ഒരു കമാകാരൻ ആരുണ്ട്? അദ്ദേഹത്തെ പഠിപ്പിച്ച് ആചാര്യരാജേ ഒരു നിമിഷം ഓക്കുക - മഹർഷി കുരുക്കു മാപ്പ, പി.സി. വാസുദേവൻ ഇളയത്, കെ.പി. നാരായണപു. ഷാരടി, എം.പി. ശകുണ്ണി നായർ, “അടിമ” എന്ന അനർഖലനാടകം രചിച്ച ചെറുകാട്...! കോവിലന്റെ ഓരോ കമയും, അരയാൽവിത്തിൽ മറ്റാരു അരയാൽ എന്ന പോലെ. വർഗ്ഗസമ്പത്തികളുടെ അടരുകളെ അടക്കം ചെയ്യുന്ന ശില്പരത്നങ്ങളാകുന്നതിന്റെ രഹസ്യം ആ മഹാമനീഷികളുടെ ശിക്ഷണത്തിൽ കാണാം. സാധാരണകാരരണ്ടെ നടപ്പ് മൊഴിയി ലും ശിക്ഷണത്തിൽ കാണാം. സാധാരണകാരരണ്ടെ നടപ്പ് മൊഴിയി ലേക്ക് ജീഷ്ഠിയുടേതായ ഉൾക്കൊഴ്ചകൾ അനാധാരമായി ഒഴുകിവീഴുന്നത് ആ കമകളിൽ ദർശനീയമാകുന്നു - മഹാഭാരതത്തിലെ ഉപാവ്യാനങ്ങളിൽ എന്നതുപോലെ. അവിടെ വാക്കുകൾ ചുരുങ്ങുന്നതോറും അർത്ഥമം വാചാലമാകുന്നു - കോവിലന്റെ സംഭാഷണത്തിൽ എന്നതുപോലെ.

കോവിലൻ എന വ്യക്തി എളിയവനാണെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാം. എന്നാൽ ആ എളിമയ്ക്കും ഒരു വിശ്രഷ്ടം കാണാം. ഒട്ടും പ്രകടമാക്കാതെ അത് സ്വയം വെളിപ്പേടുകയാണ് പതിവ്. പോരാ, പല പ്രോഫീസിലും വിപരീതമായ പ്രവൃത്താവനം വഴിക്കും പെരുമാറ്റത്തിലുണ്ടും ആണ് കോടകാറ്റിലെ പുമാം പോലെ, അത് വന്നുചേരുക. മുന്നുനാ ലുകൊള്ളം മുന്ന് കഷ്ടപ്പേട്ട് അദ്ദേഹം തെക്കാട്ടുള്ള എൻ്റെ പീടിൽ വന്ന സമയത്തും, സ്നേഹാധികാരത്തിലുണ്ട് പകരുന്ന പരുപരുത്ത ആ എളിമയ്ക്ക് മാറ്റമൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. ആ എളിമയ്ക്കും ആ പരുഷത യും, ഒപ്പ്, ആ വ്യക്തിത്തിന്റെ കാതലായിരുന്നു.

കോവിലനുമായി ഞാൻ കോർക്കേണ്ടി വന്ന ഒരവസ്തു വിവ തിച്ച് ഇക്കാര്യം വിശദമാക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. കാൽനുറാണഭാധികാണ്ണു - തിരുവനന്തപുരത്ത് നടന്ന സോമയാഗത്തിന്റെ പ്രവർത്തകരിൽ ഒരാ ഇംഗ്ലീഷിലുണ്ട് ഞാൻ. സാഹിത്യകാരരാഖകല്ലാം തങ്ങൾ ക്ഷണക്കെന്ത യച്ചു. കോവിലനെയും ക്ഷണിച്ചു. മികവെരും അവഗണിച്ചു. ചിലർ ശകാരിച്ചു. പലരും പരിഹരിച്ചു. കോവിലനാകട്ട, ബോഹമ്പുത്തിന്റെ ഇരു കെട്ടുകാഴ്ചയിൽ, അവർണ്ണനായ തനിക്ക് എന്തു കാര്യം? എന്ന മട്ടിൽ ക്ഷാഖിച്ച് ഒരു മറുപടി അയയ്ക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഞാൻ കോവിലൻ ഉടൻ തന്നെ എഴുതി - അവർണ്ണനായ പ്രഹസൻ രാധാകൃഷ്ണനും ഞാനും ആണ് ഉപകാര്യദർശിമാർ. കോവിലൻ വരണം. വരാ തിരികരുത്. നമുക്ക് മുന്നു പേരുക്കും കൂടി കൈ കോർത്ത് യാഗശാല യിൽ നടക്കാം. കാണാം, മനസ്സിലാക്കാം, ചർച്ചചെയ്യാം. എവിടെ പച്ചാണോ കോവിലനെ തടയുന്നത്, അവിടെവച്ച് നമുക്ക് ഒപ്പ് തിരി ഞതുനടക്കാം, പുറതെക്കു വരാം, തോർത്തുവിരിച്ച് പടിഞ്ഞിരുന്ന് പ്രതി ഷേധമോ സത്യാഗ്രഹമോ എന്താണുപച്ചാലാവാം. വരു!

കോവിലൻ മറുപടി അയയ്ക്കില്ല. വന്നുമില്ല. എൻ്റെനാൾ കഴിഞ്ഞ നിത്യചെതാന്തരയതിയുടെ ആശമഞ്ഞിൽവച്ച് കണ്ണപ്പോൾ എൻ്റെ ചുമ ലിൽ കൈവച്ച് തന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു - എനിക്ക് വിഷ്ണുവിനെ സ്മാരിയാതൊരു സംശയവും ഉണ്ടായിട്ടല്ല കത്തയച്ചത്. അങ്ങനെ ക്ഷാം കുറിക്കാതിരിക്കാൻ അയ്യപ്പൻ സാധിക്കില്ലെന്ന് അറിയാമല്ലോ?

നിശ്ചിതമായ ചരിത്രബോധവും നിർമ്മലമായ എളിമയും അതാ യിരുന്നു കോവിലൻ. വൈലോപ്പിള്ളി മാസ്തികുടുംബം നാടകത്തിലെ ഭാഷ യിൽ, “ഉയിരിന്നും ആറടിപൊക്കമുള്ള” മനുഷ്യൻ.

മരവിയുടെ മാറാപ്പുടുത്തവർ

കെ.പി. ശക്രൻ

-അത്രയേറെ കാലമായിട്ടില്ല കെ.കെ. റാജ് എന്ന നിസ്തുലനായ കവി നാമെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞിട്ട്. എങ്കിലും നാം അദ്ദേഹത്തെ മിക്കതും വിസ്മ തിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്നതല്ലോ അവസ്ഥ? ഈ അവസ്ഥയ്ക്കെതിരെ എളി യോരു സ്മൃതിയുണ്ടാക്കാത്തതോ.

മരവിരോഗം ഇന്ത്യൻരിയായി വ്യാപകമാകുന്നു എന്നു വാർത്ത. പരിചരണത്തിലും രോഗിക്ക് കഴിവതും സാന്നിദ്ധ്യം നല്കുകയല്ലാതെ ഇതിന് കണികമായ പ്രതിവിധിയോന്നും ഇല്ലപോലും. ആയുസ്യുന്നീളു നാതിന്റെ അപരവശം എന്ന് ആശസ്ത്രിച്ചൊളുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു-അതാവാം വസ്ത്വത്ത്. തൊൻ തലക്കാലം വ്യാകുലനാകുന്നത് ആ മരവി രോഗത്തെപ്പറ്റിയല്ല. സാംസ്കാരികരംഗത്തെയും ബാധിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ ഭയാനകമായ മരവി. ഇതിന്റെ ദുഷ്ടാനം അടുത്തനാളിൽ എന്ന തെട്ടി കുകയുണ്ടായി. തുള്ളുരിൽ കുറേക്കാലം തിളങ്ങിനിന്ന വ്യക്തിത്വമാ ണ്ണല്ലോ കെ.കെ. റാജാവ്. അന്തരിച്ചിട്ട് ഇപ്പോൾ അവസ്ഥവർഷമായിട്ടില്ല. ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് തന്റെ ആരോഗ്യം അനുവദിക്കുന്നതിലും അധികം ഉത്സാഹത്താട്ടം ഓടിനടക്കുകയായിരുന്നു രാജാവിന്റെ ശീലം. ആ ഉത്സാഹത്തിന്റെ ഓളമ്പിൽ കുളിർന്ന ഒരുപാടുപേര് ഇന്നും ഇ ചുറ്റുവട്ടത്തുണ്ടാവാം. ഒക്കയായിട്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനത്തീയതി പോലും ശരിക്കു സ്ഥരിക്കാത്ത അവസ്ഥയെത്ര ഇന്നാളൊരു സന്ദർഭ തതിൽ അനുവേപ്പുപ്പെട്ടത്. രാജാവിന്റെ ഭാവദീപ്തമായ വിലാപകാവ്യമാണ് ‘ബാംശപാണ്ഡജലി’. കവിതയോട് വല്ലാരു ആഭിമുഖ്യവുമുള്ള ആർക്കും അവഗണിക്കാൻ വയ്ക്കാത കന്ന്. അതിലെ നായകനായ പഴനെല്ലിപ്പി റത്തു തെക്കാട്ട് ഉണ്ണിമുസ്സ് അപുർവ്വസിഖികളുള്ള വൈദ്യനായിരുന്നു. മുസ്ലിമോടു മുഖശ്വസ്യമുള്ള ഒരു ആയുർവേദ സ്ഥാപനം തുള്ളുരിൽ പ്രശസ്തമായി പ്രവർത്തിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. സ്ഥാപനത്തിന്റെ വാർഷി കത്തിൽ ആണ്ണോടാണ് രാജാവിന്റെ സ്മരണ പുതുക്കാറുമുണ്ട്. ഇതു വണ അതു കൂടുതൽ വിപുലമായി നടന്നു. പകേഷ അതിന്റെ വിജ്ഞാ പനം വികലമായിപ്പോയി എന്നതെത്ര സകടം. ‘മൺപ്രവാളമഹാകവി കളുടെ പരമ്പരയിലെ പ്രധാനക്കണ്ണ്’ എന്ന് അതിൽ രാജാവിനെ പിശേ

ഷിപ്പിച്ചത് എന്തു വിവക്ഷയിലാൻ, ആവോ? അതുപോതേ, അദ്ദേഹ തതിന്റെ ജനനത്തീയതി കൊടുത്തതുപോലും അധിക്കൃതമായിരുന്നില്ല എന്നത്തെത്തെ കുടുതൽ വിചിത്രം!

ഈ ഒരു പ്രത്യേകദൃശ്യങ്കാനം. നമ്മുടെ സഹൃദയത്തിന്റെ പൊതു അവബോധത്തിലും നില എറി വ്യത്യസ്തമാവില്ല എന്നതല്ലേ നേർ? ആശാൻ ആ പൊതുബോധത്തിൽ അക്കിതമായിട്ടുണ്ടാവാം. എഴു തത്ത്വങ്ങൾ ഭാർഷനികവും ദെഹംനികവുമായ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പുനരുദ്ധരിക്കാനും അംഗീകരിച്ചിട്ടും ഉണ്ടാവാം. പക്ഷേ ആ പാരമ്പര്യത്തിന് കാലാന്തരത്തിൽ പൊടിയ പുതുമുളകൾ എന്നു കരുതാവുന്ന നാലപ്പാടും കെ. കെ. രാജാവും ഈന്ന് എത്രപേരുടെ സ്മരണയിൽ സജീവസാന്നിധ്യമായി വർത്തിക്കുന്നുണ്ടാവും? സാലാമൺയിൽ ഭാഗ്യവശാൽ പുർണ്ണമായി വിസ്മയത്തിൽ വിഡേയയായിട്ടില്ല. അവരെ സ്പർശിക്കുന്ന പ്രകരണത്തിലെക്കില്ലും, നാമമാത്രമായിട്ടാവാം, എന്നാലും, നാലപ്പാടൻ പ്രസക്തി കണ്ണടത്തിനെയന്നിരിക്കും. കെ.കെ.രാജാവിന് അതിനും വഴിയില്ലാണ്ടാ....

ഞാനിനി അസാരം വ്യക്തിസ്മയ്ക്കി വിസ്തരിക്കുന്നു. രാജാവിന്റെ രണ്ടാം പത്തിനി എന്ന് ശ്രാമമായ പെക്കുള്ളതുകാരിയായിരുന്നു. അവിടെ ആഭിജാത്യം തിക്കണ്ണ പഴയെയാരു തറവാട്ടിലെ അംഗം. പത്തിനി എന്നൊക്കെ പറയാമേം എന്നോ? ‘സംബന്ധകാരി’ എന്ന പദമാവാം പാകം. എല്ലാമായിട്ടും, തന്റെ തറവാടിത്തത്തിനുപോരാ തന്മുരാൻ എന്നു സംബന്ധകാരി ധരിച്ചിരിക്കുമോ? തന്മുരാനാവഞ്ചു, ധാടിക്കേണ്ണും ശീലിക്കാതെ സാധ്യം. സന്നം തെരഞ്ഞെടുത്തു നിലവരക്കു ഓട്ടുന്നു എന്ന ഓർമ്മ ഒരു ഫലിതമാക്കി സംകേമിപ്പിച്ചവൻ. ഏതായാലും, ഒരു രാത്രി പായ പുറത്തിട്ടു എന്നും, അതു നിസ്സാരമാക്കി, എന്നാൽ ശരി, താനിതാ പോകുന്ന എന്ന് അദ്ദേഹം തുള്ളുതിലേയ്ക്കു നിഷ്ക്രമിച്ചു എന്നുമാണ് കമ. ഇത് എന്ന് കുട്ടിക്കാലത്ത് കേടുതാൻ. ഇതിലെ പതിരും മണിയും കൊഴിക്കാൻ ഞാനാജല്ല. അതിന്റെയൊരുക്കാവശ്യവും തോന്തിയിട്ടില്ല. ആ ബന്ധത്തിലുണ്ടായ രാജകുമാരനുണ്ടി സാഹിത്യപ്രിയവും വായനഗശാലാപ്രവർത്തനവും ഒക്കെയായി എന്ന് ഇളംനാളുകളിലെ ഉത്തേജനമായിരുന്നു. കേരളവർമ്മ കോളേജിനെക്കുറിച്ച്, പ്രിൻസിപ്പാർഡ് ശങ്കരൻ സ്ക്യാരേക്കുറിച്ച്, എസ്.വി. കുഷ്ഠണവാരിയരക്കുറിച്ച്- എല്ലാം ഞാനാദ്യം കേൾക്കുന്നത് ഇന്ന് ഉള്ളിയുടെ മുഴങ്ങുന്ന ഒച്ചയിലാണ്. മാരാരിലേയ്ക്ക് അപക്രമായ ആരാധനയുടെ ത്രസ്സിൽ അന്നേ ജനിപ്പിച്ചതും ഇദ്ദേഹം നന്ന. കെ. കെ. രാജാവിനെക്കുറിച്ച് വല്ലതും അന്ന് ഉള്ളി സംസാരിച്ചിരുന്നതായി ഓർക്കുന്നില്ല. അതിനും സന്ദർഭം ഉരുത്തിരിഞ്ഞിരുന്നില്ല എന്നു വെച്ചുാളും.

പഴിയേ കേരളവർമ്മകോളേജിൽ പിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കും, ഒന്നാം വർഷം വളരെ വൈകാതെത്തന്നെ കെ.കെ.രാജാവിനെ കാണാൻ അവസരം കൈവര്യ്യും. പെപകുളത്തുകാരൻ രാജകുമാരനുണ്ടിയുടെ അച്ചൻ എന്ന സ്വകാര്യമായ അടുപ്പം ആദരത്തോടൊപ്പം (അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു കവിത പാഠപ്രസ്തകതയിലൂടെ ഉൾക്കൊണ്ടതിന്റെ ഫലം) മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, സുതേ ലജ്ജാലുവായ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു സംസാരിക്കാനൊന്നും ഡെറ്റേറ്റും ഒരക്കശരഭ്യാകമേളയായിരുന്നു അവസരം. ഫ്രോകം അല്പം വശപ്പെട്ടതിയിരുന്ന എന്നെ എന്നേ സംസ്കൃത അധ്യാപകൻ- കേരളം കണ്ണ ഏറ്റവും വലിയ അക്ഷരഭ്യാകാചാരുന്നായ സാക്ഷാത്ത് എൻ. ഡി. കൃഷ്ണനുണ്ടായി- അങ്ങോടു വിജിച്ചതായിരുന്നു. രാജാവ് ഒരുഞ്ചിയ വാക്കുകളിൽ മേള ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഉത്തിർമണികൾ' ഞാൻ ആയിരുടെ വായിച്ചുതേയുള്ളു. ആകപ്പാടെ എന്നെന്നില്ലാത്ത അനുഭവത്തി ആ എളിയ ഉദ്ഘാടനം ഭാഷണം എനിക്കരുളി. വാക്കുകളേക്കാൾ, അവയ്ക്കിടെ വായുംപോളിച്ച് ഇടയ്ക്കുള്ള നിലപ്പിന് വല്ലാത്ത വശ്യതയായിരുന്നു. 'മാനന്തയ്ക്കു പറഞ്ഞാലോ!' എന്ന് തന്റെ ലാളുവായോരു കവിതയിൽ രാജാവ് ചിരകുവിരിക്കുന്നുണ്ടാല്ലോ.(1) എനിക്കാവെട്ട്, മാനന്തത് എന്നതിച്ചേരുക്കരുതുന്നു. നേരുപയോഗം ചെയ്ത വിസ്മയമെന്തെന്നു അഭിപ്രായം അനുഭവിക്കുന്നു.

പിച്ചിത്തമെന്നു പറയുടെ, ഇന്തേ മേളയിൽ വൈലോപ്പിളിയും വന്നെന്നതുകയുണ്ടായി. ഭ്രാക്ഷേഷാതാവ് എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം നിറ്റി ബ്രദന്നായി ഇരുന്നതെയുള്ളു. എന്നാലും തന്മുരാനോടുകാണിച്ച ആദര തനിലൂടെ അദ്ദേഹം എന്നേ മനസ്സിൽ സവിശേഷമായ അടയാളം ചുമച്ചു. ആ ഇരുക്കവികളുടെ കുടിച്ചേരലും കുശലവും എനിക്കൊരാ ദർശവും മാതൃകയുമായി മാറി. പിന്നീട് രാജാവുമായുള്ള സന്ധർക്ക തതിന് ആഴം പകരാൻ വൈലോപ്പിളി എന്നതയാണ് സഹായിച്ചുപെന്നു പറഞ്ഞാൽ തീരില്ല. അതു പിരുകെ. (തന്മുരാൻ എന്ന വാക്കേ കെ.കെ.രാജാവിനെ ഉദ്ദേശിച്ച് വൈലോപ്പിളി സ്ഥിരം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഞാൻ ആ ശീലം സ്വാംഗീകരിച്ചതുമുണ്ടും അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നുതെന്നു.)

മറവിക്കമെകളുടെ പേരിലാണല്ലോ തന്മുരാൻ പൊതുവേ പ്രശ്ന സ്തി. ഇടപഴകിയ ഓരോരുത്തരും അത്തരം കമകൾ പൊടിപ്പും തനാങ്ങലും വെച്ചു പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ ചിലതാകട്ടെ അദ്ദേഹം തനിന്റെ ശുദ്ധതയ്ക്കുള്ള സ്തുതിപത്രംകൂടിയിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, താൻ സെൻതോമസ് സ്കൂളിൽ അധ്യാപകനായിരിക്കുന്ന കാലത്താണ്, പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞ് ഉത്തരക്കെലാസുകൾ പിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് മടക്കിക്കൊടുത്തു. തുടർന്ന് അബ്ദം മനസ്സിലായി: തയ്യാറാക്കിയിരുന്ന മാർക്കലിന്റെ എവിടെയോ വെച്ച് മറന്നുപോയി! ഇന്നി എന്തുകാട്ടും? അദ്ദേഹം നേര

ക്ഷാസിൽചെന്ന കുട്ടികളെ കാരും അറിയിച്ചു. അതുകൊണ്ട്, കിട്ടിയ മാർക്ക് ഓരോരുത്തരും വെളിപ്പെടുത്തണം, താനൊന്ന് കുറിച്ചെടുത്തു കൊള്ളേണ്ട.... അങ്ങനെ രണ്ടാമത്തൊരു ലിന്റ് രൂപംകൊണ്ടു. പിന്നെയ ലേഡ്, ആദ്യത്തെത്ത് എങ്ഞോ മാറി മറഞ്ഞിരുന്നതിന്റെ പുനരാവിർഭാവം! ഒത്തുനോക്കുമ്പോൾ രൂക്കുട്ടിയും തടിപ്പുനടത്തിയിരുന്നില്ല. തന്യുരാൻഡ് നിഷ്കളുക്കു നേരിയ സമ്മാനം എന്നല്ലാതെ എന്തു പറയാൻ! ഇന്നതെത്ത ഏതെങ്കിലും അധ്യാപകൻ ഇപ്പോരം പരീക്ഷിച്ചാലെന്തെ ഫലമെന്തായിരിക്കും?....

തന്യുരാൻഡ് ഈ മറവിയെക്കുറിച്ച് ഉറുബോതിക്കൽ നേരിട്ട് അനേക ഷണം നടത്തി. അതി കഴിഞ്ഞിരുന്നു: തേക്കിൻകാട്ടിലുടെ താനൊറ്റയ്ക്ക് നടക്കവേ, നക്ഷത്രം തിളങ്ങുന്ന ആകാശംനോക്കി ആലോചനയിലാണു തനിച്ചിരിപ്പായിരുന്ന തന്യുരാനെ കാണായി. എന്താ, ഈ പുരപ്പറമ്പിൽ എകാകിയായി കുട്ടിയിരിക്കുന്നത് എന്ന കുശലത്തിന് കിട്ടിയ ഉത്തരം എറെ അർത്ഥഗർഭം: അതെ, പുരപ്പറമ്പുതെന: ഈ നിത്യപുരം ഇങ്ങനെ കാണാണോ!..... തന്യുരാൻഡ് മിച്ചി വീണ്ടും മേൽപ്പോട്ടുയർന്നുപോലും.... ഒടുക്കം ഉള്ളബ്ദം ഒന്നുമാം ഉള്ളതിരിക്കുന്നു: തന്യുരാൻഡ് മറവിയെല്ല, കുടുതൽ അനിയതവും ആകർഷകവുമായ എന്തിനെയൊക്കെയോകു റിച്ച് മനസ്സിൽ ഇടയ്ക്കിട്ടെ ഉണ്ടുന്ന ശാശ്വതായ ഓർമ്മയാകുന്നു. ആ ഉള്ളിലന്തിൽ, ലാകിക്കമായ സാധാരണ സംഗതികളില്ലെങ്കിൽ ശ്രദ്ധ സ്വാഭാവികമായും ഉൾന്നുപോകുന്നു....(2)

എന്തോ, ഇത്തരത്തിൽ അപൂർവ്വ വിതാനത്തോളം ഉയർത്താനോന്നും തുനിയാതെ എണ്ണേ ഓന്നുണ്ടാനുഭവം അയവിക്കാം. തുള്ളു റിൽ അന്ന് പി.എ. വാരിയരുടെ കാലം; അധ്യാപകനായും സാഹിത്യവി മർശകനായും അദ്ദേഹം തെളിഞ്ഞുനിൽപ്പാണ്. രാജാവിന് മാഷ്പേശ തുലോം സമത്വം. ആയിരെഡയനോ 'ബാഷ്പംബിജ്ജലി' തിലെ എന്തോ പദ്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ആരോ തന്യുരാനോട് സംശയം ചോഡിച്ചു. അദ്ദേഹം വായ മലർത്തി മടിഴും ചീരി പൊഴിഞ്ഞ് ഒഴിഞ്ഞു മാറിപോലും. പിറ്റേന് വൈകുമ്പേരും നടക്കാവിൽ കുറുപ്പംറോധ മുല യ്ക്കുള്ള മുറുക്കാൻകടയും മുമ്പിൽവെച്ച് തന്യുരാൻ പൊടുന്നനെ പി.എ. വാരിയരെ കണ്ണിത്തുന്നു. പിന്നെ താമസമുണ്ടായില്ല, 'എഡോ' എന്ന ഹൃദയമായ സംബന്ധാനയോടെ പ്രശ്നം മാഷ്പേശ കേൾപ്പിക്കുന്നു. മാഷ്പേശ ആ പദ്യം പ്രകരണവുമായി ഇണക്കി വെടിപ്പായി വിവരിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. തന്യുരാൻ തുപ്തിയായി. പിരിയുന്നതിനിടെ മാഷ്പേശ ആരാഞ്ഞു: 'അല്ല തന്യുരാൻ, പദ്യം അഞ്ഞഴുതിയതാണല്ലോ. അപ്പോൾപ്പി നെന.....' മുഴങ്ങുന്ന ചിരിയോടെയായിരുന്നു തന്യുരാൻഡ് ഉത്തരം; 'എഡോ ആ നേരത്ത് അറിഞ്ഞിരുന്നു എന്നുവെച്ച്, എപ്പോഴും അതുതനെ

ഓർത്തുകൊണ്ടിരിക്കാൻ പറ്റോ? അതെങ്കെ മറന്നാലില്ലോ അനന്ന തേടം കഴിക്കാനോക്കു?....'

താൻ മിസ്റ്ററിക്കാൻ എന്ന ഒരു പ്രഭാവവും തമ്പരാൻ പുലർത്തിയിരുന്നില്ല. പകേഷ്, തനിക്കുതന്നെ പുർണ്ണമായി പിടിത്തരാത്ത ഏതെല്ലാമോ അതിതപ്രതിഭാസങ്ങളോട് ആ ആത്മവത്ത ഇടയ്ക്കു നടത്തിപ്പോന്ന സംഖ്യാദശർക്ക് ആ രചനകളിൽ സാക്ഷ്യം ലഭിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ആ പൊരുളിലേയ്ക്ക് എനിക്കു വീണാകിട്ടിയ വെളിച്ചമായിരുന്നു അങ്ങാടിമുകിൽവെച്ച് കേൾക്കായ ഈ സംഭാഷണം.

എന്നോട് തമ്പരാൻ എന്നോ വാത്സല്യമായിരുന്നു. ചില പരിപാടികളിൽ ഒരുമിച്ചു പങ്കടുത്തിട്ടുണ്ട്. സന്തതസഹചാരിയായിരുന്ന പി.എസ്. വാരിയരും ഒപ്പമുണ്ടാവും. പാലക്കാടു ഹേമാംബികാനഗര തിലിലെ വിദ്യാലയത്തിൽവെച്ചാണെന്നതേ ഓർമ്മ; വേദിയിൽ ഇരുന്ന തിന്നുംശേഷം തമ്പരാൻ ചാണ്ട് എന്ന് ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു; 'എന്നോ, പ്രസംഗമൊക്കെ താനായിക്കൊള്ളാം. ഞാൻ വെറുതെ ഒരു കവിത വായിക്കാം.....' ഞാൻ അനുസരിച്ചു. പറഞ്ഞുവന്നപ്പോൾ, പതിവുപോലെ, എന്ന് നാവിൽനിന്ന് വെലോപ്പിള്ളിയുടെ വരികൾ വഴിഞ്ഞു. മടക്ക തിൽക്ക് സന്നോധയേന്നതാട അദ്ദേഹം നിരുദ്ധേശിച്ചു; 'താൻ എപ്പോഴായാലും വെലോപ്പിള്ളിയിൽ ഉള്ളി നിന്നാൽ മതി. ഒന്നാംതരം വകയുള്ള കവിത. തനിക്കാണക്കിൽ അത് ഒട്ടാക്കെ വശവുമാണ്....'

ഈ വെലോപ്പിള്ളിച്ചാർച്ചയിൽനിന്ന് ഉമേഷംകൊള്ളുന്നതാണ് ഇനിയത്തെ ഓർമ്മ. കേരളവർമ്മയിൽ പറിപ്പിച്ചിരുന്നകാലത്ത് പുക്കുന്ന തടടുത്ത് പൊങ്ങലാം എന്ന പ്രദേശത്ത് ചെറിയൊരു വാടകവീട്ടിൽ ഞാൻ പാർത്തുപോന്നു. പുക്കുവം എന്നു പറയാവുന്ന പുറത്തെയ്ക്കു നീംട ഒറ്റമുറിയിൽ ഒരുജീവിയാണ് എന്ന് എഴുത്തും വായനയും. അകത്ത് പല വിതാനത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികളായ ഉടപ്പിപ്പുകളുടെ തിരകൾ. ഒരോഴിവുഡിവസം ഞാൻ എന്നോ കുറിച്ചുകൊണ്ടിപ്പാണ്; ചാരിയിട പുറംവാതിലിൽ തിടുക്കത്തിൽ മുട്ടുകേട്ടു. ചെന്നു തുടന്നുനോക്കുന്നോഴല്ലോ, വിന്മയിച്ചുപോയി: മുന്നിൽ കെ.കെ. രാജാവ്! കിതപ്പും വിയർപ്പുമുണ്ട്. കുടുക്കിടാത്ത കുപ്പായത്തിലുടെ നെണ്ണിൻകുട്ടു കാണാം. തോളിലെ ചുരും തോർത്ത് കിഴിഞ്ഞിറങ്ങാൻ തുടങ്ങുന്നു. കൈയ്യിൽ സുന്നരയ്ക്ക് ആന്ന് സംസ്കിരണ്ണയോ എൽ.ജി. കായത്തിന്നേയോ ചെറിയ തുണിസ്താം തുങ്ങുന്നു. ഇരുന്ന് കിതപ്പു കുറച്ചുനു നിലച്ചുശേഷം അദ്ദേഹം അവിച്ചാരിതമായ ആ ആഗമനത്തിന്ന് സാഹചര്യം സ്വർഗ്ഗിച്ചു. ഏതാനും ശ്രോകങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അതൊന്നു വെലോപ്പിള്ളിയെ കാണിക്കാമെന്നു കരുതി. കുമരപുരം കോലാത്തുനിന്നു നേരെ കുതികുതിച്ചു. ദേവസംബോധയ്ക്ക് താവളത്തിൽ കേരിനോ

ക്കുണ്ടാർ വാതിൽ പുട്ടിക്കിടക്കുന്നു. ഇനിയെന്തുവേണ്ടം?....അങ്ങനെ ആലോചപിച്ചുനിന്നപോഴാണെത്ര, എന്നാൽ ശരി, എന്ന കാണിക്കാം എന്ന ബെദ്ദുഭിച്ചത്. ഞാൻ താമസിക്കുന്നത് പൊങ്ങാത്ത് എവിടെയോ എന്ന സ്ഥാതെ കൃത്യം ധാരണയില്ല. ആട്ട, അനേപിച്ചുകണ്ടുപിടിക്കാമല്ലോ.... അങ്ങനെ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ ആരോടാക്കയോ ചോദിച്ചും വഴി തെറ്റിയും തിരുത്തിയും പന്നുചേർന്നിരിക്കയാണ്. എനിക്കു നിസ്സഹായ മായ സകടം തോന്തി. ഞാൻ തമ്പുരാനെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ നോക്കി. അത് അസ്ഥാനത്ത്. എന്നെന്നാൽ ഇത്തിരി ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞിട്ടായാലും ലക്ഷ്യം പുകിയതോടെ അദ്ദേഹത്തിന് സന്തോഷമായി. അതിനിടെ എൻ്റെ അനിയത്തി ഉണ്ടാക്കിക്കാണ്ടുവന്ന ചായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാദം കെടു തതി. കുശലം ആരാൺത് അദ്ദേഹം അവളുടെ നിറുകയിൽ തൊട്ട് അനു ശ്രദ്ധിക്കയും ചെയ്തു.

പിന്നെ ഉത്സാഹംതന്നെ. എടോ, എന്നാലിനി കവിത നോക്കുക എന്ന ഉണർച്ചയോടെ തമ്പുരാൻ സഖ്യിയിൽ തപ്പി. ഒന്നും കൈയിൽ തടയുന്നില്ലല്ലോ എന്ന സംഘര്ഷത്തോടെ എണ്ണീറ്റ് സഖ്യി നേരെ എൻ്റെ എഴുത്തുമേശയുടെ മുകളിലേയ്ക്കു കമ്പ്തി. അതിൽനിന്നു വീണതോ, കുറിച്ചു പണ്ണുവാരായും ചുളിവീണ ഒരു രേഷൻകാർഡും! ഇതെന്തു മായം എന്നു ഞാൻ അവരക്കുണ്ടാൾ, തമ്പുരാൻ്റെ തുറന്ന ചിരി മുഴ ഞാൻ. എടോ, മറവി ചതിച്ചു എന്ന വാക്കും. തലേന്നുവെളക്കുന്നേരം രേഷൻപണ്ണുവാര വാങ്ങിവെച്ച സഖ്യിയാണെത്ര, കവിതയും എന്തോ പുസ്തകവും കരുതിയ സഖ്യിക്കുപകരം, എടുത്തുകൊണ്ടുപോന്നത്! എൻ്റെ ജാള്യം സ്വന്തം ചിരിയുടെ ശുദ്ധതകാണ്ട് അദ്ദേഹം മാച്ചുക ഒണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലോ.

മേശയുടെ മേലേനിന്നായതുകൊണ്ട് പണ്ണുവാര തുടച്ചട്ടുത്ത് സഖ്യിയിൽ നികേഷപിക്കാൻ എൻ്റെ അനിയന്നു തെരുക്കമുണ്ടായില്ല. നേരം ഉച്ചയോട്ടുത്തിരുന്നു. അപേക്ഷപിച്ചിട്ടും ഉള്ളിനുനിൽക്കാതെ, കോലോതെത്തതാൻ തിട്ടുകമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം തിരിച്ചിരിഞ്ഞി. അന്ന് ആട്ടോറിക്ഷയും ഓന്നുമില്ല. ടാണ്സ്‌ബസ് സൗകര്യം നന്നെ കുറ വും. തന്റെ പശ്ചാവന്കുടയും നിവർത്തി നാലഞ്ചുനാഴിക നടക്കാൻ ഉച്ച തിലേയ്ക്കു പടിയിരിഞ്ഞിയ നിഷ്കപടമായ ആ പ്രതിഭയെ പിന്നിൽ നിശ്ചയനായി നിന്ന് ഞാൻ എറെന്നേരം ഉറ്റുനോക്കി....

അതായിരുന്നു എൻ്റെ താവളത്തിൽ തമ്പുരാൻ നടത്തിയ ആദ്യ തേയും അവസാനത്തെയുമായ സന്ദർശനം. എന്നാൽ ഞാനോ, പിന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ താവളത്തിൽ ആണ്ടാടാണ് ആവർത്തിച്ചുചെല്ലാനിടയായി. അത് വെല്ലാപ്പിള്ളിയുടെ ഒന്താശയിൽ തമ്പുരാൻ്റെ പിറന്ന

ജൂൺാനായിരുന്നു. സ്വന്തം പിറന്നാൾ പലപ്പോഴും നിസ്സാരം എന്നു പർജ്ജിച്ചിരുന്ന വൈലോപ്പിള്ളികൾ കെ.കെ. രാജാവിന്റെ പിറന്നാളിനു ചെന്ന് ഓനിച്ചിരുന്ന് ഉഞ്ഞുകഴിക്കാൻ അസ്ഥിൽ നിഷ്കർഷയായിരുന്നു. എന്നൊടു നേരത്തെ മാസ്സർ പറഞ്ഞതൽപ്പിക്കും; തന്യുരാന്തേ പിറന്നാ ഇംഗ്ലീസ്; നമുക്കു പോണം. തെങ്ങെല്ലത്തു നോശേയ് കും കൃഷ്ണ നുണ്ണിമാഷ്പേപ്പാലുള്ള കുറച്ച് അക്ഷരദ്ദോക്കാരും ചിലപ്പോൾ എത്തിയിട്ടുണ്ടാവും. ഉഞ്ഞാനിനുമുന്നേ സമയമുണ്ടാക്കിൽ ട്രക്കേന്നവും ഉഞ്ഞാനിനുമീരെ ഓനുരണ്ടുമണിക്കുർ കുറയാതെയും അക്ഷരദ്ദോക്കമുണ്ടാവും, തീർച്ച. ലീലാവതിട്ടീച്ചുരുട അമ്മയെ ഈ ലഹരിസദസ്സിൽവെച്ചാണ് ഒരിക്കൽ തോൻ കാണുന്നത്. ദ്രോകാലാപനത്തിൽ മാത്രമല്ല, ആക്പാട എന്നൊരു ഉർജ്ജസ്വലത എന്ന വൈലോപ്പിള്ളി ആ വ്യക്തിത്വത്തെ വാഴ്ത്തിയത് ഇപ്പോഴും ഓർക്കുന്നു.

ഉരിക്കെട്ട്; കെ.കെ. രാജാവുമായുള്ള എൻ്റെ എളിയ വേഴ്ചയ്ക്ക് ആകം കൂട്ടിയത് വൈലോപ്പിള്ളിയാണ് എന്ന വസ്തുത നടെ സ്മർച്ച താണല്ലോ. അതുസംബന്ധിച്ച് ഏതാനും വശങ്ങൾകൂടി സ്വപർശിക്കാൻ ഇതാവും പ്രകരണം. ഇതു ആർദ്ദേഹവും അനേന്നാന്നാദരത്തിൽ അധിഷ്ഠിതവുമായ ഒരു ബന്ധം വേറെ ഏതെങ്കിലും കവികൾത്തിൽ പുലർത്തിയിരിക്കും എന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇരുവരുടെയും കവനവുകൾത്തോട്, കാഴ്ചപ്പോടുകൾ- എല്ലാറ്റിനും അന്നരമുണ്ടാവാം. എന്നാൽ അത് ആബന്ധത്തിൽ ഇടക്കോട്ടിട്ടുതേയില്ല. തന്യുരാന്തേ പേരിൽ വൈലോപ്പിള്ളി അനുഭവിച്ചുപോന്ന ആധിയും ആകാംക്ഷയും വളരെ ആത്മാർത്ഥമായിരുന്നു. ഒരുവൻ പിറന്നാളിനു പുരാപ്പടാൻ സംഗതിവഹാൻ അൽപ്പം വൈകി. ഓ, നമ്മൾക്കാരണം തന്യുരാന്തേ ഉഞ്ഞാനു നേരു തെറ്റുമോ എന്ന് വഴിനീരെ വൈലോപ്പിള്ളി ഉൽക്കണ്ണംപെട്ടുകൊണ്ടയിരുന്നു. ചെന്നപ്പോൾ തന്യുരാൻ അക്ഷമനായി കാത്തിരിപ്പാണ്; നേരു വൈകി ട്രിപ്പ്; പിറന്നാളാശംസയായി വൈലോപ്പിള്ളി സമർപ്പിക്കാറുള്ള ദ്രോകം വായിച്ചുകേൾക്കാൻ വൈകിയിട്ട്! പ്രതിവർഷം ആ അക്ഷമയ്ക്ക് പുതു പുതുദ്രോകങ്ങളാൽ പൊറുതി വരുത്തുനോഡ് തന്യുരാനിൽ തുള്ളുന്ന റൂള്ള ചാരിതാർത്ഥ്യം കാവ്യാസ്വാദനത്തിൽനിന്നു കൈവരാവുന്ന നിർവ്വാജമായ ചെതന്യം എന്ന നിലയിൽ എൻ്റെ ഓർമ്മയിൽ നിന്നു തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. അതോ, കൈവല്യം ഉപചാരത്തിൽ ദത്തങ്ങാതെ, തന്യുരാന്തേ സ്വതം ശരിക്കും നിർബന്ധിക്കുന്നതാകും ഓരോ ദ്രോകവും. ഓന്നുമാത്രം ഉദ്ദരിക്കാം- “തീർത്ഥമാടകൻ” എന്ന സ്വന്തം ലഹരിസമാഹാരത്തിന് (1965) തൊടുകുറിയായി തികഞ്ഞത് ത്രസിപ്പോടെയാക്കണം തന്യുരാന്തേ അത് എടുത്തുചേരത്തിരിക്കുക;

“കുറാളും രാജതീർത്ഥാടക, കുശലി ഭവാൻ
മാർഗ്ഗമയേ പരിസ്നാശി-
ചോറാലേ സത്കരിക്കുന്നളവില്ലമതി-
ലോങേ സാധുക്കൾ ഞങ്ങൾ
മാറാതോരുന്നു നാദാമൃതലപരി ജഗൻ-
മാതൃസക്ഷീർത്തനം ദേ
മാറാപ്പിനുള്ളിലെന്താനിതു മണമൊടു
കസ്തുരിയോ മുക്കിവേരോ!”

സമാഹാരത്തിനു പേരു നിശ്ചയിച്ചതുതന്നെ ഈ ശ്രൂക്കത്തിന്റെ പിൻബ
ലത്തിലാവാനാണ് ഇട. ടട്ടുക്കത്തെ സന്നേഹത്തിന്റെ തമയത്തിൽ
തമ്പുരാന്തേ കവിതയുടെ സത്യ മുഴുവൻ സംഭരിച്ചിരിക്കയാണെല്ലാ.

1966 അവസാനമായിരിക്കാം; കുഞ്ഞിരാമൻസ്നായരുടെ ഷഷ്ഠി
പുർത്തി; കാഞ്ഞങ്ങാട്ടുവെച്ച് ആരോഹാഷം. വൈലോപ്പിള്ളിക്കു വളരെ
താല്പര്യമുള്ള കവിയത്രെ കുഞ്ഞിരാമൻസ്നായൻ. അന്നത്തെ കവിസ
മേളന്തത്തിൽ താനവതരിപ്പിച്ച് ‘മധുമകഷിക്’, മനോഹരമായ ശ്രൂക്കങ്ങ
ളിലേയ്ക്ക് കുഞ്ഞിരാമൻസ്നായരുടെ ആത്മവത്തയെ ആവാഹിച്ചതിന്റെ
മാതൃകയാണെല്ലാ. കവിസമേളന്തത്തിനു പോകാനുള്ള പുറപ്പാട് മാസ്ത്ര
മുൻകുടിത്തന്നെ കൊണ്ടുപിടിച്ചു. താൻ പോയാൽ പോരാ, തമ്പുരാനെ
പ്പും കൊണ്ടുപോകയും വേണം എന്നതിലായിരുന്നു ശുഷ്കകാന്തി. അന്ന്
യാത്രാസ്തകരും നന്നേ കുറിപ്. പാതിരയ്ക്കു തുഴുരെത്തുന്ന ദ്രോ വണ്ടി
മാത്രം. അതിലോ, മുൻകുട്ടി സ്വകര്യം ഉറപ്പിക്കാനുള്ള സംഖിയാനമാ
നുമില്ല. ഫല്ലു് ക്ലാസ് ഉണ്ടായിരുന്നുവോ ആവോ? അതിനേ സഖ്യ
രിക്കു എന്ന് സംഘാടകരോടു സിഖാനിക്കുന്ന ശീലം എന്തായാലും
ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മറ്റു സമേളനങ്ങളിൽ സംഖാഗിക്കാൻ ഞാനടക്കം
രണ്ടുമുന്നുപേര് വേറെയും. തമ്പുരാന്തേ കാര്യത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നു
വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് വള്ളായ്മ. സീറൂക്കിട്ടാണ്ടാൽ എന്തുകാട്ടും?.... ആട്ടേ
വണ്ടിക്കു സമയമാകുവരെ തമ്പുരാൻ നന്നായി വിശ്രമിക്കേട്. അന്തി
ക്കുമുമ്പുത്തന്നെ നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തെ കൊണ്ടുവന്നു നടക്കാവിനു തൊട്ടു
മുറിതെടുത്തു താമസിപ്പിക്കാം. ഈ ഒക്ക വശങ്ങളിൽ വൈലോപ്പിള്ളി
പുലർത്തിയ ശ്രദ്ധ അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് മുങ്ങേന്നോയോ വ്യാപിച്ചുവരായ
പൊതുഭോധനേതാട് ഒട്ടും പൊരുത്തപ്പെടാത്ത നന്നായിരുന്നു. ആ
ശുശ്രൂഷാനിരത്താം അസാധാരണമെന്ന പരയാവു. ഞാനെല്ലാറ്റിനും
പ്പും നിന്നാൽ മതി; മുൻകെക്കയെടുക്കുന്നതു മാസ്ത്രതന്നെ. തമ്പുരാനെ
വേണ്ടതില്ലും മുന്നേ മുറിയിൽ എത്തിച്ചു. ഉറങ്ങിക്കൊള്ളു, അതാഴത്തിന്

எனுரளைக்குமளிக்குஞ் கஷின்தான் விஜிக்காங் என நிர்ஜேஶத்தில் ஶுஶ்ரூப்பக்கள் அதற்குப்பாரா தூதுவினினா. பினை எனை காவலிதி கான் எல்லீசு. தான் போயி கெட்டுமருக்கிவினாக் காவலிகள் உடல் எழுநோலா.... தவுரான் உரையியதொன்றுமில்லை உடனை. எனோக் பெடிவட ததினாய்விருந்து உத்தாபா! எதாயாலும் மாஸ்ர் எத்தியத் பத்தன்ற் ஹாடுவிருந்தினா ப்புத்தியும் கரியும் பொதின்துவான்கொள்ளுதே. தவுரான் அது ரூபியோடை கஷிக்குன்னது களைக்கிழ்ச்சை மாஸ்ருடை மிதியில் குதகுதுத மினா.

பினை முன்னு மளிக்குரோஜ் தவுரானை நிர்ஜூப்பிச் சிறை வெள்ளாகி கிடத்தி. (அதேபோல் ஶரிக்கும் உரக்கமொயோ, அதோ அண்டனை நடிச்சுவோ - அரின்துகூடா!) உள்ளத்தருதலேயும் என கருதலோடை ஶவ்வும் தாஞ்சத்தியாய்விருந்து மாஸ்ருடை எனோடுஒல்ல ஸங்ஸாரம். ஸம யமாவும் முவூதனை ஸ்தூப்பாலேய்க்கு திரிக்கானாயீ துக்கன்று வழா த. எதாயாலும் மாஸ்ருடை மனஸ்போலை, வங்கியில் கேரியபாடை தவுரான் ஹாடுகிட்டி என்னதுதே அதான். ஷார்லூவினத்தியதோடை ஏன்னால் எதான்க் குதகுதுத அதுபாரம் என்னாராய்.

தவுரானைச்சால்லி வெலோப்பிழல்தி நிலகிரித்திய தால்பரை ததின்றை வேரொரு நிதிர்ணங்குடி ஓர்க்குந்தாவும் விஹிதம். ஹா ய்க்கொரு ஸார்ணங்கத்தில், பெட்டுநூல்களாய ஏருளாஷ்சுபோலை, மாஸ்ர் எனோடு சோலிசு; நம்முடை தவுரான்று எசுப்பதனங்கால் பிரிநால்லான். அரூபதே எசுப்பதோ எனும் யமாவியி அதேலாப்பிக்கெப்புக்கிடில்லை. நமுக்கு வல்லுரு பறிபாகியும் ஸங்சுக்கிள்களே?... வேள்க் கீழானு பரியான் பட்டாதவியல் ஸாங்கக்மிகமாயிருந்து மாஸ்ருடை தால்பரை ததின்றை பாகா. பினை, மாஸ்ரோக் மருத்துப்பாயானாவானது மனோஹர நயான்தாநும் என்னிட்டு. கெ.கெ.ராஜாவினோடாவது, அல்லவது அது ரவும் அதுமிகுவுப்புவும்.

எத்தினேரை, பி.எஸ். வாரியரைக்குடி உஸ்பெப்டுத்தி நடத்திய அதலோபாக்கியிலுடை ஏன் சிவப்புதைத் தாலோலாப்பள்ளம் அதுபு திருளை செய்து. ராவிலை தவுரான்று கவிதயுடை சர்சு, உச்சுய்க்கு ஶேஷம் கவிஸமேல்லாம், வெக்குநேரம் ஸமாபனவும். ஓரோனிலும் உஸ்பெப்டுதேநெஷன்பார களைத்தாநும் ஜிலூப்புமாயிருந்து. ஸமாபன ததிக் பொமஸல் முள்ளாத்தியக்கல் ஈடுகை ரூபரேபை கடலாஸில் உருத்திரின்து.

பின்னதை அங்கமானலோ கடுப்பு; பிரிவுக்கத்தி பள்ள ஏறு கருதுங்களே? தவுரானோக் அனுலாவமுஷ்டிவர் கொஷிகொடுள்ளாவும்;

തൃശ്ശൂരിനു പുറമെ അവിടനുമതി സംഭാവന ശേഖരിക്കൽ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. വൈകാതെ വൈലോപ്പിള്ളിയും അനുയായിയായി ഞാനും രാത്രി വണ്ടികൾ കോഴിക്കോട്ടേക്കു താത്രയായി. രാവിലെ എത്തൻ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞതിനിരക്കിൽ മുറിയെടുത്ത് കുളിയെയാക്കേ കഴിച്ചു. മാസ്സർ ഉറുബു ടക്കം പലരോടും ഹോസ്റ്റിൽ ബന്ധപ്പെട്ടു. ഒന്ത്-ഒന്തരയോടെ തൈങ്ങൾ ഇറങ്ങി- ഇരുവർക്കും ടട്ടും പരിചയമില്ലാത്ത പിരിവ് എന്ന പണികൾ.

അലച്ചിൽ എന്നല്ലാതെ, തൃപ്തികരമായ തോതിൽ ഓന്നും ലഭിച്ചില്ല. ഉച്ചതിരിഞ്ഞതിനുമേലാണ് മിംബിതെത്തരുവിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ മാസ്സർ മാച്കി; നമുക്കു മിടുക്കുപോരാ. വണ്ടിക്കുളിയും വാടകയും നഷ്ടം. അതു കൈയിൽനിന്നു നികത്താം. പക്ഷേ, ഓന്നും നേടാതെ മടങ്ങണ്ടിവരുന്നതിലെ ജാള്യം എങ്ങനെ സഹിക്കാം?.... താഴ്ന്ന ശബ്ദം തതിൽ അങ്ങനെ സകടംപറഞ്ഞ് പതുക്കേ നടക്കവേ, ഇടയ്ക്കാരും ബേക്കറിയിൽനിന്നു സ്വാഗതത്തിന്റെ സ്വരമുയർന്നു; അല്ല, ഇതാർ-വൈലോപ്പിള്ളിയോ! നോക്കുമ്പോൾ ഇറങ്ങിവരുന്നു സാക്ഷാൽ പൊറ്റു കാട്ട! മാസ്സർ എത്താണ്ട് ദ്രോഫ്പിന് തൈങ്ങളുടെ കേള്ഗത്തിന്റെ കെട്ടിച്ചു. എന്ന്. കെ. സമാധാനിപ്പിച്ചു; ആട്ട വഴിയുണ്ടാക്കാം. അദ്ദേഹം തൈങ്ങളെ കുട്ടി ബേക്കറിയിലേയ്ക്കുതെന്ന കേരി. ‘മാധവേദം’ എന്ന വിജിയോടെ അതിന്റെ ഉടമയ്ക്ക് വൈലോപ്പിള്ളിയെ പരിചയപ്പെടുത്തി. മാധവേട്ടന് ഭക്ത്യാദരങ്ങൾ തുള്ളുവി വന്നു. അയ്യോ, മാസ്തത്തിന്റെ കവിയോ എന്ന് മാസ്സർ തൊഴുതു. (മാസ്തത്തിന്റെ കവി- മറ്റാരു സന്ദർഭത്തിലായിരുന്നുകൂടി മാസ്സർ പൊറുതേതാളണമെന്നില്ല). പക്ഷേ അപ്പോൾ പഴങ്ങി)

പിനെ ഓന്നിനും പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. സ്വയം പിരിവുതന്നു പോട്ടെ, മറ്റു വ്യാപാരിസുഹൃദ്ദീക്കളെ സമീപിക്കാൻ മാധവേട്ടൻ സഹായിക്കയും ചെയ്തു. ആ തെരുവിലെ പുസ്തകപ്രസാധകരുടെ അടുത്തു തൈങ്ങളെ കൊണ്ടുപോയത് എസ്. കെ. തന്നെ. വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. എന്റെ കൈ രശീതി എഴുതി അല്പം കുഴഞ്ഞു!

വൈകുമ്പോരം മുറിയിലെത്തിയതോടെ, വൈലോപ്പിള്ളി വന്നിരിക്കുന്ന വിവരം കേട്ടുകേൾപ്പിച്ചിരിഞ്ഞ് പലരും സന്ദർശകരായി ഉണ്ടായി. ഇപ്പോൾ അവരോട് തസ്വരാനെക്കൂറിച്ചു വീറോടെ സംസാരിക്കാൻ മാസ്സർ സങ്കാചിച്ചില്ല. പത്രസ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റുമായി സംഭാവന സമാഹരിക്കുന്ന ബാധ്യത അവരിൽ ചിലരേറ്റു. പരിപാടിയിൽ പങ്കാളികളാവേണ്ടവരാണ് ആ ചിലർ. സംഖ്യ അപ്പോഴത്തിക്കാം, തൈങ്ങൾക്ക് അന്നു രാത്രിവണ്ടിക്കുതെന്ന തിരിക്കാം എന്ന് അവർ ഉറപ്പുതന്നു. തൃശ്ശൂരാണ്ടാക്കിലോ, പി.എസ്. വാരിയരുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ ഒരുവിധം പിരിയാതിരിക്കില്ല. അങ്ങനെ ആശക്കയകന് മാസ്സരും തൊനും രാത്രിവണ്ടി

യുടെ തിരക്കിലേയ്ക്ക് ഇഴന്നതുകേറി. ഒരുവിധം ഇരിക്കാമെന്നായതോടെ, മാസ്റ്റരുടെ ആത്മഗതം മനസ്സരത്തിൽ ഉയർന്നു; എന്നാലും നമ്മളെ ഇതിനൊന്നും കൊള്ളില്ല.... അതു സമ്മതിക്കുമ്പോഴും, ഞാനേച്ചുകുട്ടി: മാഷ്പേശ അപ്പോഴും കവിത തോൽക്കുന്നില്ല. ഞാനുദ്ദേശിച്ചത് വൈലോ സ്ഥിരതയിൽ ആക്ഷ്യം കൊടുവാൻമോ, വൈകുന്നേരം ആളുകൾ വന്നതും സഹായം വാഗ്ഭാഗം ചെയ്തതും എന്നായിരുന്നു. മാസ്റ്റർ ഏറ്റുപിടിച്ചത് മറ്റൊരർത്ഥത്തിൽ: തോൽക്കില്ല; തന്യുരാന്തേതുപോലെ പല മാനങ്ങളുള്ള കവിത എങ്ങനെ തോൽക്കാൻ!

കവിത തോൽക്കില്ല എന്നതിന് കൈവന്ന ദീപ്തമായ ദൃഷ്ടാന്തമായിരുന്നു. തന്യുരാന്തേ എഴുപത്തണ്ടാം പിന്നാളാഖോഷം. ചർച്ചയും അനുമോദനവും എല്ലാം ഇരിക്കേണ്ട. കവിസമേളനത്തിലെ അവതരണങ്ങൾ തരംതിരിഞ്ഞതുനിന്നു എന്നതഭേദത്തിൽക്കൊണ്ട് കർക്കശമായ പുസ്തകം പിന്നാക്കും, വഞ്ചിവെനകമാത്രമാണ് വിമർശനം എന്നു പ്രമാണം ഉയർന്നതും ഒക്കെയായ ഐട്ടം. ഈ ചെച്ചപ്പാടിൽ വേറിട്ടാരുവീചിയായി എന്ന്. വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ 'കവിപുജ' ആദ്യമായി കേടുത്ത ഈ കവിസമേളനത്തിലെത്ര. കവിത എങ്ങനെ വായനക്കാരോടു സാമ്പൂഢിക്കുന്നു എന്നതു സംബന്ധിച്ച് വ്യതിരിക്തമായ ഒരു വിച്ചാരണയിൽ വികസിപ്പിച്ച പ്രസ്തുത രചന നമ്മുടെ വിമർശനത്തിനുപോലും വിലപ്പെട്ട ഒരു വിഭവമാണ്. അതിനു വേദിയായതോടെ അന്നത്തെ കവി സമേളനത്തിന്റെ അർത്ഥഗർഭത അസന്നിഗ്രാഹ്യമായി. എന്നാലും അത് ഒരു കമ്പിംഗ്തി, അവിടെ തന്യുരാനെ സ്വർണ്ണിച്ചു സമർപ്പിതമായ ഒന്നുംണ്ടു കവിതകളെ മാത്രം സ്മരിച്ചു എന്നു വരുത്താനെ തൽക്കാലം ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ. കെ.കെ. റാജാവിന്റെ കവനവുകൾക്കിത്തത്തിലെ ഏതാനും കതിരുകളെ തഴുകുക എന്നതായിരുന്നു തുടക്കത്തിൽ ഇം പട്ടകുറിപ്പിനു നിർണ്ണയിച്ച വിവക്ഷ. പക്ഷേ ഓർമ്മകളിലേയ്ക്കു പാളിയതോടെ അതിൽനിന്നു തുലോം അകന്നുപോയി. ഒടുക്കിലും തിരിച്ചുചെല്ലാനൊ വുമോ എന്ന ഉൽക്കണ്ഠംയോടെ ആ ഒന്നുംണ്ടു കവിതകളിലേയ്ക്കു കടക്കേണ്ട.

വി.കെ. ഗോവിന്ദനായരുടെ 'രാജമാർഗ്ഗം' കെണ്ണാവാം തുടക്കം. റാജാവിന്റെ മറിയുടെ പൊരുത്ത ഉറുശ്വർ ഒരു പ്രബന്ധത്തിൽ ചുരുളിച്ചത് മുമ്പു സുചപിപ്പിച്ചുവേണ്ടോ. അർജ്ജതും തോന്നും: അതേ ആശയം വി.കെ. ജി. യുടെ ആദ്യഗ്രന്ഥാക്കത്തിലും അവതരിക്കുന്നു- അന്തിക്ക് നക്ഷത്രങ്ങളുടെ നൽത്തന്നും ഇന്നും നോക്കാറുണ്ട്; സപ്തവർഷിം കോർക്കാനായ നീലരത്നപ്പട്ടവിൽ പ്രത്യുക്കഷപ്പെടുന്ന വർഷത്തുവെയ്യും നോക്കാറുണ്ട്. ഇനിയോ, ഉപനിഷദുക്തിക്കൈശും ശാസ്ത്രസത്യം ഇന്നും ഓർക്കാ

റുമുണ്ട്. എന്നിരിക്കേ, “കേ.കേ. രാജൻ്റെയോർമ്മക്കുവുപറയുവാ നാർക്കുതാൻ നാക്കുപോണ്ടും?” അതെ, ഉപനിഷദുക്തിയേയും ശാസ്ത്ര സത്യത്രെയും മാറിമാറി പരിപരിക്കുന്ന എന്നതുതന്നെ, നാല്പ്പാടഞ്ചീ താവഴിയിൽപ്പെടുന്ന തന്യുരാൻ്റെ കവിതയുടെ സവിശേഷത. രണ്ടാമ ഭരതതിനെ പരിപരിക്കുന്നത്, പലപ്പോഴും, അതിൽ സ്വഹരിക്കുന്ന ഒരു തൃത്തെ തിരുത്താനാവാം; ആ സത്യം സുക്ഷ്മരൂപത്തിൽ ഉപനിഷദുക്തിയിൽ തുടിച്ചിരുന്നു എന്നു തിരിച്ചറിയാനാവാം. ഏതായാലും ശാസ്ത്ര ത്തിന്റെ പരികല്പനകളെ സംബന്ധാരൂപത്തിൽ തന്യുരാൻ്റെ സജജീ കരണത്തിലേയ്ക്കു സംക്രമിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നതിനാകുന്നു പ്രാധാന്യം. ‘പഴയൊരു പുരോഗാമി’ എന്ന് ലീലാവതിക്രിച്ചർ അദ്ദേഹത്തെ നിർബന്ധിക്കുന്നത്(3) ഇതോർത്തുകൊണ്ടാവാം.

‘രാജമാർഗ്ഗ’ ത്തിൽനിന്ന് ഒരു ഭ്രംബകംകുടി ഉദ്ഘരിക്കാതെ വയ്ക്കു:

“വക്കാലത്തും വഴക്കും പകയുടെ പുകയും
പുണ്ഡാരീ നാട്ടിനുള്ളിൽ
സൽക്കാരവ്യഗ്രഹനായ്ത്തനി സ്മൃതിമധുരഫലാ-
നമ്മാബാളി വീശി
ഇക്കാലത്തും തളിർപ്പു പുതുമണമിയലും
പുക്കളാലുല്ലസിപ്പു
കേ.കേ. രാജൻ്റെ രാജാചിത മധുകവിതാ-
ചുതമാപാദചുവിം.”

വിസ്തരിക്കാൻ നിൽക്കാതെ, ഈ ഭ്രംബകത്തിലെ ‘മധുകവിതാ ചുതം’ എന്ന കല്പനയിലേയ്ക്കു മാത്രം തൽക്കാലം ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കുന്നു - കവിയുടെ തേൻമാവ്. ഓർക്കുന്നേപ്പാർത്തനെ ഇനിക്കുന്ന കനികകളെ കൊണ്ടു കുനിഞ്ഞെ കൊന്പുകളും ചില്ലകളും വീശി തന്നുല്ലത് ആളുകളെ സൽക്കരിക്കാൻ സന്നദ്ധമാണ് തേനാവ് എന്ന വിശദാംഗം കാണാതെ പോകരുത്. പഴയ ഉയർന്നു പന്തലിക്കുന്ന തരം മാവാണ് കവിയുടെ മനസ്സിൽ. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ കവിതയുണ്ട് - ‘ഒരു പ്രമാണി’. അതിൽ ഒടുമാവാണ് പരാമുഖ്യമാവുന്നത്. കാണുന്നപാടെ ആളുകൾ തിരിച്ചിയുന്നുപോലും: ‘ഇയാൾ മലയാളിയല്ല’. അധിനിവേശത്തിന്റെ അപാരാജിയുടെ ഒക്കെ അടയാളമാകുന്നു ഒടുമാപ്. ഇതിനു വിപരീതമാണ് വി.കെ.ജി. കെ.കെ. രാജാവിനുള്ള രൂപകമായി വിനൃസിക്കുന്ന മാപ് എന്നു മറക്കരുത്. നാടുപാരമ്പര്യത്തിലേയ്ക്ക് ആഴ്ചന വേരുമായി പടർന്നു വളർന്ന പ്രതിഭാസമാണ് രാജാവിന്റെ കവിത എന്നു വിശ്വാസിക്കുന്നത് പരിക്കാൻ ആ കവിത വ്യുദ്ധമാകുന്നത് മണ്ണിനെ

വിഗണിച്ചുകൊണ്ടാലും ഇതു സംഗതിക്കു ജനാപകമാവാം തന്റെ ഒരു സമാഹാരത്തിന് ഇട “മണ്ണും വിണ്ണും” എന്ന പേര്. ഇതിലെ പ്രമുഖ കവിത ‘മണ്ണിന്തെ മാധ്യരി’ യാഥാനുന്നും മനസ്സിരുത്തുക. അത് ആരംഭിക്കുന്നതു തന്നെ

“മനിലെജജീവിതത്തിന്തെ
പൊന്നിൻകിണ്ണുത്തില്ലയോ
വിണ്ണിനും കൊതിതോനിക്കും
മണ്ണിന് മാറകമാധ്യരി?”

എന്ന് അദ്ദുതം കുറിക്കൊണ്ടാണുതാനും. അവസാനിക്കുന്നതോ:

“കുടിക്ക മണ്ണിന് മദിര
ലഹരിക്കുത്തുപോകില്ലോ
കുടി മുത്തിന്തിനിയശാമം
രഹിക്കുന്ന പോതില്ലോ!”

എന്ന ആഹ്വാനത്തോടെയും.

വി.കെ.ജി. യുടെ ‘മധുകവിതാചൃതം,’ തന്യുരാനെന സകല്പിച്ച പ്ലോർ വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ മനസ്സിലും ആവിർഭവിച്ചത് ആകസ്മിക മാവണമെന്നില്ല ഇടയ്ക്ക് അധിവിറിക്കിയില്ലോ, ആഞ്ചോടാണ്ക് തന്യുരാന്തെ പിന്നാളിന് കുമരപുരം കോലാതേതയ്ക്കു പോയിരുന്ന പതിപ്, അതെ രമാരവസരത്തിലെ ഉപഹാരമായി അഞ്ചു ശ്രേംഖണ്ഡങ്ങൾ ഉരുത്തിരുത്തു. അപ്ലോർ ശീർഷകം സുചിപ്പിച്ചതായി എന്നെന്തെ സ്ഥൂതിയിലില്ല. പിന്ന ‘തിലകം’ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിവന്നപ്പോഴാവട്ട, സ്വീകരിച്ച ശീർഷകം ‘നാട്ടുതേനാവ്’ എന്നുതന്നെ. ആ രൂപകത്തിന്തെ വിപുലമായ സാധ്യതകൾ രാജാവിന്റെ ജീവിതത്തോടിണക്കി ഇതിൽ വിന്റർൽക്കു നും. താൻ എത്തുനേബാൾ എതിരേൻക്കുന്നത് ‘ഇതു വിശം ചേർത്തുപു ല്ലക്കാൻ കുതുകമൊട്ടുപത്തണിലും മൺവുംകിൽ ജീവിക്കും തന്യുരാന്തെ രാൻ!’ അതോടെ തന്യുരാന്തെ മറവി തന്നിലേയ്ക്കും പകർന്നു. ചുറ്റും കുളുർന്നിഴൽ പാവിക്കാണായ ഒരു തേനോവുതന്നെ കീഴിലായി തന്നെ നിൽപ്. നാവിലോ, പണ്ണേ രൂചിച്ച അസുലരേസമാം മാകനിതേനൻ കിനി ഞ്ഞു. ഇനി മാവുമായി അദ്ദേം കല്പിച്ചുകൊണ്ടഭേദ തന്യുരാന്തെ ജീവിതം ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. മാവിന് യഹവനത്തിൽ തലയ്ക്ക് ഇടി വാളേറ്റുത്, തന്യുരാന്തെ ആദ്യപത്തിനി കാലേ അന്തരിച്ചതിന്തെ സുചകം. മാവിന്തെ ചാറും നീരും ചോർത്തുംവിധിം ഉടലിൽ പടർന്ന ഇത്തിശ്ചക ണ്ണികൾ തന്യുരാനെ ബാധിച്ച ഓരോരോ കേണ്ണലങ്ങൾ തന്നെ. പകേജ്, അതോക്കെ ആരു വക്കവയ്ക്കാൻ? വേരുകളുകൊണ്ടു മണ്ണും ശാഖ

കളെക്കാണ്ടു വിശ്വാസി വിരുന്നായി ഉൾക്കൊള്ളാതെ വയ്ക്കുന്നത്. ('പാരും വാനും വിരുന്നുണ്ടുക' എന്ന പ്രയോഗത്തിലൂടെ കെ.കെ. രാജാവിന്റെ കവിതയുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാവം പിടിച്ചെടുക്കുന്നു.) അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഹൃദയത്തിൽ തുള്ളുവുവേ, കുന്ന തുണ്ണിൽ താരും കായും പിടർത്തുക മാത്രമാകുന്നു മാവിന്റെ നിയോഗം. രാജാവ് എന്ന കവിയെ ലാവണ്യത്തിന്റെ ശൈലിയിൽ സാക്ഷാത്കരിച്ചിരിക്കയെന്നിവിടെ. രാത്രി എന്ന വണ്ണം അതിന്റെ അരുമച്ചിരിക്കിൽ ഇഴുകുന്ന നക്ഷത്രപരാഗം ജരബാധിച്ച ഈ മാവിന്റെ പുവിലാകെ ഇത്തിരിയൈകിലും പൊഴിഞ്ഞിരിക്കും; അല്ലെങ്കിൽ 'സാഭിമാനച്ചുന്' മണക്കുന്ന ഇതിന്റെ മാസം നുകരുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സ് ക്രമേണ ദിവ്യലോകങ്ങളെ കിനാത്തുമയിൽ കാണുകയില്ലപ്പോ. വീണ്ടുമ്പേ, കേവലഭാതികതയ്ക്ക് അന്തിമമായി കെ.കെ. രാജാവിന്റെ കവിതയിൽ ആസ്വാദകന് അനുഭവിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന പിന്നമയവി താനങ്ങളെ സ്വപർശിക്കുന്നു. മാവിന്റെ തേണ്ടാളുന്ന മുട്ടിൽ വഴിപോ കൾ വിശ്രമം തേടുന്നു, പിടവാങ്ങുന്നു; പുവളികൾ മാറിമാറി തടിയിൽ ചുറ്റുന്നു. (ഈ കൽപ്പനയ്ക്ക് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ അടിക്കുറിപ്പ് ഇങ്ങനെ: 'തസ്യരാഖ മുന്നു പേട്ടു') ആവുക അംഗങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിൽനിന്നു മാഞ്ഞുമ്പെന്നു കൊഡുത്തുണ്ടാലടുന്ന മായാമയിയുടെ മണി മതഞ്ഞീര ശിഞ്ഞാവിരാവം! തസ്യരാഖ കവിത നിവേദിക്കുന്ന ഏറ്റവും നിന്നതുല്യമായ സത്തയെയാണപ്പോ വൈലോപ്പിള്ളി ഇവിടെ നിർധരിക്കുന്നത്. എല്ലാവരും ആപ്പാടം ആരായുന്നവർത്തനെ; താൻ അനേകം കുന്നതോ, അഗാധവും ഉന്നതവുമായ ആനന്ദനേതയാണ് എന്നാവാം മാവിന്റെ ചടുലഭക്കുലത്തിൽനിന്നുയരുന്ന മർമ്മരം. തസ്യരാഖ എങ്ങനെ സാധാരണ കവികളിൽ വ്യതിരിക്കുന്ന ഏന്നതിന്റെ വിശദീകരണമാണപ്പോ ഇത്. ഇതയുമായപ്പോഴേയ്ക്കും, എന്തുപറയും, തേൻമാവ് അപ്രത്യക്ഷനായി. ആ സ്ഥാനത്ത് കുമരപുരം കോലോത്തിന്റെ മുറ്റത്ത് ഉറക്കെ വെടിപറഞ്ഞു ചിരിമുഴക്കിക്കൊണ്ട് അതാ തസ്യരാഖ നിൽപ്പാണപ്പോ എന്ന് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിത സമാപനത്തിലെത്തുന്നു(4)

എഴുപത്തണ്ണം പിറന്നാളിന്റെ വേദിയിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഏറെ സംഗതമാണ് എന്നു വിചാരിക്കാവുന്ന, ഈനിയോരു കവിതകുടി അവധിവിരുദ്ധക്കേണ്ടതുണ്ട്. രാജാവ് എന്ന കവിയുടെ സത്ത നിർബന്ധിക്കുന്നു എന്നതുതനെ സാംഗത്യം. അക്കിന്തം, താൻ സവിശേഷമായി സാമ്രൗഢ്യരിച്ച ആരു അമബാ ഗൈതിയുടെ ഇളംത്തിൽ വാർന്നുവീണ 'രാജഭോഗം' കൊണ്ട് തസ്യരാഖ കണ്ണുനന്നയിച്ചു എന്ന തുട്ടെ വാസ്തവപാ. പതിവുപോലെ, ശദ്ധനിർവിശേഷം എന്നു കരുതാൻ പാകത്തിലാണ് ആരംഭം.

“എന്നെന്ത് മഹാരാജാവി-

സന്ദുപത്തഞ്ചാം വയസ്സു തികയുന്നു”

കാലം അതുവരെയും ഈ കവിയുടെ നേർക്കു കണ്ണുമിച്ചിക്കുകയുണ്ടായില്ല. എന്നാൽ ഇന്നിതാ ‘നുറുകരത്താൽ ആദ്യത്തെത്തവണ വയരയുചീയുന്നു.’ എന്നാവാം കാലം അനോളം വകവെയ്ക്കായ്വാൻ കാരണം?

“രാജാവിനിയില്ലെന്നാ-

തെതരുവിൽ പണ്ഡാച്ചയിട ഭോഷത്രം

കാണമു; കുമരപുരത്ര-

(5)കുണ്ണു ഭരിക്കാൻ തുടങ്ങീ മലനാട്ടിൽ!”

ചെങ്കോലോക്കപ്പൂടിയുകയായല്ലോ എന്നു കോപകം മൂശ്യം കൊള്ളല്ലവേ, ഈ രാജാവിന്റെ ജനനം കൈയിൽ എഴുത്താണിയേറ്റിക്കൊണ്ടാണല്ലോ! അങ്ങനെ പല വ്യതിരേകങ്ങളാൽ ഇദ്ദേഹം വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു.

“മുടിചുടിട്ടില്ലല്ലോ

സിംഹാസനമേറിയിട്ടുമില്ലല്ലോ,

(6)തുളസീദാമനിബാധൻ

തീർത്ഥമാടകനീ വന്നാന്തസഞ്ചാരി.”

എകിലെത്തുവേണ്ടു? ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഭൂതം വേരോന്ന്: ‘എഴുതിപ്പോകുന്നോഴാക്കയിലെഴും കാരിരുബെഴുത്താണി പൊൽച്ചേങ്കോലാവുന്നു!’ ഈ വിസ്മയം തമ്പരാനായിട്ടു വരുത്തിയതല്ല, താനെ വന്നുപോയതത്രെ. പശികൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിലെ നിർമ്മലഗിഖുഹ്യദയത്തിന്റെ മിചി മണ്ണത്തിച്ചു. പെപ്പുകപുണ്ണുത്തിന്റെ (7) ഉതിർമ്മണികൾ കാൽക്കൽ വന്നു പീശുകയും ചെയ്തു. അതോടെ ‘ഹൃദയം ഹർഷാനത്മായ്, നയനത്തിൽ ബാഷ്പവിന്ദു തിരിവെച്ചു; കൈവെള്ളുകളോ, അഞ്ജലിയായ് പൊന്തിപ്പോയി ദൈവപാദത്തിൽ മുട്ടി.’

“ആ നിമിഷത്തിൻ പുളക-

പ്ലംഭാഴിയിലാണ്ടു മുഞ്ഞിനിവരുന്നോൾ

ശിശുവാമദ്ദേഹത്തിനു

ശിശുവായീ ജീവജാലസർവസ്യം.

അന്നുമുതൽക്കാ (8) സ്മൃതി-

മാധ്യരൂത്തിൻ ലഹരികൊണ്ടു പാടുന്നു,

സഹൃദയഹ്യദയത്തിലെഴു-

താണിത്തുവാൽക്കുറിച്ചുവെയ്ക്കുന്നു
മുക്താവലിപോൽ പ്രകൃതി-
ശരിയിൽപ്പുലരും നിഗുഡരാഗത്തെ,
പുരുഷാനുവമൊഴുകീടും
പരമാനന്ദക ബീജമന്ത്രത്തെ.”

ഇത്രയൊക്കെ ആയപ്പോൾ കാലം കണ്ഠതുറന്നു പുണ്ണിരിച്ച്
കവിയെ അറിയിക്കുകയായി: ‘സത്യം പരയട്ടെ, ഞാൻ തോറുനിതെന്താ
സ്ഥിതിട്ടു രാജാവേ!’ നമുക്ക് അനുസ്മർത്തിക്കുക: മുമ്പ് കാളിഭാസന്റെ കാലു
വണങ്ങി കാലം അടക്കിവു പരയുന്നതായി അക്കിത്തം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്
ല്ലോ. കവികൾ കാലത്തിന്റെ ഭാസർമ്മാത്രം എന്ന വിമർശകപക്ഷത്തി
നുള്ള പരാക്ഷമായ മറുപടിയാവാം ‘നിത്യമേഖം’ പോലെ ഈ ‘രാജ
ഭോഗ’വും. ‘നിത്യമേഖം’ത്തിൽ കുനിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന കാലത്തെ കടാ
ക്ഷത്താൽ തലോടി കാളിഭാസൻ വിനീതനാവുന്നതായാണ് സമാപനം.
ഈവിടെ ‘രാജഭോഗ’ത്തിലും പ്രതികരണം എത്താണു സദ്ഗുണത്തെനെ. കാല
ത്തിന്റെ ആദരത്തിനും അടിനാടനത്തിനും തമ്മിലാണെ മറുപടി ഇങ്ങനേ:

“ആരിപ്പാരിൽപ്പുജക,-
നാരിവിടപ്പുജനീയ, നജണാതം;
നന്തി, ഭവൽപ്പുജയ്ക്കാ-
യല്ലാ ഞാൻ പാടിവന്നതെന്നാലും!”

തുടർന്ന്, ‘ഇതു സത്യം: പ്രാണൻ പൊരിയുന്നേന്തെന്തണ്ണു കണ്ണു നിറ
യുന്നു’ എന്ന് തമ്മിലാണെന്നു പരയിക്കുന്നതിൽ തന്റെ കവിതയുടെ
പ്രാണചെച്തന്നുംകൂടിയാണല്ലോ അക്കിത്തം എടുത്തുകാട്ടുന്നത്.

തക നേരത്തു ജലപിംഗാൻ പാകത്തിൽ അല്പപം ക്ഷാത്രം തമ്പ്പി
രാനിൽ എക്കാലവും ജലിച്ചിരുന്നു. ആ ജലനന്തരിനു ഞാൻ സാക്ഷി
യാണ്. പാലക്കാടുവെച്ച് വലിയൊരു സാഹിത്യപരിപാടി നടക്കുന്നു.
തമ്മിലാണും പി. എസ്. വാരിയരും ഞാനും ഒന്നിച്ച് ഒരു മുറിയിലാണ്
താമസം. ആ താവളത്തിൽ ആഹാരത്തിനു സാകര്യമില്ല. അതിനാഴം
അക്കലെ എവിടേനോ പകർച്ച് കൊണ്ടുവന്നതായിരുന്നു. അതു വിളവി
ഉണ്ണു പാതിഥെത്തി. മോതിനുമീതെ തമ്പ്പിരാൻ അല്പപം ഉപ്പു ചോദി
ചൂം. നോക്കുന്നോൾ അങ്ങനെയെന്നു വിഭവം കൊണ്ടുവരാൻ വിട്ടുപോ
യിരിക്കുന്നു. തമ്പ്പിരാൻ ആവശ്യം ഉച്ചസ്വരത്തിൽ ആവർത്തിച്ചു. പകർച്ച്
കൊണ്ടുവന്ന പയ്യൻ അബൈത്തിലായി. അതിനിടെ സംഘാടകരിൽ
ഒരാൾ എത്താണു ശാസനാസ്വരത്തിൽ വിധിച്ചു: ഇനിയിപ്പോൾ ഉപ്പിനു
വിഷമമാണ്; അതില്ലാതെയെങ്കിൽ ഉണ്ടാൽമതി. അയ്യോ, അപ്രതീക്ഷിതമാ

യിരുന്നു തമ്പുരാൻസ് പൊട്ടിത്തതറി! കൈകുടണ്ട് എഴുന്നേറ്റ് അദ്ദേഹം പ്രവ്യാഹിച്ചു: എടോ, എനിക്കിവിടെ ഇരക്കേണ്ട ശതിയൊന്നും വനിട്ടി സ്ഥി. കഷണിച്ച് എത്തിയതാണ്.....സ്തംഭിച്ചിരിക്കുന്ന വാരിയരോടും എന്നോടും, നമുക്ക് ഉടനെ തിരിച്ചു പോകാമെന്ന് അദ്ദേഹം തിടുകൾ കുട്ടി. നന്ന മിനക്കെടേണ്ടിവന്നു പിന്നെ തമ്പുരാനെ തണ്ടപ്പിക്കാൻ. സംഘാടകനുമതെ, അനുരത്ജന്തിന്റെയും ക്ഷമാപണത്തിന്റെയും സ്വരം സ്വീകരിച്ചതോടെ രംഗം ശാന്തമായി.

ഇങ്ങനെയൊരു ക്ഷാത്രം സ്വന്തം കവിതയെസ്സംബന്ധിച്ച് തമ്പുരാൻ പുലർത്തിപ്പോന്നില്ല എന്ന സംഗതികൾ ആമുഖമായിട്ടേതേ ഞാൻ പ്പോൾ ആ രംഗം സ്ഥമരിക്കാൻ. കവിത അവനവന്നേരുതു മാത്രമല്ല, അതീ തമായ എത്രൊ ശക്തിയുടെ അനുശ്രമാണ് എന്ന വിശ്വാസം തന്ന വിസ്മിതനും വിനിതനുമാക്കുന്നു എന്നതാവാം കാര്യം. എതായാലും പുർവ്വകവികളുടെ അനധിപചാരികൾഡിഷ്ടതും ഒരുത്രം ശിക്ഷണപഖതി എന്ന നിലയിൽ താൻ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയതിനു തെളിവു ലഭിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധയമായേതെന്നും രഹനയുടെ പല പല വടിവുകളുമായി രണ്ടിച്ച് ഒടുക്കം തന്റെതായ ഓന്നു വാർന്നുകിട്ടുകയാണ് ഉണ്ടായത് എന്ന വസ്തു തയെ ആദ്യകാല ശ്രോകങ്ങൾ ഉദാഹരിക്കുന്നു. മിച്ചംഗലം, കുഞ്ഞുകുട്ടൻ തമ്പുരാൻ, വള്ളംതാഴെ, പന്തളം- ഒക്കെ താൻ ഒരു കാലത്തു പരിക്ഷിച്ച വടിവുകളാണ്. രണ്ടിനു എത്ര മധുരം എന്നതിനു മാതൃകയായി, മിച്ചംഗലംരചനയെ അനുകരിച്ചത് ഉദ്ദരിക്കാം:

“മാലേശീടുന്ന മാലോകരുടെയഴശലാഴിപ്പോരു കാരുണ്യപുരം
ചാലേ പെയ്തീടുകൊന്നീയടിയന്നി, ലടിയാലംബമായീടുവോന്നിൽ
മേലേ മേലേ ഭവച്ചേണ്ടുടുകനൽ നടുവിൽച്ചെന്നു
ചാടിത്തപിപ്പാൻ”

മേലേ മേലേ, മിക്കാറുടലുടയ മരക്കാതലേ, കൈതൊഴുന്നോൻ!” ‘അടിയന്നി, ലടിയാലംബമായീടുവോന്നിൽ’, ‘മിക്കാറുടലുടയ മരക്കാതലേ’ ഇത്തരം പദയോഗങ്ങളിലെ ശബ്ദസാരസ്യം മനസ്സിലുത്തുകു. ‘മേലേ മേലേ’ എന്ന മുന്നും നാലും പാദങ്ങളുടെ ആരംഭത്തിൽ ഭിന്നാർത്ഥക മായി വിന്യസിച്ചതും ശ്രോകപാകം സ്വാംശീകരിക്കുന്നതിൽ നല്ല പാഠ മായിരിക്കും. (എന്നാൽ ശബ്ദത്തിന്റെ ഇത്തരം എടുപ്പും തിപ്പും തമ്പുരാൻ ശ്രാവിസ്യവുംതന്ത്തിലുള്ള രചനകളിൽ പ്രകടമല്ല- അതും വേണം ശ്രദ്ധിക്കുക. കേക വിട്ടുള്ള എഴിയ ഇളംങ്ങളിൽ സഹജമായ ഒരു സരളതയേതെ പ്രസാദത്തിനാധാരമായി പൊതുവേ പുലരുന്നത്.) തന്റെ തലമുറയിലെ പല കവികൾക്കും അഭിവാദ്യമായും അനുമോദനമായും

തമ്പുരാൻ ഫ്രോകം രചിച്ചുപോന്നതും ഈ വെളിച്ചത്തിൽ വിശേഷിച്ച് അർത്ഥഗർഭമാണ്.

‘യാത്രക്കെന്നും വിശേഷാൽപ്പിടിപെടുമവിട്ടുന്നതുമാം യാത്ര ചെയ്തു’ എന്നു വെലോപ്പിള്ളി എഴുതിയത് കുഞ്ഞുകുടൻ തമ്പുരാ നെക്കുറിച്ചാണ്. ആ തമ്പുരാൻ ആരാധകനാണാല്ലോ ഈ തമ്പുരാൻ. അതിനാൽ കെ. കെ. രാജാവും യാത്രക്കെന്നും തിക്കണ്ണവൻതന്നെ. ഈദേ ഹരത്തല്ലംബസിച്ചിടത്തോളം യാത്ര കേവലം ഭരതികമാവില്ല എന്നുണ്ട് അന്തരം. യാത്ര എന്നത് വിപുലമായ അർത്ഥമാണായുതകളുള്ള ഒരു രൂപ കമായി രാജാവിന്റെ കവിതയിൽ വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു. ‘രീർഹയാത്ര’ എന (എ) ആദ്യകാല കവിതയെന്ന ഇതിനു ദൃഢകാന്തമാണ്.

“അഴലിൻ കരിനിറം പുണം മണ്ണിൽ
നിശലിച്ചുരാനന്നമെന്ന് ജീവൻ
കൂതിയും നിയതിയുമെന്ന് കൈകൾ
അതുരണ്ടും വീഴി നടക്കുമീ ഞാൻ.

വഴിയില്ലാശല്ലിന്റെ പൊന്നിൻകിണ്ണം
വഴിയുമാ മുന്തിരിച്ചാറുമോന്തും
അഴകിയ താരങ്ങൾ തങ്ങുമല്ലിൻ
വഴിയവലത്തിൽക്കിടന്നുരങ്ങും
എഴുന്നേറ്റംത മിചിതുറന്നാൽ
പഴയ പടിക്കേ നടക്കും പിന്നെ
മറവിതൻ മാറാപ്പുടുക്കാൻ മാത്രം
മറവിയുണ്ടായിട്ടില്ലിട്ട നാളും.

അവസാനമെന്നാൻ രീർഹയാത്ര-
യ്ക്കെവിടെചുന്നതും ഞാ- നാർക്കരിയാം?”

സുതാര്യം എന്നു നിസ്സംശയം വിലയിരുത്താവുന്ന രചന. എന്നാലോ, സുക്ഷ്മമായ പൊരുളി നിലനിന്മാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ ആദ്യകാലത്തെ താണക്കിൽ അവസാനകാലത്തും കാണാം ‘വനാന്തസംഘാരം’, ‘തീർത്ഥാടകൻ’, ‘നടക്കെട്ട് ഞാൻ’ (യമാടകമം 1964, 1965, 1967) എന്നി ണങ്ങെന്ന യാത്ര എന നിയോഗത്തിൽ അടിരമിക്കുന്ന.കൂതികൾ. കേവല ധാമാർത്ഥ്യത്തെ ഭാവനകൊണ്ട് അതിജീവിക്കാനും അപാപ്യങ്ങളി ലേയ്ക്ക് ബാധകുടാതെ അണയാനുമുള്ള സാധ്യതയായി രാജാവിന്റെ സകല്പത്തിൽ യാത്ര ഉടനീളം ആവർത്തിക്കുന്നു.

തന്നെ വലയം ചെയ്തിരുന്ന യാമാർത്ഥ്യം തസ്വരാനെ അലോ സരപ്പെടുത്തി എന്നത് അനുകരണസിദ്ധം. അലോസരത്തിന് അനേകം ഹേതുകളുണ്ട്. അടിസ്ഥാനപരമായ ഓൺ മനുഷ്യനിൽ തഴയ്ക്കുന്ന അഹാന്തതന്നെ. ശാസ്ത്രത്തെ സംബോധനചെയ്തുകൊണ്ട് എസ്റ്റാറ്റും രചനകളിൽ തസ്വരാൻ എർപ്പേട്ടു. അതിന്റെ നേടങ്ങൾ അംഗീകരിക്കാൻ സന്നദ്ധൻ; പക്ഷേ അവ മനുഷ്യരെ അഹാന്തയ്ക്ക് ആക്കം കുടുന്നത് തനിക്കു സഹിച്ചുകൂടാ. വിന്യാധാനത്തിലേയ്ക്കു ശാസ്ത്രസംസ്കാരം വികസിക്കണം എന്നേന്നും ശരിച്ചു. ‘നിന്ന് തന്നെ ശാസ്ത്രമേ’ എന്നു സംബോധന ചെയ്യുന്നോൾത്തന്നെ, അതിന്റെ ‘ഞെളി’വിൽ സ്വർഗിക്കു നന്ദനയേ സവിശേഷത. ആ ഞെളിവിനു പ്രതിവിധിയായി ഒന്നേ നിർദ്ദേശിക്കാനുള്ളൂ:

“ചിന്താസന്തതിയായ നിന്നുടെ കുടും-

ബത്തിന്നു സംസ്കാരമേ

പിൻതാങ്ങുള്ളൂ; മദത്തിനാലവഗണി-

യ്ക്കൊല്ലനുമ്പ്പുസ്യുവെ!”

(-ശാസ്ത്രത്തിനോട്)

ഈ നിർദ്ദേശം, 1954ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ “മല്ലും വിണ്ണും” എന്ന സമാഹാരത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുന്നു. 1960-ലാം “മുക്താവലി” പുറത്തുവന്നത്. അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ‘രാസലീല’യിലാവട്ട, സരം കുടുതൽ നിയത്മാണ്: ശാസ്ത്രം നിർധരിക്കുന്ന പൊരുളുകൾ പ്രകൃതിയിൽനിന്നു ശ്രദ്ധിച്ചോളുക എന്ന്.

“എന്തിഴ്റ്റാസ്ത്രമുരപ്പു? നേർത്തെതാരണ്ണവിൽ,

പ്രോട്ടോണിലവക്ട്രോൺകളിൽ

പതിക്കാതെതാരു രാസലീല സത്തം

വെള്ളുനുവെന്നല്ലയോ?

പിന്തിച്ചായതു സൗരയുമഗതിയിൽ-

സ്ലാർക്കാനതമായ്ക്കാണ്കിലോ,

കുന്തിക്കില്ല മനുഷ്യനാത്മക്കുതമാം

മിമ്പാ പ്രമാണങ്ങളാൽ!”

പുർബാർഥം, ശാസ്ത്രം ആവിഷ്കരിക്കുന്ന സത്യത്തെ തുലോം സരളമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു എന്ന തോന്നലാവാം ഉള്ളവകുന്നത്, ശരിതന്നെ. വിശേഷിച്ചും അതിലെ സ്വരാലടന അങ്ങനെയൊരു നിഗമനത്തിന് ഇടയാക്കാം. അതുപക്ഷേ ഉത്തരാർഖത്തിന്റെ പ്രസക്തിയെ പ്രകശിണാമാ

കുന്നില്ല. എല്ലാം പോട്ട്, അവിടെ വിനൃസിച്ച കുറയ് ‘കുന്തിക്കുക’ എന്നാണ്- അതു വിസ്മരിക്കരുതല്ലോ. ഇവിടെ തമ്പുരാൻ പുന്താന തതിന്റെ പിൻഗാമിയാവുന്നു. ദാർശനികമായ വിവേകത്തില്ലെടെ വിനീ തമാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പിക്ഷണമെന്നതിന് വേറെയും ധാരാളം തെളി വുകളുണ്ട്. താരതമ്യേന പഴയ ഇനമാണ് ‘മനുഷ്യപാണ്ഡിത്യം’. (1934 -ലെ സമാഹാരമായ “വെള്ളിത്രൈണാണി”യിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുന്നു) അഹാ കരിക്കാൻ മാത്രം ഒന്നും മനുഷ്യപാണ്ഡിത്യം ആർജജിച്ചുടില്ല എന്ന ആശയത്തിന് അടിവരയിട്ടുകൊണ്ട് അത് അവസാനിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെ:

“ഒരോറു മണ്ണിൻ തരിയെയുറിക്കു
മർത്ത്യന്റെ പാണ്ഡിത്യമറിഞ്ഞതില്ല;
പരന്ന വാനിൽപ്പുലമട്ടു പായും
ബൊഹാണ്ഡിക്കാണ്ഡിയങ്ങളെയെന്നു പിന്നെ!”

പ്രത്യനീകം എന്നോ മറ്റോ പേരായി ഒരലക്കാരമുണ്ടല്ലോ ‘അതോ പിന്നെ ചോല്ലാനില്ലെന്ന’ യുക്തിയിൽ ശില്പപ്രസ്തുതിയ ഒന്ന്. ഇത്തരമൊന്നിനു ചുമർക്കാരം തികഞ്ഞ ദുഷ്ടാനമായി എൻ്റെ എളിയ പരിപയം ഈ പദ്ധതെ സുക്ഷിക്കുന്നു. ഇത് “ബാഷ്പാഞ്ജലി”എന്ന എതിരറു കാവ്യ തതിലെ തത്തവിന്നു എന്ന വാണ്ഡിയത്തിലെ

“മലർന്നു നോക്കെട മനുഷ്യ, നായവ-
നന്നതമെന്നും കുടവട്ടമല്ലയോ?
അച്ചിന്ത്യത്രാതെയെള്ളു വെയ്ക്കുവാൻ
തുടർന്നുവല്ലോ, വിടുവിഡിപ്പിത്രന ഞാൻ”

എന്ന പദ്ധവുമായി ഈ ചേരുന്നു എന്നതാണല്ലോ നേർ. ഇവിടെ ‘അന നമെന്നും കുടവട്ടമല്ലയോ?’ എന്ന പുർബ്ബാർഭത്തിലെ വാക്യം മനു ഷ്യേന വാഴ്ത്തകയല്ലോ എന്ന് ഒരു നിമിഷം നാം ശക്തിച്ചു എന്നു വരാം. പകേജ് ഉത്തരാർഭത്തിലെത്തുമ്പോഴാവും അതിലെ വിപരീതസ്വരം ശരിക്കും തിരിച്ചറിയുക. എന്നിട്ടോ, ആ ഉത്തരാർഭത്തെ പ്രത്യനീകത്തി എന്നേയാ മറ്റോ കെട്ടുകാഴ്ചകൊണ്ട് ഉദ്ദീപ്തമാക്കാനൊന്നും കവി മുതിർന്നിട്ടില്ല. പിന്നെയോ, തന്റെ അപര്യാപ്തത, അഹാന്താഭംഗം- എല്ലാം കൂടി ‘വിടുവിഡിപ്പി’ എന്ന ഒറ്റപ്പെട്ടിൽ മുഴുപ്പിച്ചുനിർത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതാണെക്കിലോ, വ്യവഹാരഭാഷയിൽനിന്നു നേരെ കേരിവന്നതാണുതാനും. ഇതിന്റെ ആദ്ദോഹാസരൂചിരമായ വെളിച്ചും, തുടക്കത്തിലെ ‘മലർന്നു നോക്കെട’ എന്ന വിന്യാസത്തിലേയ്ക്കു നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ വീണ്ടും തിരിക്കുന്നു. ‘മലർന്നു’ എന്ന ഇത് പ്രാക്പ്രയോഗം തമ്പുരാനു തുലേം പമ്പമാണ് എന്നു തോന്നുന്നു. ‘നോക്കുമാത്രമല്ല’ ‘നിൽക്കു’

ലിന്നും താൻ അതുകൊണ്ട് അർത്ഥാന്തരം വരുത്തുന്നു. നടക്കേണ്ട ‘കുന്തികൾ’വിന്റെ പതിയിൽ ചേരേണ്ടവത്തെന്ന ഇവയെല്ലാം പല ശ്രോക അള്ളിലെയും പദ്ധതി സംസ്കൃതനിബിധമാണല്ലോ എന്ന ഒറ്റ ഉടക്കത്തെ മുന്നനിർത്തി ഇതു കവിയെ മണിപ്രവാളപരമ്പരയിലേയ്ക്കും മറ്റും ഇണക്കുന്നത് ‘വിട്ടുവിധിത്ത്’മാവാനാണ് ഈട്.

ഇത്തരം നാടൻ പദങ്ങളോടു മാത്രമല്ല, മലയാളത്തനില വഴിയുന്ന ചൊല്ലുകളോടും ഇതു രാജകവികൾ പലിയ പ്രീതിയായിരുന്നു. ഇതു പ്രീതിക്കു നേരിട്ടു സാക്ഷിയാണ് താൻ. ഇദ്ദേഹം സിനിമ കാണാറുണ്ടായിരുന്നുവോ- അറിഞ്ഞുകൂടാ. സിനിമയെ തീർത്തും നിരാകരിക്കുന്ന ഒന്നാവും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാട് എന്ന് അനുമാനിക്കാനും തെരുക്കം. അതെന്നോ, ‘എൻ്റെ സിനിമ’ എന്നൊരു കൃതിയിൽ അക്ഷരശ്രോകത്തെയാണ് സിനിമയായി കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. (1960- തു പുറത്തുവന്ന “മുകതാവലി” എന്ന സമാഹാരത്തിലെ ഇനം)

“ലോകത്തിനു രസികക്കുവാൻ സിനിമയി-

നാവശ്യമാ; സംക്ഷര-

ശ്രോകം മാനവഭാവനാമയചല-

ച്ചിത്രപ്രകാരാന്തരം;

പാകത്തെറ്റു വരാതെ വ്യത്തനിയമം

താഴം പിടിച്ചീടിവേ

നാകത്തുമണമാർന്ന സുസ്യരമൊടാ

മേളം മനോമോഹനം!”

എന്നാരംഭിക്കുന്ന അക്ഷരശ്രോക പ്രശ്നപ്പതി വായിക്കേ, നാം ധരിച്ചുന്ന വരും, മറ്റാനിലേയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിരുചി വ്യാപരിക്കയേ ഇല്ലെന്ന്. എങ്കിലും മറുവശവും വേണ്ടാണല്ലോ ആലോച്ചിക്കുക: തനിക്ക് അത്രയേറെ പ്രിയംകരമായ അക്ഷരശ്രോകത്തെ അവതരിപ്പിക്കാൻ സിനിമ എന്ന പ്രതിരുപത്തെയെല്ലാം ആശ്രയിച്ചത്? അതിൽ അർത്ഥഗർഭമായി എന്നേതാ ഇല്ലോ? എതായാലും താൻ എൻ്റെ അനുഭവത്തിലേയ്ക്കു കടക്കാം. നമ്മുടെ സിനിമയുടെ ബാല്യദശയിൽ പി. ഭാസ്കരൻ രചിച്ച ഗാനം അള്ളിൽ പലതും ഇന്നും അനന്നയങ്ങളായി അവശേഷിക്കയോണല്ലോ. അക്കുട്ടത്തിൽ ആയിടെ നന്ന ശ്രൂതിപ്പുട ഇനമായിരുന്നു ‘നാഴുരിപ്പി ലുകോണാഡു നാടാകെ കല്പാണം’ എന്ന് ആരംഭിക്കുന്ന ഒന്ന്. എന്നാകുളത്തുവെച്ച് സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ജൂബിലി നടക്കയാണ്. മഹാരാജാസ് കോളേജിന്റെ ഹോസ്റ്റലിൽ എഴുത്തുകാർ പാർക്കുന്നു. കെ.കെ. രാജാവ്. പി. എ. വാരിയർ, കെ. സി. പീറ്റർ എന്ന തുഴുർ സംഘത്തിന്റെ

സാന്നിധ്യം ആദരപൂർവ്വം ആലോച്ചിച്ചുകൊണ്ട് താൻ അവരുടെ വെടി വടക്കത്തിനു ചെവിയും കൊടുത്ത് വരാന്തയിൽ. അതിനിടെ എങ്ങനെയോ ഈ ഗാന്ധത്തിന്റെ സംഗതി കടന്നു വന്നു. നാട്ടുചോല്ലുകൊണ്ട് ഇഴയി ഭക്ത് എന്ന വിശേഷം ആകർഷണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി എല്ലാവരും എടുത്തു പറഞ്ഞു. ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് ഒച്ചയുയർത്തി തമ്പരാൻ ഉർജ്ജോലാ ഷിഘ്രത് മരുംഗാനായിരുന്നു: എന്നോ, ആ ചൊല്ല് ഇത്തിരി സംസ്കാരപാര സ്വരൂപ ഉള്ള ഏതു മലയാളിയുടെ നാവില്ലും ഉണ്ടും എന്നു വരും. എന്നാലോ, അതിനു സമാനതരമായി ‘നാലബ്ദി തുസ്വകൊണ്ട് മാനന്തരാരു പോന്നോണം’ എന്നു നിബന്ധിക്കൊൻ നിന്നുതെളിഞ്ഞ ഭാവനയ്ക്കേ കഴിയു. ഭാസ്കരനെ ആ ഭാവന അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു.. എത്ര വാസ്തവവി!

ഈനന്തന സ്ത്രീവാദക്കാർക്കു സ്വീകാര്യമാവുമോ എന്നോ: കേരളനാട്ടിലും സ്വാതന്ത്ര്യഭോധനയെ പെണ്ണമലയാളം’ എന്ന കവി തയിൽ കെ.കെ.രാജാവു പ്രശംസിക്കുന്നു:

“യാവജ്ജീവം പുരുഷനടിമപ്പട്ടു കൃത്യാവഭോധം
കൈവന്നീടാതനിഗ്രാമലും ദീനനാരീകരംബം
പാവക്കുണ്ടിന് പരിചു മനവാളൻ്റെ കൈയിൽക്കളിപ്പോ-
രാ വല്ലായ്മയ്ക്കരുതിയിവിടെക്കണ്ണു പണ്ടയ്ക്കു പണ്ഡം”

ചരക് മനവാളൻ്റെ നിയന്ത്രണത്തിലിരിക്കേ, അയാളുടെ അടിപ്പട്ടത്തി നോത്തു മാത്രം ചലിക്കുന്ന പാവ-സ്ത്രീയുടെ അടിമത്തത്തിന് എത്ര കുറിക്കുകൊള്ളുന്ന ബിംബം കവി കണ്ണാത്തിയിരിക്കുന്നു! അത് ഇബ്സന്നെൻ ‘പാവക്കുടിനെ’ വരെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു എന്ന അധികമാനം തന്ത്രകിട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഭാതികമായ ഭദ്രന്നു, ഭാരിച്ചും- ഒക്കെ ജീവിതത്തിൽ ഉടനീളം നേരിട്ടേണ്ടിവന്ന തമ്പരാൻ അതിന് ഉപശാന്തി തേടിയത്, ഒരു പക്ഷേ, ആത്മീയമായ ഒരുത്തരം സാഹസികസംഖാരത്തിലുടെയായിരുന്നു. അദേ ഹത്തിന്റെ യാത്രക്കെന്നും എന്ന സവിശേഷത നടെ സ്വപ്നഗ്രിച്ചതാണല്ലോ. കഷാത്രം എന്ന സംശയിയും സ്വപ്നഗ്രിച്ചു. ഇവ സമേജിക്കുന്ന ഒരു മനോ ഭാവത്തിന്റെ മുർത്തരുപം “വനാന്തസഞ്ചാരം” (1964- അന്നേയ്ക്കു പ്രായം എഴുപത്തിഞ്ചുവാട് അടുക്കുന്നു) എന്ന സമാഹാരത്തിൽ അതേ പേരിലുള്ള പ്രമത്രചന്ദ്രയിൽ പ്രകടമാവുന്നു:

“ചിന്താദന്തുരമാമനന്തകവന-

ക്കാട്ടിൽ സ്വയം ചെന്നുചേർ-

നീനന്തായാലുമെന്നിക്കു കേരിമരിയാ-

താവില്ലിടയ്‌ക്കൊക്കൊക്കയും;
 നീന്താനുണ്ടവിടക്കെലങ്ങിമറിയും
 കാട്ടാ, റത്തിനപ്പുറം
 കാന്താരസമലി കാട്ടിടാമമൃതുര-
 നോലുന ഗർത്തങ്ങളേ.”

സഞ്ചാരം സാഹസികം; താനാണാക്കിലോ, പ്രായ ചെന്ന ഏകാക്കിയും-
 ഇതോർത്ത് ആർക്കും ആശകയോ, അനുകമ്പയോ ഉദിക്കേണ്ടതില്ല
 എന്നാകുന്ന കവിയുടെ ഉച്ചസ്വരം. എന്തെന്നാൽ, “സദ്വൃതയെൻ
 ധർമ്മപ്രേയസിയുണ്ടു, ഭാവന, നയിപ്പാനും തുണ്പാനുമേ!” ആത്മവി
 ശാസ്തതിന്റെ അചഞ്ചലമായ ഇതരം വിളംബരം വിരളമായെ നമ്മുടെ
 കവിതയിൽ ഉണ്ടാറുള്ളു. ഉണ്ടുന്നത് ഉന്മിഷ്ടതായ കവിസ്വരം
 തതിന്നന്നിനാണ് എന്നും സുകഷിക്കുക. അഹന്തയുടെ പട്ടികയിൽ എഴു
 തിച്ചേർക്കേണ്ട ഒന്നല്ലതനെ ഈ ആത്മവിശാസം. തൊട്ടുപിന്നാലെ
 ‘പിശന്ദനം’ എന്ന വേണ്ടാരു രചനയിൽ കാണാം, ആ സ്വരം പ്രാർത്ഥ
 നാതരളമാവുന്നത്. പിശന്ദനം കാണാൻ വ്യുഗ്രമായി കൂതിക്കുന്ന
 സ്വന്തം ചേതന എങ്ങനും വിവരംമാവുന്നോൾ അതിനെ കാത്തോളണ്ണേ
 എന്നാകുന്ന ആർദ്ധമായ ആ പ്രാർത്ഥന:

“എഴപ്പെട്ടിവ, ജൈശ്രീ ചേതന, കൊതി-
 ച്ചീടുനിതവാടിതൻ
 മാശക്കണ്ണികൾ പണ്ഡു കണ്ണാരു ഭവൻ-
 പ്രത്യക്ഷനുത്യോദ്ദീപം;
 താഴേന്തയ്ക്കുമതേവിധം മുകളിലേ-
 യ്ക്കും പാണ്ടു പാണ്ടുണ്ടിതാ
 കേഴപ്പെട്ടു തള്ളന്നു പാവ-മവജൈ-
 താണ്ടിത്തലോടാവുനീ!”

അല്ലെങ്കിലും, പ്രാർത്ഥന രാജാവിന്റെ മനോഖാലടനയിലെ മരവി
 കഭാവമാണെന്നു വേണും വിചാരിക്കാൻ. ആചാരനിഷ്ഠമല്ല, അനുഭൂ
 സിഖം എന്നും വിവരിക്കാവുന്ന ഒന്നാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആസ്തിക്കും.
 അതിൽ സ്വർഗ്ഗിക്കുന്നതോടെ, ആ കവിതയിൽ അപൂർവമായ സാരസ്യം
 പഴയുകയായി. ഈ സാരസ്യത്തിന്റെ നിദർശനമാകുന്നു ‘നിറപറ’ എന്ന
 ശീർഷകം സ്വീകരിക്കുന്ന നാലഞ്ചു പദ്മങ്ങൾ. (1965-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ
 “തീർത്ഥാടകൾ” എന്ന സമാഹാരം.) നീതോത്രം എന്നോ, എങ്ങനെ
 വേണും ഇവയെ ഇന്നു തിരിക്കാൻ- എന്നിക്കരിഞ്ഞുകൂടാ. എതായാലും

ഓന്നിയാം: ഈ ജനുസ്സിൽ ഇതെ ജീവസ്സുറ്റ് മരുംനുമായി ഞാൻ സന്ധി ആട്ടില്ല:

“മച്ചിത്ത പ്രോല്ലിസൽപ്പാൻ നിറപരി, വേതി-
യക്കാടുവാൻ മോടി കൂട്ടി-
തെച്ചിപ്പുമാല മേൻമേലിളകി മറിയുമെൻ
കോലമാമനവലത്തിൽ,
വെച്ചിട്ടുണ്ടാദ്യമേതാൻ, തിരമൊട്ട നിറവേ-
രാവുന്നിൻ ദിവ്യനൃത്തം;
സച്ചിൽ സാകാരലീലാ വിലസിതമതു ഞാൻ
(10) കണ്ണു കൊണ്ടാടിടാവു!”

ഇളംപായത്തിൽ, രാധിരണ്ണഭാർ തൊരളളിക്കാവിലെ കുരുതിതർപ്പണ ത്തിന്റെ നേരത്ത് കോമരം ഉറയുന്നത് കിടിലതോടെ, എന്നാൽ കുതു കത്തേതാടെ, തൊടുന്നിനു കണ്ണിരുന്ന ആ ദുശ്യം എന്ന് മനസ്സിൽ പിട ഞ്ഞുയിർക്കാൻ ഈ പദ്യം പ്രേരകമായി. തെച്ചിപ്പുവുകൊട്ട് തുടക്കുടെ ഞാൻ കെട്ടിക്കാടുത്ത ഉണ്ടമാല ആ മാറ്റത്ത് ഉരുണ്ടുകളിക്കുകയാ വും.....ഈ ദുശ്യം ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റോടെ, അന്ന് നടപ്പുതിരയോളം അനുഷ്ഠിച്ച കഴകവുത്തി കുതക്കുത്യമായി എന്ന് ഇന്നു തോന്നുന്നു. കാരണം, അങ്ങനെയാവാം, സ്വന്തം ഉടലിനെ ക്ഷേത്രമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള തന്യുരാന്നേൻ്റെ ഗംഭീരമായ കല്പനയിലേയ്ക്ക് എനിക്കു പൊടുനന്നെന്ന അനു പ്രവേശം കൈവന്നത്. നാഡിപ്പുഹത്തിലൂടെ ഉടലാകെ നടക്കുന്ന രക്ത ചാങ്കമണ്ണത്തിന്റെ രൂപകമാകുന്നു തെച്ചിപ്പുമാല എന്ന തിരിച്ചറിവ്, അനു തൊടുത്ത മാലയ്ക്ക് ഇന്നു തെളിയുന്ന സുകൃതമായി എന്ന് ഞാൻ സ്വയം ത്രസിക്കുന്നു.

ഈതാൻ ആസ്ത്രിക്കുത്തിന്റെ സാക്ഷാൽക്കാരം എന്നു സകല്പി ക്കവേ, ഇതിനെയും അതിശയിച്ചുകൊണ്ടെതെ അടുത്ത പദ്യത്തിന്റെ ആവിർഭാവം, ഇടയ്ക്ക് ഓർക്കടെ: തന്യുരാൻ അത്യുന്നം ആദരവായിരുന്നു വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപുണികൾ എന്ന അപൂർവ്വപ്രതിഭയോട്. തുഴ്യു റിൽ സി.എം.എൻ. സ്കൂൾ മെതാനന്ത് വി.സി. സ്ഥോഡകമായ ഒരു പ്രസംഗം നടത്തിപ്പോലും. സാമാജ്യാധിപത്യത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്ന ആ പ്രസംഗത്തെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്താൻ അന്നത്തെ സദസ്സിൽ സാഭാ വികമായും ആളുകളുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ‘ഗോബാക്ക്’ വിളിച്ചുവരെതെ. കെ.കെ. രാജാവിന് ചോറ തിളയ്ക്കുന്ന പ്രായം. അദ്ദേഹം ‘നോ കൺടിന്യൂ യുവർ സ്കീച്ച്’ എന്നു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. ഈ കമ വെലോപ്പിള്ളിയാണ് എനിക്കു പറഞ്ഞു തന്നത്. നാം നടെ മനസ്സി

രുത്തിയില്ലെ, രാജാവിന്റെ ക്ഷാത്രം, അതിനു ലഭിക്കുന്ന മറ്റാരു നിദർശനമാവാം ഈ പ്രോത്സാഹനം. എന്നോ ആവശ്യ, വി.സി.യുടെ സത്തയുമായി താഭാത്യും സാധിക്കാൻ ഈ സംഭവം സഹായിച്ചിരിക്കാം. തന്യും രാണ്ടേ ദേവീസ്തവങ്ങളിൽ വി.സി. യുടെ ചില തന്മാത്രകൾ ലയിച്ചു ചേർന്നിരിക്കും എന്നു വിചാരിക്കാൻ വിരോധമില്ല. വി.സി.യിൽനിന്ന് ദീപമായ ഒരു ദുഷ്ടാന്തം മാത്രം ഉല്ലരിക്കാം:

“കാലാഗ്നിജ്വാലപോലെ കരുമന കളിയാ-
ടുന കൈവാളുലച്ചും
ഹോലാഹുകാരമാർന്നും മുദ്രുലമനിമയ-
പ്ല്ലാഞ്ചിലനൊച്ച പുണ്ഡും,
നീലാളി പ്ലുക്കുഫൽക്കട്ടണിമലർ വിതരു-
മട്ടു യുദ്ധക്ക്ലേതിൽ
ചേലായ് നൃത്തം ചവിട്ടും നടവരദയിതെ
ദേഹി മേ ദേഹസൗഖ്യം.”

നൃത്തം ചവിട്ടുന്ന നടവരദയിതയുടെ ദൃശ്യം ചമച്ചതിലെ ചാരുത കേമം തന്നെ. അതിനു നാദപശ്ചാത്യലംകൂടി ഇണക്കുന്നതോ, കൈകേമവും. പക്ഷേ അതു ഉയരത്തിലെത്തിച്ചു പിന്നെ അർത്ഥിക്കാനുള്ളതോ: ദേഹി മേ ദേഹസൗഖ്യം എന്നാകുന്നു. ഇവിടെ എത്തുനോൾ പണ്ട് ആചാര്യ നാർ പത്ത് പ്രകർഷം എന്നാക്കേ വ്യവഹരിച്ചിരുന്ന എന്നോ അപര്യാ പത്ത പിണ്ണയുനില്ലോ എന്നു പേടി! വിശ്വവ്യാപ്തയിൽനിന്ന് വ്യക്തിവ ലയത്തിലേയ്ക്കു സങ്കാചം സംഭവിക്കുന്നുണ്ടാ?എനിക്കു ചെയ്യാ വുന്നത് തന്യുരാണ്ട് ‘നിറപറ’യിൽ നാം കണ്ടില്ലോ, ദേവി തിരിമൊടു നിറവേറ്റുന്ന നൃത്തം, അതിനെത്തുടർന്നുള്ള നില തൊട്ടപദ്ധതിൽ പരിചരിക്കുന്നുണ്ട്, അതിലേയ്ക്കു ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കമാത്രമാണ്. ആ പദ്ധം ഇങ്ങനെ:

“നീലാകാശപ്പുരപ്പോ തവതനു? തിരുന-
ടത്തിലെബാനായഴിഞ്ഞാ-
ലോലാഭോഗം ഭവൽപ്ലുക്കുഴലശകിൽ വിള-
ങ്ങനുനേതാ മേഘജാലം?
കാലാരിപ്പുണ്ണകിടാവേ, വിഡുമുവി, വിളയാ-
ടത്തിൽ നിൻ മനഹാസം
പാലാഴിക്കോളിളക്കപ്പടി വിലസുവതോ
വെള്ളിലാ?- വാരറിഞ്ഞു!”

ദേവിയുടെ വിരാശ്രൂപം വികസിപ്പിക്കുന്നതു മാത്രമല്ല ഇവിടെ ഒരു അതിശ്രദ്ധിക്കുന്ന പീണിക്കും താഴേയ്ക്കോ തന്നിലേയ്ക്കോ വ്യതിചലിക്കുന്നില്ല എന്നതു പൊലും അല്ല, പിന്നെയേം: പ്രകൃതിയായി പെരുമപ്പട്ടുന ദേവിയുടെ പൊരുള്ള എങ്ങനെന്ന നിർബന്ധിക്കാൻ എന്നു കവിയിൽ നിസ്സുതമാവുന്ന പിന്നയമത്രെ. ആരാഞ്ഞതു എന്ന ചോദ്യ തതിലാണ് അറിവിന്റെ പരമാവധി എന്നിടത്തെത്തെ തമ്പുരാണ്ട് പദ്യം ശരിക്കും ഫലിക്കുന്നത്.

താരതമ്യത്തിനാണോ തൊൻ തുനിഞ്ഞത്? ആണെന്നു വന്നാൽത്തന്നെന്നയും ഒരാളു താഴ്ത്തുക, മറ്റൊരാളു ഉയർത്തുക എന്ന ലക്ഷ്യം അതിനില്ല എന്ന് ഏറ്റുപറയുടെ. ചില താരതമ്യങ്ങൾ ആസ്വാദന തതിൽ അനിവാര്യമാകുന്നു എന്ന തോന്നലാകുന്നു എന്ന് തുനിവിനു നിഭാനം.

1. “മണ്ണും വിണ്ണും” എന്ന സമാഹാരം. സവുർണ്ണ കവിതകളിൽ (മാതൃഭൂമി പ്രസാധനം) പുറം 124-5.
2. ‘രാജാവിന്റെ മറിവി’, ‘കവിസമ്മേളനം’ എന്ന പുസ്തകത്തിലെ പ്രസാധനം. നവകേരള കോ-ഔപ്പറേറ്റീവ് പ്ലാറ്റഫോർമ് ഫൗസ് ലിമിറ്റഡ്, കോഴിക്കോടിന്റെ പ്രസാധനം- രണ്ടാം പതിപ്പ് 1979- പുറം 59-69.
3. കെ.കെ.രാജാവിന്റെ കവിതകൾ- മാതൃഭൂമി പ്രസിദ്ധപ്പട്ടത്തിയ സവുർണ്ണസംഖാരത്തിനുള്ള അവതാരിക.
4. ഈ കവിത പിന്നീട് “മകരക്കൊയ്തത്” എന്ന സമാഹാരത്തിൽ പെടുത്തിയ പ്ലാർ തലക്കെട്ട് ‘രാജകവി’ എന്നു മാറ്റി ‘ബാഷ്പാൺജലി’യുടെ ആവിർഭാവം അയവിറക്കുന്ന ഒരു ശ്രോകനകുടി ചേർത്തു. പദങ്ങളിൽ നേർത്ത മിനുക്കുപണികൾ നടത്തി. ശ്രോകങ്ങളുടെ ആനുപൂർവ്വിയിൽ തിരുത്തും വരുത്തി.
5. കുഞ്ഞു- തമ്പുരാണ്ട് പേര്. കുമരപുരത്തു കുഞ്ഞുരാജാ എന്നാകുന്നു കെ.കെ.രാജാ എന്നതിന്റെ പുർണ്ണരൂപം.
- 6, 7, തുളസീദാമം, തീർത്ഥാടകൾ, വനാന്തസഞ്ചാരി, ഉത്തിർമണികൾ, സ്ഥാപ്തിമാധ്യ രൂം- എല്ലാം തമ്പുരാണ്ട് കൃതികൾ.
8. 1934 ഞ് പുറത്തിരഞ്ഞിയ “വെള്ളിനേതാണി” എന്ന സമാഹാരത്തിൽ ഇതു പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.
9. ഈ വിലംപകാവ്യത്തിന്റെ നിസ്തുലതമായം മതി കെ.കെ.രാജാവിനെ അന്ന ശക്രാന്തിക്കാൻ എന്നതു നിർവ്വിഹാം. എക്കിലും ഒറ്റയ്ക്കെടുത്തു പാശ്ചേണേ ഈ കാവ്യത്തെ ഇങ്ങനെന്ന നാമമായതു ഒരു പരാമർശത്തിൽ ഒരുക്കാണെന്നതെല്ലാം സാധ്യമാവു എന്ന് ക്ഷമാപണങ്ങതാട സമ്മതിച്ചുകൊള്ളുന്നു.
10. അച്ചടിയിൽ പതിനേത പാഠം ഇവിടെ അങ്ങനെത്തന്നെന്ന പകർത്തിയിരിക്കുന്നു. പകേശ ‘കണ്ണകോണ്ട് ആട്ടിടാവു’ എന്നു പിരിയുന്നതിനുള്ള സാധ്യത പ്രഖ്യാപിക്കാണ്.

പാട്ടിന്റെ നാട്ടുവഴികൾ

എറൂമാനുർ സോക്കാസ്

പഴനമിഴിൻനിന്ന് ദേഹദേവ്യം കാലദേവ്യം കൊണ്ട് ഉരുത്തി രിഞ്ഞ ‘മലനമിച്ച ആൺ പില്ക്കാലതൽ’ ‘മലയാംപാഴായും പിന്നീട് മലയാളഭാഷയായും വേർത്തിരിഞ്ഞത്. ഭാഷയ്ക്കണ്ണായ ഈ വ്യതിയാനത്തിന് ഏകക്കുറെ സമാനമായിരുന്നു ഭാഷയിലെ താളനിബഖമായ പാട്ടുകളുടെ ലഭനയിലുണ്ണായ മാറ്റവും. ആദിമ ഭ്രാവിധസഭാവം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ മലയാളഭാഷ തന്നതായ ശൈലികളിൽ പദസംഖ്യാത്തെന്തെ പരുവപ്പെട്ടുത്തുകയും ഒരു പുതിയ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉട്ടും പാവുമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. താളദേവങ്ങൾ ഭാഷയ്ക്ക് പൊലിമയേറ്റുകയും പദവിന്യാസചാരുത പുതിയ വ്യത്തബന്ധങ്ങളിൽ ലേക്ക് വികാസം നേടുകയും ചെയ്തതോടെ തമിച്ച പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നു വേർപ്പിരിഞ്ഞ മലയാളത്തിലെ പാട്ടുകൾ കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടി. സംഘകാലകൃതികളിലെയോ, പില്ക്കാലത്തുണ്ണായ ചെന്തമിച്ച കാവ്യങ്ങളിലെയോ വിരുത്ത വിശകങ്ങൾ മലയാളം പാട്ടുകളിൽ കാണാത്തതിനുകാരണം ഇതുതന്നെയാണ്. എങ്ങനെ, എത്തെല്ലാം മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ നമ്മുടെ പാട്ടുകൾ സ്വതന്ത്രമായ അസ്തിത്വം നേടിയെന്നത് വളരെയെന്ന സാധ്യതകളുള്ള ഒരു അനേകംശാരംഗമാണ്. തമിഴിലെ വെள്ളപാ, കലിപ്പാ തുടങ്ങിയ വൃത്തരീതികളുടെ അനുകരണമാണ് രാമചരിതം, കണ്ണറുപ്പാട്ടുകൾ തുടങ്ങിയ പ്രചീനകൃതികളിൽ കാണപ്പെടുന്നതെന്ന് ചില പണ്ഡിതരൂൾ ചുണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. പകേഷ ഈ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ചരടും പില്ക്കാലരചനകളിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഭാഷാവും വ്യത്തങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിച്ചു അവയ്ക്കു പേരും ലക്ഷണവും കല്പപിക്കാനുള്ള സമാരണായൊമ്മായ ഉദ്യമം ‘പുതത്മതജ്ജരി’ കാരനായ എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മയിൽനിന്ന് ആരംഭിച്ചു. ‘പ്രായേണ ഭാഷാവും തെരഞ്ഞെടു - തമിഴിന്റെ വഴിക്കു താൻ’ എന്നു തുടങ്ങുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില പരാമർശങ്ങൾ, തമിച്ച പാരമ്പര്യത്തിൽപ്പെട്ടതാണ് മലയാളഭാഷയിലെ വ്യത്തമാതൃകകൾ എന്നു ചിന്തിക്കാൻ നമ്മുടെ അധ്യാപകരെയും ഗവേഷകരെയും പേരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അപൂർത്തസ്വരാൻ നമ്മുടെ

പാട്ടുപാരമ്പര്യത്തെ സംസ്കൃതവുത്തങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചകിലും ‘ദ്രാവിഡവുത്തങ്ങൾ’ എന്ന് അവയെ വിശ്രഷിപ്പിച്ചത്, മുൻപ് റണ്ട് ചിന്താരീതികളെ കുടുതൽ പ്രശ്നവാക്കി. എന്തെല്ലാം അപേക്ഷണ തകളും അപര്യാപ്തതകളും ചുണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടുവെക്കിലും ഭാഷാവു തങ്ങൾ ഗാനരീതിയിലുള്ളവയാകയാൽ താഴെവെവിധ്യങ്ങളാണ് അവയുടെ അടിസ്ഥാന നിയാമകൾക്കുമുകളും മൂലികമായ കാഴ്ചപ്പാട് വുത്ത മണ്ഡജരിയിലുടനീളം എ.ആർ. പുലർത്തി. ഈ താഴെവെച്ചിത്രും അനന്തമാണെന്നും പുതിയ കവികൾക്ക് പുതുമാതൃകകൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും അദ്ദേഹം കുടിച്ചേർത്തു. ഒരു പക്ഷെ, വുത്തമണ്ഡജരി ഇന്നും ഭാഷാവുത്തവിച്ചിന്തനതിനുള്ള അടിസ്ഥാനഗ്രാമമായി നിലനിന്നു പോരുന്നതും, അതിന്റെ പ്രാഥാണികതം ചോദ്യംചെയ്യപ്പെടാതിരിക്കുന്നതും ഇക്കാരണങ്ങളാലാവാം. കിളിപ്പാട്, തുളിപ്പാട്, കുപ്പണിപ്പാട്, വഞ്ചിപ്പാട്, ഇരുപത്തിനാലുവുത്തം എന്നിങ്ങനെ പാട്ടു വുത്ത അങ്ങളെ അഞ്ചുവിഭാഗങ്ങളായിത്തിരിച്ചു അവയിൽപ്പെട്ട 28 വുത്തങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം ലക്ഷണം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈതിനെ നിശ്ചയിക്കുകയോ നിരാകരിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ മറ്റാരു സമീപനമാണ് ഭാഷാവുത്തങ്ങളാട് ഇവിടെ സ്വീകരിക്കുന്നത്.

തമിഴിന്റെ വഴി പിന്തുടരാതെ കേരളിയ ജീവിതത്തിന്റെ നാട്ടുവാഴികളിൽനിന്നും നമ്മുടെ തനതുവുത്തരീതികൾ ഉരുവം കൊണ്ടത്. അടിസ്ഥാനമായി അഞ്ച് ഗാനരീതികളെ ഇക്കാരായത്തിൽ നമുക്കു സ്വീകരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. വഞ്ചിപ്പാട്, പടയണിപ്പാട്, കുപ്പിപ്പാട്, പാനപ്പാട്, നാടൻപാട്ടുകൾ എന്നിങ്ങനെ, ഭാഷാകവിതയിൽ അടുത്ത കാലം വരെ പ്രശ്നവാക്യം നിലനിൽക്കുകയും, ഇപ്പോഴും തല്ലൂ ഇടർച്ചയോടെയാണെന്നും പാട്ടുവുത്തം അഞ്ചനിന്തിയിരിക്കുന്നു എന്നാണ് ഈ ലേവകൾന്റെ നിഗമനം. ആ വഴിക്കുള്ള അനേകണം കുറെയൊക്കെ ഫലപ്രദമായേക്കുമെന്നും തോന്നുന്നു.

‘വഞ്ചിപ്പാട്’ എന്ന് പേരത്തിരിച്ചെടുത്തു പറയാവുന്ന ഒരു ഗാനശാഖ നമുക്കുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. കായലുകളും തോട്ടുകളും നദികളും ധാരാളമായിട്ടുള്ള മധ്യതിരുവിതാംകൂർ, ഉക്കിലാ തിരുവിതാംകൂർ പ്രദേശങ്ങളിലെ സവിശേഷമായ ഒരു ഗാനരീതിയായിരുന്നു ഈത്. വഞ്ചി തുഴയുന്ന ‘കേവല’-ശാരൂദേ സംഭാവനയായിരുന്നു ഇത്തരം പാട്ടുകൾ. പ്രദേശമാരെയും മറ്റും വഞ്ചിയാത്തയിൽ അനുയാത്ര ചെയ്തിരുന്ന തുഴച്ചിൽക്കാർ പ്രീതി നേടാൻ വേണ്ടി അവരെ പ്രകീർത്തിച്ചു അപ്പോഴപ്പോൾ ഉണ്ടാക്കി ചൊല്ലിപ്പോന്ന ഈ പാട്ടുകളിൽ വഞ്ചി തുഴയുന്നതിന്റെ താഴെത്തിനിന്നുണ്ടോ മട്ടിലുള്ള വായ്ത്താരികളും

ചേർത്തിരുന്നു. ശുദ്ധദഗ്ദം മുൻപുമറിച്ചു പാടുക, ഇടനികത്താൻ വായ്ത്താരികൾ ചേർക്കുക - ഇതായിരുന്നു പരക്കെയുള്ള രീതി. ഒരി ക്കൽ ഉണ്ടാക്കിപ്പാടിയ പാടിന്റെ ആയുസ്സ് ആ യാത്രതീരുന്നതോടെ അവ സാനിക്കുന്നു. ഒരു നിരുപകൾ ചുണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ അല്പം വെള്ളംകുടിക്കും ഒരു ഉച്ചയുണിനുമുള്ള വക വള്ളക്കാർ അങ്ങനെ നേടുന്നു. ‘വഞ്ചി ഭൂപൻ - കോതയാറിൽ’ എന്നാൽ പാടിനെക്കുറിച്ചു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. തുടർന്നു വരുന്നത് ‘തിന്തെ - തക തെയ് തെയ് തോ’ എന്ന വായ്ത്താരിയാണ്. ‘പായിൽ തോനുന്നത് കോതയ്ക്കുപൊട്ട്’ എന്ന പഴമൊഴിത്തനെ ഈ പാട്ടുരീതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഉണ്ടായതാണെന്നു തോനുന്നു. വായിൽവരുന്നതെല്ലാം പാടിനെക്കത്ത് ഒരുക്കുകയെന്നത്, പാട്ടുണ്ടാക്കിപ്പാടുന്നവർക്ക് എത്ര സൗകര്യപ്രദമാണ്! ഈ ‘ചൊല്ലുവഴി’ വള്ളരെ സ്വതന്ത്രമായും സ്വച്ഛമായും നിലവനിനുപോന്നു. മധ്യകേരള തൽപ്പം ഉത്തരകേരളജില്ലും ഇത്തരം പാട്ടുകൾ ഉണ്ടാകാതിരുന്നതിന്റെ കാരണം ഭൂമിശാസ്ത്രപരമാണെന്നു ഗണിക്കാം. കുചേലവുംതന്നെ വള്ളി സ്വർക്ക് ഇത്തരത്തിൽ പാടിയുണ്ടാക്കിയ ദ്രുതകവിതയാണെന്ന് അടുത്ത കാലം വരെ വിശദിച്ചുപോന്നിരുന്നതിനു കാരണം ഇത്തരം വഞ്ചിപ്പാട്ടുകളുടെ പിനില്ലെള്ള ദ്രുതരചനാശിലമായിരുന്നു. വഞ്ചിപ്പാട്ടാണോ, എകിൽ അൽ ഒരു വഞ്ചിയാൽ തുടങ്ങുമ്പോൾ ആരംഭിക്കും; യാത്ര കഴിയുമ്പോൾ തീരുകയും ചെയ്യും എന്ന നിഷ്പം. നുറക്കണക്കിനു വഞ്ചി സ്വാട്ടുകൾ നമ്മുടെ കായൽപ്പരിപ്പുകളില്ലും ആറ്റൊഴുക്കുകളില്ലും പിറക്കുകയും കഷണത്തിനുള്ളിൽ കൊഴിയുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ പാട്ടുകളാണും ആരും ഓർമ്മയിൽ സുകഷിച്ചിരുന്നില്ല; അതിന്റെ ആവശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നുമില്ല ഭാരം കയറിയ വണ്ടി വലിക്കുന്നവരും ഈ തരം പാട്ടുകൾ പാടുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏതു ഗദ്യവാക്യവും വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ ഒരുണ്ടും; വാക്കുതികയാതെ വന്നാൽ വായ്ത്താരി. അടുത്തവാക്കുവെവക്കിപ്പോയാൽ അത് വന്നുവൈശുന്നതുവരെ നീണ്ട നീണ്ട വായ്ത്താരികൾ. ഇതൊക്കെയാണ് വഞ്ചിപ്പാട്ടിനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ. ഉത്സവത്തിലെ എതിരേല്പുകൾക്കും, വള്ളം കളികൾക്കുമെല്ലാം ഇന്നും പാടിപ്പോരുന്നത് കുചേലവുംതന്നെ വള്ളിപ്പാട്ടിലെ ശീലുകളാണ്. വഞ്ചിപ്പാട്ടശാഖയ്ക്ക് തന്നതായി ഉണ്ടായ സാഹിത്യം ‘കുചേലവുംതന്നെ’ മാത്രമാണ്. ‘കരുണാ’ വഞ്ചിപ്പാട്ടുവുത്തത്തിലില്ലെള്ളതാണകില്ലും അതിന്റെ പിശയഗൗരവം കൊണ്ടോ മറ്റോ ആവണം നമ്മുടെ വഞ്ചിപ്പാട്ടുകാർ ദയാദാക്ഷിണ്ടുപുർണ്ണം അതിനെ കൈക്കൊഴിഞ്ഞത്.

വഞ്ചിപ്പാട്ടിന് തന്നതായ ഒരു ശാന്തസന്ധായമുണ്ട്. ‘കുടനാടൻ പുണ്ടായിലെ - കൊച്ചുപെണ്ണേ കുയിലാങ്കേ - ’ എന്ന സിനിമപ്പാടി ലുഡെ അത് നമുക്കിനു സുപരിചിതമാണ്. വള്ളരെ പഴക്കമെള്ളെ പാട്ടു

രീതിയാണിൽ. അപ്പുൾ തസ്വരാൻ സംസ്കൃതത്തിലെ ‘അത്യുക്തമഹം ഓസ്റ്റിലുള്ള ‘സ്ത്രീ’ വ്യത്യവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന പത്തു-തത്ത-ഞത്തു-കുടി’ എന്ന നടിച്ചിൽപ്പാട് നമുക്ക് വണ്ണിപ്പാട്ടായി പാടാം. ‘പക്ഷ ജാക്ഷൻ-കടൽവർണ്ണൻ’ എന്നിങ്ങനെയുള്ള തിരുവാതിരപ്പാട്ടകൾ, (കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടകൾ) ‘പലരോടും നിന്മാതെ-ഒരു കാര്യം തുട ഞങ്ങാലു’ (സാരോപദേശം) ‘സമയമാംരമത്തിൽ-ഞാൻ-സർഗ്ഗയാറു’ (കൈസ്തവഗാനം) ‘ആളക്കവടിക്കളോടും - മേളവാദ്യരോഹാഷത്തോടും’ (കമകളിപ്പാടം) ‘പണ്ടു നമ്മൾ ചെറുപ്പത്തിൽ മണ്ണുവാരിക്കളിച്ചപ്പോൾ (മാപ്പിളപ്പാട്) കുത്തിവച്ചലാവ പോലെ - തിങ്ങിവിങ്ങിക്കിടക്കുന്നു’ (തുള്ളൽ) ചെത്തിമന്നാരം തുള്ളി - പിച്ചകമാലകൾ ചാർത്തി (സിനിമാഗാനം). ഇവയോക്കെ നാട്ടുവഴക്കങ്ങളാണെന്നു വയ്ക്കുക; ധാരാളം സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളും വണ്ണിപ്പാടിൽ ഞത്തുങ്ങുമെന്നുള്ളത് ചിലപ്പോൾ നമ്മുണ്ടാക്കുന്നും അതുപേരും ശായത്രവും നമുക്ക് അന്നായാസം വണ്ണിപ്പാട്ടായി പാടാം. (ധർമ്മക്ഷേത്ര കുരുക്ക്ഷേത്ര-സമവേതായുധുസ്വാഭാവം). അതുപോലെ പല ഉപനിഷദമന്ത്രങ്ങളും (ഇന്നശാഖാസ്വാമിഓ-0) ശാന്തിപാഠങ്ങളും (പുർണ്ണമാർ: പുർണ്ണമിഓ-0). ജി ശക്രക്കുറുപ്പിന്റെ ശിവതാണ്യവം വണ്ണിപ്പാടുവൃത്തത്തിൽ ആധുനികകാലത്തുണ്ടായ ഒരു പ്രക്രഷ്ടരചനയാണ് എന്നു കുടി ഓർമ്മപ്പെടുത്തണമെന്നും. അതുപോലെ അല്പമൊന്നു ശ്രദ്ധിക്കാതെമെങ്കിൽ സംഭാഷണമോ പ്രഭാഷണമോ നമുക്ക് വണ്ണിപ്പാട്ടിലാക്കാം. ഒട്ടേറെ വൈവിധ്യമുള്ള ഭാഷാഗാനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനമായി നിലനിന്ന ഒരു ചൊല്ലുവഴിയാണ് വണ്ണിപ്പാട്.

കാവോചിതമായ ഭാഷാസംസ്കരണം ഒട്ടോക്കെ സിഖിച്ചിട്ടുള്ള വടക്കൻപാട് എന്ന കൃഷിപ്പാടുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില ഭാഷാവൃത്തങ്ങളെയാണ് ഈ എടുത്തുകാട്ടാനുള്ളത്. ഏകപാദത്തിൽ അന്നായപുർത്തി വരുന്ന ഒരേയൊരു ഭാഷാവൃത്തമാണ് വടക്കൻപാട്. അതിപ്രാചീനത അവകാശപ്പെടാനില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഭാഷാശുഖിയുടെ കാര്യത്തിലും അവ മികച്ച നിലക്കുന്നു. മാവേലിപ്പാട് തുടങ്ങിയവ വടക്കൻപാടുരീതിയെ പിന്തുടരുന്നു. മാവേലിനാടുവാണീടുകാലം (അല്ലിമലർക്കാവിൽ കുത്തല്ലാണ്) ഗുണമേറും ഭർത്താവേ മാമുനീഡാ (അയലാളർ പെണ്ണുങ്ങൾ പോകുന്നുണ്ട്). ആധുനികകാലത്ത് ഈ വൃത്തത്തിന് ഏറ്റവും (പചാരം നേടിക്കൊടുത്തത് രമണൻ) (മലരണിക്കാടുകൾ തിങ്ങിവിങ്ങി) ചണ്ണാലഭിക്ഷുക്കി (ചെറുവണ്ണാത്തിപ്പുള്ളിണരുന്നു പാടി) മുതലായ കുത്തികളാണ്. വടക്കൻപാടുവൃത്തത്തെ അതിന്റെ എല്ലാ സ്ത്രാഘ്നങ്ങളാടുംകൂടി ജി. ‘ചന്നനക്കട്ടിലിൽ’ ആവാഹിച്ചെട്ടുത്തിരിക്കുന്നു. തോറ്റം പാട്ടുകളോടും മറ്റും ബന്ധപ്പെട്ടാവണം ഈ

വുത്തം ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നത്. എന്നാൽ ഇവിടെ, ശാരവമായി കാണും അത് ആധുനികമലയാളകവിതയ്ക്ക് പടക്കൻപാട്ടു നല്കിയ മഹത്തായ സംഭാവനയാണ് ‘ഗാമ’യെന്നും ‘മൺജരി’ യെന്നും ഓമനപ്പേരുളിൽ കൂഷ്ണപ്പാട്ടുവുത്തം പടക്കൻപാട്ടിന്റെ രൂപാന്തരമാണെന്നതിൽ തർക്ക മില്ല. അദ്ദേഹത്തെ ശീലിൽ രണ്ടുമാത്ര കുടുതൽ; ഒരു ഇംഗ്ലീഷിക്കാണ് ‘അന്വയപുർത്തി-ഇതേ ഭേദമുള്ളു. (ഇവിടെ തന്നുടെ പുണ്ണിരിയാ/യൊരു-ചന്ദ്രിക മെയ്യിൽ പരക്കയാലേ) കർണ്ണഭൂഷണം, ദൂരവസ്ഥ, മർദ്ദനമ റിയം തുടങ്ങിയ പ്രശസ്ത വണികാവ്യങ്ങളും ഒട്ടേറോ ഭാവഗൈതനങ്ങളും ശ്രൂതിസൂഗ്രേമായ ഈ വുത്തത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കിളിപ്പാട്ടിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ‘കാകളി’ വുത്തത്തിൽനിന്ന് ‘മൺജരി’ യുടെ ലക്ഷണം എ.ആർ നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത് അതു ഭദ്രമാണെന്നുതോന്നുന്നില്ല.

മൺജരിയെന്ന ഈ വുത്തത്തിനും പള്ളരെ വിപുലമായ ആലാ പനസാധ്യതകളാണുള്ളത്. ഈ ഗാനരീതിക്കു കൈവന്ന വലിയൊരു മേഖലയാണ് മലയാളത്തിലെ സകീർത്തനകാവ്യങ്ങളുടേത്. ഉദാഹരണങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട് (അതുന്നതമായുള്ളാരാപത്തസുരാൾ) ഇവിടെ ഇംഗ്ലീഷി അതേപടി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. കണ്ണനാമുണ്ടിയെ കാണുമാ റാക്കണം (ഇറ്റശീലിന്റെ അവർത്തനം) പച്ചക്കല്ലാത്ത തിരുമേനിയും നിന്റെ;-; അന്വാടിതന്നിലെബാരുണ്ടിയുണ്ടങ്ങങ്ങനെ. ആധുനികകാലത്തെ കവി തകളിൽ ഈ വുത്തം മാത്രാപ്രധാനമായി ധാരാളം പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചങ്ങവുഴയുടെ വാഴക്കുലയും മറ്റും ഉദാഹരണം കുത്തിയോട്ടപ്പറ്റുക ജിൽ, പുരപ്പാട്ടുകളിൽ, എല്ലാം ആലാപനവെവിധ്യത്തോടെ ഈ ഗാനരീതി വ്യാപിച്ചുകാണാം. ഇവയ്ക്കല്ലാം അവലുംബന്മായിട്ടുള്ളത് മുൻപു പറഞ്ഞ പടക്കൻ പാട്ടുതന്നെ. മധ്യകേരളത്തിലും, ഉത്തരകേരളത്തിലുമാണ് ഈ ഗാനരീതി കുടുതലായി പ്രചരിച്ചത്.

പടയണി, കോലം തുള്ളൽ, തെയ്യം, തിരുത്തുടിയ അനുഷ്ഠാനകലാരുപങ്ങൾ ഭാഷാവുത്തനങ്ങളിലെ കിളിപ്പാട്ടുകളുടെ വലിയൊരു പിള്ളയിയാണ്. എഴുതത്തുപ്പംപാട്ടുകളിലെ കേക, കാകളി എന്നിവയാണ് ഇതിൽ പ്രധാനം. കുഞ്ഞൻനമ്പ്പാർ ‘ഭേജനങ്ങാട നടവില്ലുള്ളാരു പടയണി’ക്ക് ചേരുതകവീഡത്തിൽ ഭാഷമാത്രമല്ല വുത്തങ്ങളും സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. പടയണിയിൽപ്പെടുന്ന ശൈത്യകൾതുള്ളിലാണ് (പുലയരുടെ അനുഷ്ഠാനം) കേകയുടെയും കാകളിയുടെയും ആദിമവും അസം സ്കൃതവുമായ മാതൃകകൾ നമ്മൾ കാണുക. ‘മുത്തച്ചൻ മുതുക്കണ്ണ് - മുത്തച്ചനിരിക്കുന്നു.’ അയഞ്ഞതാളത്തോടെ തുള്ളലുകളിൽ ഇടയ്ക്കിടെ കടന്നുവരുന്ന ഈ ഗാനരീതിയെ ‘അർഭകേക്’ എന്ന ‘എ.ആർ. തന്മുഹമു വിളിക്കുന്നു. യമാർത്ഥത്തിൽ കേകയുടെ ആദിമരു പമായി ഇതിനെ ഗണിക്കുകയാണ് നന്നുന്നു തോന്നുന്നു. പടയണി

പ്രാട്ടിലെ താഴും രാമാധാരാപത്തിൽ വർജ്ജിക്കേപ്പുട്ടു. തുള്ളൽപ്പാട്ടുകളിൽ അയഞ്ഞതാളുകൾ നിലനിന്നു. പടയണിവുത്തങ്ങളിൽ എറ്റവും വുപ്പതി കൈവരിച്ചത് ‘കാകളി’ എന്ന് ഇന്നു നാം വിളിക്കുന്ന പാട്ടുരീതിയാണ്. ഇതും ശീതകൻ തുള്ളലിന്റെ തുടർച്ചതനെ. (പച്ചക്കെളിക്കുലകൾക്കിടയ്ക്കിട) ഇതിന്റെ തന്നെ മാത്ര പ്രധാനമായ രൂപങ്ങളാണ് കളകാഞ്ചി, മൺകാഞ്ചി എന്നിങ്ങനെ നാമകരണം ചെയ്യപ്പെട്ട രാമാധാരാവുത്തങ്ങൾ. ചട്ടുവും ദ്രോവുമായ താളങ്ങളിലുള്ള പടയണിപ്പുട്ടുകളെ പിന്തുടരുന്നവയാണ് ഓട്ടൻതുള്ളലുകൾ (ഗണകവിഭാഗത്തിന്റെ തുള്ളൽ) അക്ഷരസംഖ്യ കുറയ്ക്കാനും മാത്രാ പ്രധാനമാക്കി അതുകൂടാനും ഈ പാട്ടുരീതിയിൽ പലിയ സ്വരക്രമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് ‘തരംഗിണി’യെന്ന പൊതുവിഭാഗത്തിൽ വെവചിത്രവും വെവവിധ്യവും മുള്ളു ഒട്ടറെ ഗാനരീതികൾ ഇടകലർന്നുകൊടുന്നത്. ഈ ‘തരംഗിണി’ കല്ലുറുക്കുത്തികളിലും കാണാനുണ്ട്. എ.ആർ. തമ്പരാൻ ‘അനന്ത’ ദയ കിളിപ്പാട്ടുവുത്തങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയത് എഴുത്തച്ചൻ മഹാ ഭാരതം കർണ്ണപർവതത്തിൽ അത് പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാവണം. പക്ഷേ താളമിട്ടാണ് അതു പാടേണ്ടത്. ഈ കിളിപ്പാട്ടിനു ചേർന്ന രീതിയല്ല. ചില കീർത്തനങ്ങളിൽ അനന്തവുത്തം കലർന്നുകാണുന്നുണ്ട്. നരനായിങ്ങനെ ജനിച്ചു ഭൂമിയിൽ, നരകവെരിയാമരവിദാക്ഷണ്ടി - ഈവ ഉദാഹരണങ്ങൾ. സക്കീർത്തനങ്ങളിൽനിന്ന് ഭക്തികാവ്യങ്ങളിലേക്കു കടന്നുകൂടിയതാകാം ‘അനന്ത’. പടയണിയുമായി ബന്ധമില്ലാത്തതുമുലമാണ് തുള്ളൽപ്പാട്ടുകളിലേക്ക് അതു വ്യാപിക്കാതിരുന്നത്.

നമ്മുടെ സക്കീർത്തനസാഹിത്യം ഭാഷാവുത്തങ്ങളുടെ വിപുലമായ ഒരു ശേഖരം തന്നെയാണ്. ‘ഇരുപത്തിനാലുവുത്തം’ എന്ന പൊതു തലക്കെട്ടിൽ എ.ആർ.ഇവയെ ഉൾപ്പെടുത്തി വൃത്യസ്തനാമങ്ങൾ നല്കിയിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ മിക്കതും സംസ്കൃതവുത്തങ്ങളോ, അല്പദേഹത്തോടുകൂടിയ അവയുടെ രൂപാന്തരങ്ങളോ ആണ്. അവശേഷിക്കുന്ന ഭാഷാഗാനരീതികൾ ഇവയാണ്. സർപ്പിണി, (ജന്താപ്പാന), സമാസമം (നരകവെരിയാം), സക്കിമിത (ഹരിനാമകീർത്തനം) ഇവയിൽ പുന്താനപാട്ടുകളിലും പ്രചുരപ്പൊരം നേടിയ പാന, കീർത്തനങ്ങൾ പഴിഭാഷാകവിതയിൽ വ്യാപകമായി. ആശാഞ്ചി ചണ്ണാലഭിക്ഷുകിയിൽ (ജാതിചോദിക്കുന്നില്ല താൻ സോദരി) ഈ അതീവ ഹൃദയമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. തിരുനാല്ലുരിന്റെ മേഖസ നേരശ വിവർത്തനം ഈ വുത്തത്തെ മാത്രാപ്രധാനമാക്കിയ രീതിയിലുള്ളതാണ്. ധാരാളം കീർത്തനങ്ങൾ ഇന്നും ഈ വുത്തത്തിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. (അച്ചുതാനന്ദഗോവിന്ദ മാധവാ) ഹരിനാമകീർത്തനവുത്തം നമുക്കു സുപരിചിതമാണല്ലോ.

കുറഞ്ഞിപ്പാട്, മാരകാകളി തുടങ്ങിയ നാടോടിപ്പാടുകൾ, താരം ടുപാടുകൾ മുതലായവ അടക്കത കാലം വരെ മലയാളകവിതയിൽ നിലയിരുന്നു. തനി നാടൻപാടിന്റെ ലാളിത്യവും സംഗീതാത്മകതയും അവയ്ക്കുണ്ട്. ഇവയുടെയൊക്കെ പേരോ, ലക്ഷണമോ ഇന്നു ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിൽ വലിയ അർത്ഥമില്ല. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾമാത്രം കൊടുക്കുന്നു.

1. പൊന്നിവാളനിളിയില്
കണ്ണിയുന്നോളേ-
2. കരുണാരസം കരകവിയും
കമപറയാം പകേഷ -
3. റാണിയെന്നാമന പ്ലേരവർഷകേകിയ
ഭാവനയാരുടേതാവാം?
4. ആരുവാങ്ങുമിനാരുവാങ്ങുമീ
ആരാമത്തിന്റെ രോമാഞ്ചം?
5. ആരാവിൽ നിന്നോടു ഞാനോതിയ രഹസ്യങ്ങൾ
ആരോടു പറയരുതാരോമലേ
6. വരുവിൻവേഗമീ കടത്തുതോണിയിൽ
വിരവിലക്കരെ പോകാൻ

ഈസം കലർന്ന ഈ ഗാനരീതികളെ പുറന്തളജ്ഞമെന്ന് നമുക്ക് എങ്ങനെ
പറയാൻ കഴിയും?

കാവ്യരഹസ്യങ്ങളുടെ താക്കോൽ

പി. പിക്കുമ്മണി

(പി. കുമതിരാമൻനായരുടെ
'മൺകുടത്തിന്റെ വിലചയ മുന്നനിർത്തി ഒരു വിചാരം')

ആത്മസത്യത്തിൽ ഒരാൾ നാസ്തികനാണോ ആസ്തികനാണോ എന്നത് വേറൊരാൾക്ക് മനസ്സിലാക്കിയെടുക്കുക പ്രയാസമാണ്. മനുഷ്യൻ്റെ ജീവിതവും അതിനാൽ കവിതയും, അത്രമേൽ സക്കീർണ്ണവും വെവും നിറഞ്ഞതുമാണ്. ചരാചരങ്ങളിൽ മനുഷ്യകുലത്തെയും മനുഷ്യകുലത്തിൽ കവികളെയും കവികുലത്തിൽ തന്നെ പി.യെയും പഠിക്കുക എന്നത് അതിനേക്കാൾ കറിന്നവും. അടിമുടി കവിയായ ഒരാളേ നമുക്കുള്ളുവെന്നതിനാൽ കവിതകളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ കണ്ടെടുക്കാനാവുമോ എന്നാണ് ഞാകുന്നത്. 'മൺകുടത്തിന്റെ വില' എന്ന കവിത ആസ്തികക്കുമ്പോൾ 'പി'യുടെ ആധ്യാത്മിക ഭർഷനവും പ്രകൃതിഭർഷനവും ചർച്ചചെയ്യേണ്ടി വരും. 'പി'യുടെ ജീവിതകവിതയിലും സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതെ അത് സാധ്യവുമല്ല.

ആധ്യാത്മികം

സർവ്വ-വേദധർമ്മസംഹിതകളും ജീവിതത്തിന്റെ നശരതയെ കണാൻകാണം മൺകുടത്തെ ഉപമാനമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. 'ഈ ശരീരം ഒരു മൺകുടം പോലെ ഉടയുന്നതാകയാൽ മനസ്സിനെ ഒരു കോട്ടപോലെ ശക്തമാക്കുക' എന്ന് ബുദ്ധന്റെ ധർമ്മാപദേശത്തിലുണ്ട്. ഹൈന്ദവരുടെ മരണാനന്തര ചടങ്ങുകളിൽ മൺകുടം ഒരു മെറ്റപരായി പെരുമാറുന്നുണ്ടാലോ. കേവലഭരതിക്ഷരീത്തെ മാത്രമല്ല നശരമായ മുഴുവൻ പ്രപഞ്ചത്തെയും 'കുടം' ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

'ചെറുനിരക്കുടമിതിൻ കുറുംകരശ്രക്കെത്തലോ'

പിറന്നതീ മരതകഭുവനമല്ലാം. ഒരു ചെറുവിത്തിൽ മഹാകാനന്തര ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ച സ്രഷ്ടാവുതന്നെന്നയാണ് കുശവൻ. കുടം എന്ന ഭാതിക ഉപാധിയില്ലാതെയും കുഷിക്ക് വെള്ളം റൂൽകാൻ ദൈവം ശക്തനാണ്. പക്ഷേ, മനുഷ്യാധാനന്തര വിലമതിക്കുകയും അവനെക്കാണ്ട്

തീർത്തും സാധാരണയുക്തികളിലൂടെ പ്രവർത്തിപ്പിച്ച് അതിനെ നയിക്കുന്ന ചെതനയുമായി പിന്നിൽ നിലകൊള്ളുകയുമാണ് ഇഷ്വരൻ. എപ്പോഴും വീണുടണ്ട് പൊതുവുന്നതിനാൽ കുടം സുക്ഷിച്ചുപയോഗിക്കണമെന്ന് കുശവനുവേണ്ടി, കൃഷിക്കാരിയായ മകളെ അമ്മ ഉണർത്തുകയാണ്, ഇഷ്വരനുവേണ്ടി മനുഷ്യരോട് മഹാജനങ്ങികൾ ഉണർത്തിയപോലെ. ആത്മാവിനുള്ള വാഹനമാകയാൽ ശരീരത്തിന് പ്രാധാന്യമുണ്ട്. കുടമുടയും മുന്ന് കുശവന് അതിന്റെ വില കൊടുക്കുണ്ട്. താൻ കടക്കാരനാണ് എന്ന ബോധം മനുഷ്യനുണ്ടാ എന്നു കുടി ‘മായക്കുശവനാർ’ പരീക്ഷിക്കുകയാവാം.

‘പരമൈരു പരീക്ഷണക്കണിയിതെന്നിണ്ടു നാം

നെറിവൊത്തിങ്ങിതിന് വില കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്’ എന്ന് അമ്മ മനും വെന്നു പറയുന്നത് അതിനാല്ലാണ്.

സുക്ഷിക്കാൻ തന്ന മുതൽ പോ -

ലാഞ്ഞു നിൻ ധനുജിവിതം

നിന്റെതായില്ലാനു മതി -

ലെല്ലാം വിശ്വേശരംഗ്ന്യാം എന്ന് ‘ബാലാമുത്തത്തിൽ പി. എഴുതുന്നുണ്ട്.

‘ഞാട്ടിയിട കൊണ്ടു നമ്മളിയാതെയാരു ദിനം

ഉടണ്ടുപോം കുടം കടമവശേഷിക്കും ‘എന്നുണ്ടർത്താനാണ് സകല ആചാര്യമാരും ഉദ്യമിച്ചത്. എന്നാൽ വീട്ടാകടമാണെന്ന് ജന്മമെന്ന് വിലപിക്കുകയാണ് കവികൾ ചെയ്യുക.

ശുന്നുമാണിനങ്ങു കയ്യിൽ

തന്ന ഭാഡാരമൊക്കെയും

നടക്കുന്നു കൃഷ്ണനുള്ള

കടത്തിന് ചുമട്ടറ്റി ഞാൻ (കടക്കാരൻ) എന്നാണ് ‘പി’ പറയുന്നത്.

‘ചുമ്മാ പല പല വേഷങ്ങൾ കെട്ടിയിനാത്മസരുപത്തയോരാതെയായി ഞാൻ’ എന്ന അസ്തിത്വവ്യാമയും എപ്പോഴും ‘പി’യിലുണ്ട്.

മൺകുടത്തിന്റെ വില ‘ആരംഭിക്കുന്നതുതന്നെ’ തുടർന്നിടു ജനനിയാൾ എന്നാണ്. ജന്മ പരമ്പരകളിലൂടെ തുടർന്നുകൊണ്ടയിരിക്കുന്ന ഉദ്ദേശ്യാധികാരി പ്രവൃത്തികളുടെ ഇടയ്ക്കുള്ള ഒരധ്യാധികാരിയായം മാത്രമാണ് ഈ കവിത എന്നാർത്ഥമാണ്.

അതേ സമയം ആസക്തികളിൽ ജീവിച്ച് മതിയാകാത്തവനു മാണ് കവി.

‘എത്ര മോതികഴിഞ്ഞത്തിനിയുമീ

മദ്യപാത്രം നിറയ്ക്കുവാനോ ശ്രമം. - (ചന്ത പിരിഞ്ഞിട്ടും)

അവിദ്യയെ ‘മഹാമോഹമൃത്യുബാധ’ യെന്നു വിശ്വഷിപ്പിച്ചു, ജീവിത ത്വിന്റെ സഹരത അഭിനേത്, വേദാന്തിയായ കവിയുടെ മറ്റാരു സന്ദർഭം നോക്കുക.

മായുമെല്ലാം, പനിനീർ തെളിക്കുകൈൻ

മാറിലോമനേ, പോർമുലമൊട്ടിനാൽ

ആർത്തിയാം മമജീവിതദാഹമൊ-

ടാറുക നിന്നന്യാഥമൃതത്തിനാൽ - (എന്റെ രഹസ്യക്കാരി)

ചങ്ങമ്പുഴ, ഈ കവിത ചൊല്ലി സുപ്പറ്റസദസ്സിനെ ഉറക്കേ രസിപ്പിച്ചു വെന്നും കടക്കാപ്പിമോന്തി പുശ്യിക നിലാവ് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുവെന്നും ‘പി’ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഒരാളുടെ ഏറ്റവും വലിയ ശത്രു അയാൾ തന്നെ, എന്ന പല രീതിയിൽ തത്തജന്താനികളും എഴുത്തുകാരും ചർച്ചയാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

കണ്ണടത്തി ഞാൻ ശത്രുവിനെ -

യുള്ളിൽ - ഞാനെന്നെ ശത്രുവായ (തുറുക്കിയിൽ)

എന്നു ‘പി’ യും പറഞ്ഞതാണ്. തിരുത്തിശ്ശരിയാകിട്ടുകൈൻ ജീവിതപദ്ധതിമാന് കവി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതെത്ര അസാധ്യ മാണസന് നമുക്കിന്നാം. ആസക്തി മറ്റാരു രീതിയിൽ വിരക്തിയുമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അനുഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഓരോനുമുപകഴിച്ച് അവർ പുതിയ മേച്ചിൽ നിലങ്ങളിലെയുന്നത്. ഒരു പെൺ്ടിൽ നിന്നും മറ്റാരു പെണ്ണിലേക്ക്. . ഗ്രാമങ്ങളിലും . . തീരങ്ങളിലും . . മധുചപ്പക അള്ളിലും അവർ അനേകം കഴിഞ്ഞുകുക തന്നെയാവാം. . . അപ്പോൾ ‘എതോ വളക്കിലുകം കേടുലയുന്ന ഭ്രഷ്ടകാമുകൾ’ എന്നത് ഒരു യമിക്കു ചേർന്ന പേരു തന്നെ. ഒന്നിലും ഉറച്ചു നില്ക്കാത്ത അയാൾ നിർമ്മതയാണ് പറിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ വരാമെന്ന് കുടുംബത്തോട് യാത്ര പറയുന്ന ആൾ മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാവും വരിക. മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞത് വരു എന്നു പറഞ്ഞ് ഇന്നു തന്നെ വന്നേക്കും. സ്വന്തം വിവാഹദിനം മരക്കും. തനിക്കെയച്ചുകൂടിയ കത്ത് വായിച്ചുനോക്കാതെ, താനെന്നുത്തിയ കത്തെന്നു കരുതി വിണ്ണും തപാൽപ്പെട്ടിയിലിട്ടും. മിംബയികവെബിൽ കവിതയെഴുതി അത് ചുരുട്ടിയെറിഞ്ഞതിട്ടുണ്ടാവും. ഒന്നു തന്നെ പലതാകൾ പേരുമാറ്റി പല വാരികകൾക്കുമയയ്ക്കും. സമയത്തിന്റെ നിയമത്തിന്റെ നാഗരി

കതയുടെ ദുർവാശികൾ ഇത്തരം കാമികൾക്കു ബാധകമല്ലെന്നർത്ഥമം.

നിത്യകന്ധകയായ കാവ്യദേവതയെ തന്റെ കവികർമ്മത്തിന്റെ പ്രചോദനക്കേന്നമായി പറഞ്ഞുകൊണ്ടെങ്കിൽക്കുകയും ജീവിതത്തിലേ കരിങ്ങിയാൽ ഈ സരസ്വതീ ദേവികൾ പല അങ്ങാടിവേശ്യകളുടെ ചരായ യുണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. തന്റെ കവിതയെ, ഇതാരെഴുതി; താനോ പേനയോ എന്നും കവി സംശയിക്കുന്നുണ്ട്.

ഒളിക്കാതോത്തിങ്ങു, തെള്ളിടയീ നാടകം

കളിക്കുമെന്നിക്കു മീ ഞാനാരെന്നറിവില്ല (കവിയും നിരുപക നും)

എന്നാണ്ണേ ‘പി’യിലെ ശകരൻ പറഞ്ഞത്. ഇഷ്ടിയുടേയും പ്രവാചകഗേന്നയും തത്തജണാനിയുടേയും പാതയാണ് കവിയുടേയും എന്ന് ‘പി’ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. വഴി വ്യത്യസ്തമാകുമ്പോയുള്ളു.

അഭേദമാം നിത്യലോക

ഭാവനാ ലോക ചിത്രനായ്

നൃണായ്ക്കുന്നു കിടാവാം ഞാൻ

കഷണികം ലോകജീവിതം (കുട്ടി) ഇതാണ് കവിയുടെ വേദാ ന്തം.

എനിട്ടും സ്വയംക്രാതാനർത്ഥങ്ങളിൽ പശ്ചാത്തപിക്കുകയും തിരുത്താനാവാത്ത തെറ്റുകൾ തുടർത്തുടരെ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കവി; തുറന്നുപറച്ചില്ലെങ്കിലും, ആത്മപീഡന ത്തില്ലെന്ന ആത്മനിന്ദയിലും, തിരിച്ചറിവിലേക്ക് വരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കാമജ്ഞരാർത്തനായ തനിക്ക് കാമിനിയുടെ അഴക് കാണാൻ കഴി എത്തില്ല എന്ന് കവി പലവട്ടം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്.

കുടുവിട്ടാടിപ്പാടി, പ്പാടിയാരുടെ നട

നേടാതെ കടവത്തിക്കുരിരുട്ടിൽ ഞാൻ വീണു

കേഴുമാത്മാവിൻ വിളിക്കേൾക്കുമാപ്പാനനവല

ഞതാഴിക്കക്കുടമോർത്തീ മൺകുട മുടയട്ട (അകരയ്ക്ക്)

ഇതാണ് കവിയുടെ പരിഹാരകീയ.

ഇത്തരമൊരു സർവ്വ സമർപ്പണത്തിന്റെ കവിത, തിരുവന്നന പുരം സാഹിത്യപരിഷത്തിൽ സമയമില്ലാണ്ടിട്ടും, കുവർക്കേട് വാശി പിടിച്ച് ചൊല്ലിയതാണെന്നറിയുന്നോൾ ‘പി’യാകുന്ന വൈരുഖ്യം നമ്മു അസ്വരിപ്പിക്കും. മൺകുടമായ് ഞാനുടയട്ട’ എന്ന വാക്യം ശ്രദ്ധിക്കുക.

തിയ്യിൽ കർപ്പുരമായ് നീറി-
ലുപ്പിൻ തരിയുമായ് കഷണാൽ
ഞാനെന്നൊരജന്തരാ ശ്രദ്ധം
പൊടിഞ്ഞില്ലാതെയാകട്ട് (ഭ്രദീപം)
എന്നത് ഇതിനോട് ചേർത്തു വായിക്കേണ്ടതാണ്.

ലോകത്തിൽവെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ എന്ന് ലൈബ്രറി ചന്തയാ
ണെന്ന് വളരെ കഷണികാസ്റ്റാഡങ്ങളോടു പറഞ്ഞകവി ‘ചന്ത പിരി
ഞ്ഞിട്ടു’ എന്ന കവിതയിൽ ഒരു കാളവണ്ണി വർണ്ണിക്കുന്നിട്ടത്
മുറ്റവിഞ്ഞതിൽ കേറ്റിയതൊക്കെയും

മറ്റാരാൾത്തൻ ചരകുകളാണല്ലോ, എന്നാണ് പറയുന്നത്. പുരി
ത്തിനുപോയെങ്കിലും ചന്തസ്റ്റാധനങ്ങളും വാങ്ങി വെടിക്കെട്ടുംകണ്ട്
കാവിനകത്തെ വിളക്കു കാണാതെ കടന്നുപോകുന്ന പിമുഖനായ മനു
ഷ്യാത്മാവിന്റെ പ്രതിനിധിയായാണ് കവി സ്വയം പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നത് (കു
ളിച്ചു തൊഴാതെ, എന്ന കവിത)

കുഞ്ഞുഞ്ഞികവി നിർധരിക്കുന്നതുപോലെ

തന്നെയും നേടി നാടായ
നാടാക്കെയും നടന്നവൻ
സക്തൻ ക്ഷേത്രൻ മഹാധ്യർത്ഥ -

നവധ്യുതസമൻ മഹാൻ എന്നേ ‘പി’യുടെ ജാതകമെഴുതാനാ
വു.

പ്രകൃതി

(പ്രകൃതിദ്യൂഷ്യങ്ങളെ മാനവീകരിച്ച കവിയാണല്ലോ ‘പി’. കവി
യുടെ ആസക്തമായ ജീവിതാദിമുഖ്യമാണ് ‘മൺകുടൽത്തിന്റെ വില’യിലെ
പ്രകൃതി ദ്യൂഷണങ്ങളിലും കാണാൻ കഴിയുക. വടിവൊത്ത ചെറു ചേന
തുടരണിപ്പുതുമകക്കാടിയുടെ അടിവയർ കനത്തത്തും വഴുതിനപ്പും
വൻ കൊഴുതുരുണ്ടതും മണിയാറിയിൽ കണി വയ്ക്കുന്ന തനിത്തക
ക്കുടങ്ങളുമെല്ലാം പച്ചക്കറിന്തോട്ടത്തിൽ സമൃദ്ധമായി വിളയുകയാണ്.
രക്തിയിൽനിന്നാണ് വിരക്തിയിലേക്കുള്ള യാത്ര തുടങ്ങേണ്ടത് എന്നാ
യിരിക്കാം ‘പി’ കരുതുന്നത്. ഉൺസവച്ചനയുടെ ലൗകിക്ക്രമങ്ങളിൽ
മദിച്ചു തഴങ്ങിയതിനുശേഷമേ ദേവീദർശനത്തിലേക്കെത്തിച്ചേരാവു
എന്നാവണം ‘പി’യുടെ ദർശനം. പരിസ്ഥിതികൾ മനുഷ്യരാം കൊടു
ക്കുന്ന മനോഹര ചിത്രങ്ങൾ എത്രയാണ് ‘പി’ക്കവിതയിൽ തികഞ്ഞി
രക്കി നിർക്കുന്നത്! സംക്രമസന്ദയയിലേയ്ക്കു പോകാം.

ചാർച്ചയും വേഴ്ചയും ചൊല്ലി -

ക്കുടുന്നു പല പക്ഷികൾ

ഇരുട്ടും നേരമൊറ്റയ്ക്കായ്

തീർന്നിതിത്താമരക്കുളം

എന്തോ പിറുപിറുക്കുന്നു

താനേയീ വെള്ളിലചേടി

അടിച്ചേൽപ്പിച്ചതാം വേനൽ

പൂരീക്ഷയ്ക്കു പറിക്കയോ?

വെള്ളിലചേടി/വേനൽപരീക്ഷയ്ക്കു പറിക്കയാണോ? താനേ പിറുപിറുക്കുന്നുണ്ട് എന്ന് ഗദ്യമാക്കി നോക്കിയാൽ പുതിയ കാവ്യങ്ങോ ധന്തിന്റെ പഴ പിടിക്കിട്ടും.

‘പി’യുടെ ‘ബിംബി’ങ്ങളോരോന്നും ഇങ്ങനെയൊരു താരതമ്യ ത്രിശ്ശ് നന്നായി വഴിയുന്നവയാണ്.

വെളിച്ചത്തിൻ കണ്ണിതരാം

വിളവീ സുരൂരശ്മികൾ!

ഭാരം വലിച്ചു ദുരേക്കു

പോകും വഞ്ചിയിലോകയും

കൈകാൽകുടഞ്ഞു നീന്തുന്നു

പട്പാടിന്റെ പല്ലവി (പ്രഭാതം . . . പ്രഭാതം)

ശോകാന്തഗാനമായ് സന്ധ്യവന്നു

ലോകചലച്ചിത്രശാല പുട്ടാൻ (എകാന്തചിന്താപദികനായി).

ഈനു കൊണ്ടാഡപ്പുടുന്ന ഗദ്യകവിതാഘടന അത്യുന്നം നവീന മാണസനും പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നുള്ള വിടുതലാണ്ടനുമുള്ള വാദം ‘പി’ മുന്നിലിരിക്കുന്ന എങ്ങനെ രക്ഷപ്പെട്ടും.

മുളകിന്റെ വിരലുകൾ പവിഴച്ചാർത്തണിന്തല്ലോ

വഴുതിനപ്പുവൽ കൊഴുത്തുരുഞ്ഞുവല്ലോ’ എന്ന വരികളെ

വേനൽ

മുളകിന്റെ വിരലിൽ

പവിഴമോതിരമിട്ടു

വഴുതിനയുടെ പുവലിനെ

കൊഴുപ്പിച്ചി

എന്നും പരീക്ഷണാർത്ഥം മാറ്റിയെഴുതിനോക്കാം.

‘പി’ കവിതയിൽ ‘മനുഷ്യന്തിൾ’ എന്ന വിമർശനത്തിന് മനുഷ്യപ്രകൃതി വിശ്വപ്രകൃതിയിലോതുഞ്ഞുന്നു എന്ന മറുപടിയാണ് ‘പി’ക്കുള്ളത്. അചേതനങ്ങളെ ചെതന്നുപ്പെട്ടുതുകയാണ് കവി.

മനുഷ്യരനക്കാൾ ഒരു പടി മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന പ്രകൃതിയെ വർണ്ണിക്കാൻ മാനുഷികമായ അവർണ്ണുങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതിയുടെ ലാഭസ്വന്തതിന് അതിന്റെ ആരമ്പിയതലത്തിൽ മാറ്റ് കുറ ഞ്ഞുപോയി എന്നും സമൂഹസ്വംശമായ സംസ്കാരത്തിന്റെ മുദ്രകളാൽ രൂപാന്തരപ്പെട്ട ഒരു പ്രകൃതിയാണിതെന്നും വി.സി. ശ്രീജൻ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജൈവപുരാണങ്ങളുടെ മഹാസ്മരണയാണ് പി.യെ മറവിക്കാരനാക്കിയതെന്ന് കെ.ജി. ശക്രപിള്ള.

പി.യെ അരാഷ്ട്രീയവാദിയായും കേതകവിയായും സമൂഹവിമുഖനായും ചിലരും നാസ്തികനായും സ്ഥിതി സമത്വവാദിയായും മറ്റു ചിലരും തങ്ങൾക്കുന്നതിച്ച് വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉളിതരാഷ്ട്രീയം സ്ത്രീശാക്തീകരണം, പരിസ്ഥിതി പ്രതിരോധം, അധിനിവേശവിരുദ്ധവസ്ഥരം, ജലവിഭവച്ചുപ്പണപ്പതിസ്ഥി, മതേതരമാനവികതയുടെ വിനാശം തുടങ്ങി ഉത്തരാധ്യനിക പ്രമേയങ്ങളായി ശേഖാഷികപ്പെട്ടുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ സമഗ്രമായ നിലപാടുകൾ ‘പി’ അരനുറ്റാണുമുമ്പേ പ്രബ്യാഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ആലക്കോട് ലീലാകൃഷ്ണൻ പിലയിരുത്തുന്നു. ‘അങ്ങാടിവായയാൽ മുകളക്ഷങ്ങളെ വിഴുങ്ങുവോൾ’ എന്ന് മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയുടെ കണ്ണാളക്കണ്ണികളുറിച്ച് ‘നരബലി’ എന്ന കവിതയിൽ ‘പി’ മുന്നിയിപ്പ് നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

ഉഷ്ണാംശു വാഹാളിക്കുന്ന പാടം (പുമോട്ടിന്റെ കണി), ചങ്ങലയിൽ തളച്ചിട്ട പുഞ്ച (മലവുഡിയിൽ) എന്നാക്കേ പ്രകൃതി ഇതു ഭാരുണമായി ചുപ്പണം ചെയ്യപ്പെടാത്തകാലത്തുനെന്ന പി. ആധികാരിക്കുണ്ട് ണ്ട്. പരിസ്ഥിതിക്കാവി, കേതകവി എന്നാക്കേ ഇംഗ്ലീഷ്/അംഗീകാരിക്കുന്ന തീരുമാനത്തിൽ അന്തരാഭ്യർഥിക്കാനോ തുന്നിയോ കണ്ണികയുന്നത് തന്നെയാണ് (ആരൂഹി) ‘പി’ വരച്ച പല ചിത്രങ്ങളും ഭാവികവികൾ ഏടനകൾ അഴിച്ചുപണിത് പുതിയതുപോലെ കൈകാര്യം ചെയ്തേക്കാം.

“നമസ്കാരം ഭൂതയാത്രി

തായേ പോയി വരട്ടുയോ

ഭൂഗോളമുറിതൻ താക്കോൽ

തിരിച്ചേൽപ്പിച്ചിട്ടുന്ന ഞാൻ” എന്നു പ്രാർത്ഥമിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഭൂമിജാവിത്തതിൽ നിന്നു വിട പറഞ്ഞത്. പുതു കവികൾ ആതാക്കോൽ എറ്റു വാങ്ങുകയാണു വേണ്ടത്. ‘പി’യ്ക്കു മാത്രമായി ഭൂമികൊടുത്തിരുന്ന ആ അദ്ദൃശ്യതാക്കോൽ കണ്ണഭത്തുക പ്രയാസകരമാണെങ്കിലും.

നിലനിൽപ്പിന്റെ പ്രകൃത്യവബോധം

(അങ്ങുക്കണ്ണക്കാട്ടകാട്ടിന്റെ കാട്ടരുളും ഭാഗം എന്ന കവറ്റലയക്കുചോദ്യം)

രോഷ്ടനിസ്ഥപ്പന്

ആധുനികയുഗത്തിൽ നിലനിൽപ്പിനെക്കുറിക്കുന്ന കണ്ണടക്കം ലുകൾക്ക് പ്രത്യേക പ്രാധാന്യമുണ്ട്. വ്യക്തിക്കും സ്വത്രത്തിനും പ്രാധാന്യം കൈവരുന്ന കണ്ണടക്കലുകൾക്കിടയിൽ കവിയും പ്രപഞ്ചവും നന്നാവുന്ന അപൂർവ്വ സുന്ദരമായ കാഴ്ചകൾ അയ്യപ്പണിക്കു രൂടെ ‘കാട്ടിനു കാട്ടിന്റെ ഭാഗി’ പോലുള്ള കവിതകളിൽ കാണാനാവും. യുക്തിയും ധാമാർത്ഥവും പ്രകൃത്യവബോധവും സമേജിക്കുന്ന ചിന്തയുടെ വികാസമാണ്ട് പ്രകടമാക്കുന്നത്. കാട്ടും കടലും ആകാശവും മരണാവും ജനനവും പുർണ്ണജനവും നന്നിച്ചേരേ രേഖയിൽ ജീവിതത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്ന ഇവിടെ. അയ്യപ്പണിക്കരുടെ ചുനകളുടെ ആനന്ദിക സംശയവും ഇതു സ്വത്രാവബോധം തന്നെയാണ്. ഉപരിസ്ഥിവമായ സഹഃ രൂദർശനങ്ങളിൽ നിന്നുമാരി, ആനന്ദത്തിനും പ്രകാശിപ്പിക്കുക എന്നത് അയ്യപ്പണിക്കരുടെ കവിതയുടെ കരുത്താണ്. ഇതു കാഴ്ചപ്പോ ടിനെ പരീക്ഷണോന്നുവരുത്തേണ്ടു കൂടി സമീപിച്ചതിനാലാണ് ആധുനിക കവിതയുടെ ശക്തവും തെളിച്ചുമേറിയതുമായ ഒരു വഴി അദ്ദേഹ തത്തിനിന്ന് നമുക്കു തുറന്നുകിട്ടിയത്. കവിതയുടെ ജൈവരുപത്തെ അതേപട്ടി നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് പുതുമയിലേക്കു ചേക്കേരുകയാണ് പണികൾ ചെയ്തത്. അഭ്യുക്തിൽ കവിതയുടെ സ്വത്രത്തെ തിരിച്ചി ഞ്ഞുകൊണ്ട് കവിതയുടെ ജൈവികതയിലേക്ക് കയറിച്ചുല്ലുകയാണ് ചെയ്തത്.

ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ ഉള്ളിൽ പ്രകൃതിയെയും പ്രപഞ്ചത്തെയും കൂറിച്ചേ പുലർത്താവുന്ന ബോധമെന്നത് എത്രയുണ്ടെന്ന് കൃത്യമായി അളക്കാനാവില്ല. പ്രാപഞ്ചിക സത്യങ്ങളുടെ അന്തഃസ്വത്രതയെ നിർവ്വചിക്കാൻ പ്രാപ്തമായ അളവുകോലുകൾ മനുഷ്യാതീതമായി തന്നെ തുറരുകയാണ്. പ്രപഞ്ചയാമാർത്ഥ്യം അതിൽ തെളിഞ്ഞുവരുന്നു. മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ പ്രാമാഖ്യചോദനകളെയും അവിടെ ഒളിഞ്ഞതിനുകൊണ്ട് പ്രാശ്നപങ്ങളെയും കൂറിച്ചുള്ള വ്യാപ്താനങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേക

പ്രാധാന്യമുണ്ട്. മനുഷ്യൻ എന്ന രീതിയിലും കലാകാരന്നെന്ന രീതിയിലും വ്യക്തിക്കുള്ള നിലനിൽപ്പും അതിന്റെ സ്ഥാനദേശങ്ങളും കെട്ടുറുപ്പും നിലനിൽക്കുന്നതിൽ ഇടത്തരം കണ്ണടത്തലുകൾക്ക് സ്ഥാനമുണ്ട്. കവിയുടെ വാക്ക്, ലോകം, കാഴ്ച എന്നിവയ്ക്ക് സവിശേഷമായ ഒരിടം സംജാതമാകുന്നു ഇവിടെ. മറവികളെ, ഓർമ്മകളെ, ചരിത്രത്തെ, പോയ കാലങ്ങളെ വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള ശക്തമായ ഒരു രീതിശാസ്ത്രത്തം ഇത് വ്യാവ്യാനങ്ങൾ പകർന്നു തരുന്നുണ്ട്. നഷ്ടപ്പെട്ട ഇടങ്ങൾ, മാനന്തവും പോയ പ്രദേശങ്ങൾ, അപ്രത്യക്ഷമായ ഭൂപ്രദേശങ്ങൾ, പച്ചപ്പുകൾ, കുന്നുകൾ, പുക്കൾ, പക്ഷിമൃഗാഭികൾ. എല്ലാം തിരിച്ചുപറിക്കുന്നത് ശാസ്ത്രീയമായ ഇത് പ്രപഞ്ചയുക്തിഓർഡറുകളിൽ ഇടത്തിലേക്കാണ്. യുക്തിക്കും യുക്തിയില്ലായ്ക്കും ഇടയിൽ ചോദ്യമുയർത്തുകയും ഉത്തരങ്ങൾ തെരയുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യനെന്നത് കാടും കാട്ടാറും കാട്ടുപച്ചയും ഉള്ളിലോളിപ്പിച്ച് ഒരാൾ കുടിയാണ് എന്ന സത്യം ഉയർന്നു വരുന്നു. ആ മനുഷ്യൻ കവിയോ കലാകാരനോ ആകാം. അവൻ്റെ മനസ്സിൽ കാടിന്റെ പ്രാശ്രൂപദർശനങ്ങൾ അദ്ദേഹമായുണ്ടെന്നോകാം. ആ കാടുകാണുമോ വസ്തുവാർ, വസ്തുനിഷ്ഠമെന്ന് ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന വുറം കാഴ്ചകളുടെ ആന്തരിക സത്തയെന്നാണ് എന്ന് നാം ചിന്തിച്ചു പോകുന്നു. ആഴ്മേറിയതും, തീക്ഷ്ണവും കൈടഴിക്കുന്നോറും മുറുക്കുന്നതുമായ ജീവിതത്തിന്റെ ചെറിയ കാഴ്ചകൾ ഒഴയും നിരീക്ഷണങ്ങളെയും യാമാർത്ഥമുത്തിലേക്ക് ഇഴയടപ്പിക്കുകയാണീ കവിതയിൽ.

‘കാടിനു കാടിന്റെ ഭംഗി’ എന്ന കവിതയിൽ വളരെക്കുറച്ചു വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് ആശയങ്ങളുടെ ഒരു വലിയലോകം അദ്ദേഹം പക്കുവെക്കുന്നു. പ്രകൃതിബോധത്തിന്റെയും മനുഷ്യിക്കബോധത്തിന്റെ സഹവർത്തിത്വത്തിന്റെയും മുറുക്കുന്നതുമായ ഒരു പുതിയ ലോകം കാട്ടിത്തരാനും കവികൾ ഇത് കവിതയിലും കഴിയുന്നുണ്ട്.

ആന്തരികതയെ സത്തബോധത്തിലേക്കു പ്രതിഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ സ്ഥലവും കാലവും തിരിച്ചറിവിന്റെ ലഭകങ്ങളായി മാറുന്നു. കവിയുടെ മനസ്സിൽ ഉരുത്തിരിയുന്ന യാമാർത്ഥമുഖാധികാരം സ്വപ്നരൂപങ്ങളും ഭാവനയും കുടിക്കലവരുന്നതിന്റെ സവിശേഷമായ വശ്യത കൂട്ടുമായ സത്തബോധത്തിലേക്ക് വായനക്കാരനെ നയിക്കുന്ന ചിത്രമാണ് ‘കാടി’ നെക്കുറിച്ചുള്ള ഇത് കവിതയിൽ. ജീവിതത്തെയും പ്രപഞ്ചത്തെയും വെറും വസ്തുനിഷ്ഠതയ്ക്കപ്പെട്ടുറം കാണാൻ കവിക്കു സാധിക്കുന്നു.

“കാടിനു കാടിന്റെ ഭംഗി, പുന്നോപ്പിനു -

നാടൻ കൃഷിക്കാരനേകുന്ന ഭംഗിയും”

എന്ന് ഉറക്കപൊടാൻ കവിക്കാവുന്നു. ഈ വരികളിലൂടെ കവി തന്റെ ആശയത്തിന്റെ ആഴം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. കാടിനെ ഒരു കാടു മാത്രമായി കാണാൻ കവിക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. കാക് വസന്തത്തിന്റെ ഓർമ്മയാണ്. കാടിന്റെതല്ലാതെ നേരും കാട്ടിലുണ്ടായിരിക്കാൻ കവി ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. കാടിൽ നിന്ന് കവിയുടെ കാഴച നേരെ പുന്നേംപ്പിലേക്കാണെന്നതുന്നത്. മഹലികസരവരുമാണ് കാടിന് എന്നു പറയുമ്പോൾത്തന്നെ പുന്നേംപ്പിന് നാടൻ കൂഷ്ഠിക്കാരൻ നൽകുന്ന ഭംഗിയാണ് എന്ന് കവി കണ്ണാത്തുന്നു. ഒന്ന് ജൈവികമായ യാമാർത്ഥ്യവും മറ്റൊന്ന് അടിയുറച്ച് പാരിസ്ഥിതികമ്പോധ്യവുമാണ്. പ്രകൃതിയുടെ സ്വാത്രന്ത്രത വിട്ടുകൊടുക്കുകയാണ് കവി. ഒപ്പം പ്രകൃതിക്ക് മനുഷ്യൻ കൽപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്ന സഹനരവും കണ്ണാത്തുകയാണ്. ഇവിടെ പുന്നേംപ്പിനെ അങ്ങനെത്തന്നെ കാണാൻ കഴിയില്ല അതിന് കാടിനോ ദൊപ്പം നിൽക്കുന്ന തന്ത്രയ വ്യക്തിത്വമുണ്ട്. വേരുകൾ മുഴുവൻ അറുക്കപ്പട്ടുന്ന പുതിയ കാലത്ത് സമൂഹത്തിന്റെ അത്തരം മനോഭാവം അജ്ഞാക്ക കടുത്ത പിമർശനും പ്രകടിപ്പിക്കുകയാണ് കവി. വളരെ സുക്ഷ്മതയോടെ തന്നെ കവി പിന്നീടു പറയുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്.

“കാട്ടുമുഗത്തിനു തോൽക്കട്ടി മേലക്കി

നാടുപെണ്ണിനോ മുരുചർമ്മസരഖേം”

കാട്ടുമുഗവും നാടുപെണ്ണും സന്നം മാലികസവിശേഷതകളിൽ കവി തയിലേക്കു കടന്നുവരുന്നു. വന്വങ്ങളെ വന്വങ്ങളായി നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് അവയുടെ സത്ത തിരിച്ചറിയുകയാണിവിട. കാടും പുന്നേംപ്പും കാട്ടുമുഗവും നാടുപെണ്ണും മാത്രമല്ല, രാവും പകലും സുരൂനും ചട്ടനും, ആശ്രിതനും സ്വത്രനും പരാമർശവിധേയമാകുന്നു. കാടിന്റെ ആനത്തികതയും കറുപ്പും പച്ചയും നീരോഴുക്കും കവിയെ പുന്നേംപ്പിന്റെ സഹനരവുത്തിലേക്ക് ഓർമ്മകളെ തിരിച്ചു വിടാൻ ആപ്പി സ്ഥിക്കുന്നു. നിരീക്ഷണങ്ങൾ എത്ര ചെറുതാണെങ്കിലും അവയിൽനിന്നുപോലും ജീവിതത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന വലിയ തത്ത്വാസ്ത്രങ്ങൾ തീർക്കുന്ന കേവലമനുഷ്യപ്രകൃതത്തെ ഉടച്ചുകളിൽ കവിയാണ് അയ്യപ്പൻകിർണ്ണ.

“പിഗ്രഹങ്ങളുടയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹം ആഹാരം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തന്നിൽത്തുനാം വളർന്നു നിൽക്കുന്ന പിതുണ്ണിംബത്തെ കൊലപചെയ്ത് പോരിനിരാക്കാൻ ഏപ്രിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് അദ്ദേഹം. ഇവിടെ ഈ കവിതയിലേക്കെത്തുമ്പോൾ, കാടിന്റെ മഹലികപ്രകൃതിയും കാട്ടുമുഗത്തിന്റെ തോൽക്കട്ടിയും നാടുപെണ്ണിന്റെ മുരുചർമ്മവും നിലനിൽപ്പിന്റെ സ്വത്രനെ അടയാളങ്ങളാവുന്നു.

വെവയക്കിക്കത്തിലേക്കുള്ള വിമർശനാത്മകമായ കൂതിപ്പാണ് പിന്നീട് കവിതയിൽ. എക്കാന്തമായ ഒരു കടൽത്തീരത്ത് സാധനനും പദ്ധന സമയത്ത് കരിയും ചിന്തയും കൂടി എത്തിപ്പെടുന്നു. പരസ്പരം മുടിക്കാണ് അലയടിച്ചുയരുന്ന തിരമാലകളെ നോക്കുകയാണ്.

“ഞാനുമെൻ ചിന്തയും കൂടിയൊരുദിന-

മെകാനംസാഗരസാധനനാഡിൽ

മുടിനിനോരോന്നു തമ്മിൽ പറഞ്ഞു -

കൊണ്ടാടിയുലഞ്ഞു തിരച്ചുള്ളുകങ്ങളിൽ. . .”

എക്കാന്തതയുടെ നാനർത്ഥങ്ങളായി കവിതയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് കടലും ആകാശവും സസ്യയും ചുവപ്പുരാശിയും തിരയുമാണ്. ഇതോടെ കവിതയിലെ ആന്തരികസംഘർഷം രൂപപ്പെടുകയായി. വെവരുഖ്യങ്ങളെ ചേർത്തുകെടുന്ന കാവ്യഭാവനയാണ് ഈ സംഘർഷ തതിനു രൂപം കൊടുക്കുന്നത്.

ആ സംഘർഷാവസ്ഥ പടിപടിയായി തീവ്രമാകുന്ന രീതിയിലാണ് പിന്നീട് ഭാവനകളുടെ സന്നിവേശം. പതുക്കെ സസ്യമരിയുന്നു. ഇരുടുപരക്കുന്നു. കുരുക്കുത്തിമുള്ളയിൽ പുക്കൾ വിരിയുന്നു. ദുര യെന സകൽപം. ആകാശത്ത് നക്ഷത്രങ്ങൾ ഉദിക്കുകയാണ്. കവിയുടെ എക്കാന്തതയിലേക്ക് ആ മണം ചെയ്തിരിങ്ങുന്നുണ്ട്. രാത്രികാല ആകാശത്തെ ഇരുക്കണ്ണുകളിലുമൊത്തുകാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് കടൽത്തീരത്തു കിടന്നുകൊണ്ട് കവി. രാത്രിയോടു കുലിനോടു ഒരു പോലെ സംബന്ധിക്കുകയാണ് കവി. അപ്പോഴാണ് രാത്രിയുടെ തന്ത്രം സഹിത്യവും പകലിന് സുരൂനാൽ ലഭിക്കുന്ന ഭംഗിയും ചിന്തയിലേക്കു കടന്നു വരുന്നത്. പകലും രാത്രിയും പരസ്പരം കാണുന്നില്ല. സ്വതെ ബോധത്തിന്റെ വേറിട്ട രണ്ടു ബിംബങ്ങളായി ഇരവും പകലും നില നിൽക്കുന്നതു കാണുമ്പോഴാണ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം കവിയിൽ ഉണ്ടുന്നത്. ആശ്രിതന് ആശ്രിതയർഹവും സ്വതന്ത്രന് സ്വാശ്രയ ബുദ്ധിയുമാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കുന്നത്. കിളിയ്ക്കാണക്കിൽ ചിറകുകളാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന് പറഞ്ഞ് കവി കവിത അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ സ്ഥലകാലബോധങ്ങളെ ആതു പോലെ തന്നെ അനുഭവിക്കലും സൃഷ്ടിക്കലുമാണ് നമുക്ക് സ്ഥാപ്തിമ ണ്ണയലും. അയുസ്പുണ്ണിക്കരുടെ ഭാഷയുടെ ആർജ്ജവം ഈ ഓർമ്മച്ചുപ്പുകളുടെ ഭൂതകാലത്തെയും യുക്തിബോധത്തെയും സദാ പിൻതുട രൂപനാശം. യാമാർത്ഥ്യവും ഭാവനയും അതിനോടുള്ള തിരിച്ചറിവും ജീവിതത്തെയും പ്രപഞ്ചത്തെയും അസ്ഥിത്രമാത്രാവലംബിയായിരി

കാൻ കണ്ണുതുറന്നിരിക്കുന്ന ശ്രമങ്ങളാവുന്നു. ഇവിടെയും വ്യക്തിസ തത്യകാൻ പ്രാധാന്യം. അസ്ഥിത്രമാത്രാവലംബിയായ വീക്ഷണങ്ങളിലൂടെ നിലനിൽപ്പിന്റെ പുതിയ പ്രത്യയശാസ്ത്രം മെന്നയുകാൻ കവി ഇന്ന കവിതയിൽ.

കാട്ടിൽ നിന്ന് നാം ചിറകിലെത്തുന്നു. ‘കാടുകാണാൻ പോയ വർ കാട്ടിലകളായ് മാറി, തിരിച്ചുവരുന്ന അനുഭവം.

കൈപ്പറ്റി

ഗ്രോംബുക്കൻ, തൃശ്ശൂർ

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ തിരഞ്ഞെടുത്ത കവിതകൾ - കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ
വില - 195.00

വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, എടപ്പാൾ

ഉമിത്തിയിൽ - പി. വാസുദേവൻ നമ്പുതിരി, വില 30.00

ലിപി പണ്ണിക്കേഷൻ, കോഴിക്കോട്.

ഹിരോഷിമ ഒരു പെൻകുട്ടിയാൻ - കവിത-

എ.എ.എ. സചീനൻ, വില 40.00

മഹാഭാരതം കർണ്ണപർവ്വം പാർത്ഥസാരദീ വർണ്ണനം ഒരാസ്യാദനം

ഡി.ക്രി. ബാഖ്യഹിൻ

അക്ഷരങ്ങൾ മനസ്സിൽ ചേക്കേരാൻ തുടങ്ങിയ കാലത്തുതന്നെ ‘നിറന പീലികൾ’ ഓർമ്മകളുടെ അടരുകളിലെവിടെയോ പതിനേതു ചേർന്നിട്ടുണ്ടാവും. ചിന്തയെ പരുവപ്പെടുത്തിയെത്തുതു ആ കാവു വണിയം ചാരുതയാർജ്ജനാരു ഭാവന്പരമായി വർഷങ്ങൾ പിന്നിട്ടുണ്ടെന്നും പുഷ്പകിരീടത്തിൽ കവിതയുടെ നിറന പീലിക്കരണ്ണായി എന്നും ചേർത്തു വയ്ക്കാവുന്ന ഞന്നായതു കൊണ്ടാവുമോ അത്? അതെല്ലാ കിൽ നിഗുണ ഐനശ്യാമ വർണ്ണത്തിന്പുറത്ത് എല്ലാ രഹസ്യങ്ങളും മായ്ചു കളയുന്ന അനുശ്രദ്ധത്തിന്റെ, ആത്മജ്യോതിസ്ഥിന്റെ പ്രദേവ കേന്ദ്ര മായി കൃഷ്ണനെ കണ്ടു കൊണ്ടാവുമോ അത്? നവരസങ്ങളും സ്വഹരിപ്പിക്കുന്ന ആ നേത്രങ്ങളിൽ ഓരോ നിമിഷവും അകുറിച്ചെത്തുന്നതു ഏതു ഭാവമാണെന്ന് വ്യവചേരിച്ചിരിയാൻ പറ്റാത്തതു കൊണ്ടാവുമോ അത്? എതിരിട്ടുനോർക്കു ഭയകരത്വം തോന്നുന്ന ആ ഭാവം എന്നായാലും അടിയാരക്കുറിച്ച് കരുണായുള്ളതു തന്നെ, തീർച്ച. പിന്നെ അല്പം കുസ്യതി, കുട്ടികളി പ്രണയം, ഇടയ്ക്കിടെ ദീപ്തമാകുന്നൊരു കളളച്ചിരി. ചപലമായ നിസ്സംഗതയാണ് ആ ചിരിക്കേന്നു ചിലപ്പോൾ തോന്നാമെങ്കിലും അതിനെ വെള്ളുന്ന കരുതാർന്ന മനഹാസവും കുടെയുണ്ടാവും. മാറിൽ മുത്തമുഖകൾ. തുളസിയും താമരപ്പുവും ചേർത്തു കെട്ടിയ മനോഹരമായെന്ന ഹാരം കുടെ ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. കുക്കുമം പുശ്രിയ തിരുമരുകുളം മാർ, നനുനന്നപ്പോടിണ്ഠ പൊടി പറ്റിയ കുറു നിരകൾ. വിയർപ്പുതുള്ളികൾ പൊടിണ്ഠ നാസിക. മനോഹരമായ അധി രങ്ങളുടെ ശോഭ. ഒരു കയ്യിൽ ചമട്ടിയും പിടിച്ച് പാർത്ഥസ്ത്രേ തേരാളിയായി തേർത്തട്ടിൽ നിർക്കുന്ന ഇം രൂപം വിശ്വാസിയായ എത്തോരു കേതക്കേണ്ടിയും ഹൃദയക്കേഷത്തിലെ പുഞ്ചാവിഗ്രഹം തന്നെ.

മഹാഭാരതത്തക്കുറിച്ച് ഒരു വാക്ക്

പാർത്ഥസാരദീവർണ്ണനയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നോൾ മഹാഭാരതത്തക്കുറിച്ച് ഒരു വാക്കു പറയാതെ വയ്ക്കാം. വലിപ്പവും ഗൗരവവും

ഭാരതീയതയും ഒന്നു ചേർന്ന, വേദവ്യാസ മഹർഷിയുടെ മഹാഭാരതത്തോടു ലക്ഷ്യത്തിലായിക്കും ശ്രോകങ്ങളും ആയിരം ഉപാധ്യായങ്ങളുടെങ്ങിയ ഒരു ബൃഹദാവധിയാമാണ്. പഞ്ചമവേദമന്നു കണക്കാക്കുന്ന മഹാഭാരതം, ഗ്രീക്ക് ഇതിഹാസങ്ങളായ ഇലിയൻ, ഓസീസി എന്നിവയുടെ മൊത്ത വലിപ്പത്തിന്റെ എട്ടിരട്ടിയുണ്ടെന്നും, യുണോപ്പൻ ഭാഷകളിലുള്ള എല്ലാ മഹാകാവ്യങ്ങളും ചേർത്തുവച്ചാൽ പോലും അതിനേക്കാൾ എത്രയോ മടങ്ക് വലിപ്പിലും മഹാഭാരതത്തിനുണ്ടെന്നും പണ്ഡിതന്മാർ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. മഹാഭാരതത്തിന്റെ സത്രന്തവിവർത്തനത്തിലും കവികുലാചാര രൂപങ്ങൾ ഉദാത്തമായ വ്യക്തിപ്രഭാവം കാലങ്ങൾക്കപ്പുറത്തെയ്ക്കു നീളുന്നു,

ഭാഷയുടെ മിഴിവും മധ്യരവും

അനന്നുമാണ് എഴുത്തച്ചൻ്റെ പാർത്ഥസാരാധീ വർണ്ണനം. കവിയും ആചാരയുന്നമായിരുന്ന എഴുത്തച്ചൻ്റെ ഇതു കാവ്യബണ്യത്തിലും നമ്മുടെ വിശാലമായൊരു സംസ്കാരത്തിന്റെ തലത്തിലേക്കുയർത്തുന്നു. മിച്ചിവേറിയ മലയാളമാണ് അദ്ദേഹമിതിനായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. കാവ്യത്തിലുടനീളമുള്ള താളവും (Rhythm) ലയവും (Sphohony) ഇതിന് അനുബദ്ധമായാരു ചാരുത ചേർക്കുന്നു. ഒരു കാവ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിട്ടേതാളം താളങ്ങൾ രണ്ടു തരത്തിൽ കാണാം. ചിലപ്പോഴ് അതുസ്വപ്നിത്തതാളമായിട്ടാവും കടന്നു വരിക. മറ്റു ചിലപ്പോൾ പ്രകടമായും. ഇവിടെ ഇതു കാവ്യഭാഗത്തിൽ പ്രകടമായ താളമാണുള്ളത്. ഇതിന്റെ മുറുകല്ലും ലയവും മനസ്സിൽ ചേർത്തുവയ്ക്കുന്നോൾ കർണ്ണപർമ്മത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ആചാര്യൻ കുറിച്ചിട്ട് പോലെ

“പര, പര, പര, പര, പരമ പാഹിമിം

പരമാനന്ദമെന്നതെ പരിയാവു”

എന്ന അവധിയിൽ ആനന്ദാതിരേകത്തിലേക്കു നമ്മളും എത്തിച്ചേരുന്നു. മുന്പ് സുചിപ്പിച്ചപ്പോലെ ഭാഷയെ പരുവപ്പെടുത്തി സംവേദനക്ഷമമാർന്നൊരു മേഖലയിലേക്ക് അനുവാചകനെ കൊണ്ടത്തിക്കുക എന്ന കവിയർമ്മമായിരുന്നു എഴുത്തച്ചൻ്റെ അനുഷ്ഠിച്ചത്.

ഇതിലും അഭിമാനക രമാ യോരു പാരസ്യര്യത്തിന്റെ പുനഃസ്വാഷ്ട്വി എഴുത്തച്ചൻ്റെ നടത്തി. ശ്രീകൃഷ്ണരൂപത്തിന്റെ വശ്യമായ മനോഹാരിത ഓന്നുമാത്രമല്ല മലയാള ഭാഷയുടെ മാധ്യരൂപവും അന്നിതരസാധാരണമായി ലയിച്ചു ചേർത്തിയാണ് ആചാര്യനിതു സാധിച്ചത്. നിറന്നു തികഞ്ഞ ഭാഷയുടെ മധ്യരമാണത്. തനി മലയാളമാണതിന്റെ ആധാരശില. ഇതുമാത്രമല്ല എഴുത്തച്ചൻ്റെ ചെയ്തത്. ആശയ വിനിമയത്തിനുള്ള (Communication) ഭാഷയുടെ സാഖ്യതകളെ സാഹസിക

മായി നവീന മേഖലയിലേക്കു നയിക്കുക കൂടി ചെയ്തു എഴുത്തെഴുൻ. എഴുതൽ എഴുത്തെഴുൻ ജയാന്തരസാഹചര്യത്തിന്റെതായ ഒരു കർമ്മമായി രൂപീകൃത മാത്രമായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. മരിച്ച് സാമുഹ്യമായ ചില ലക്ഷ്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. 11-ാംശത കത്തിന്റെ അന്ത്യകാലാല്പദ്ധം. ഫൂഡൽ പ്രഭൂതത്തിന്റെയും അധികാര വാഴ്ചയുടെയും പിന്നാവുറത്ത് ‘വെടിവട്ടം’ അരങ്ങു തകർക്കുന്ന കാവ്യ രംഗം. നഗമായ ശൃംഗാരം പത്രങ്ങളാഴുകുന്ന “അച്ചി ചരിത്രങ്ങളും” “ചഞ്ചോത്സവമേളങ്ങളും” നിരങ്ങു നിന്നു ഒരു കാലാല്പദ്ധം. വികാരോ ദീപനം സാഖ്യമാകുന്ന തരത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട അക്കാദമിയുടെ ‘കവിതാ യുർത്തുകൾക്കും’ ആഭാസങ്ങൾക്കുമിടയിൽ തനി മലയാളത്തിൽ കാവ്യ രചന നടത്തിയ ചെറുശ്രേറിക്കുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂഷ്ഠണാഗാമയ്ക്കും പോലും സാമുഹ്യരംഗത്ത് കാര്യമായൊരു ചലനവുമുണ്ടാക്കാനായില്ല എന്നും ഓർക്കുക.

അനുഭവങ്ങളുടെ തീക്ഷ്ണാത

തീക്ഷ്ണാജാളായ അനുഭവങ്ങളായിരുന്നു എഴുത്തെഴുൻ എഴു തതിന്റെ ശക്തി. ജാതിയിൽ ചക്കാലനായരായിരുന്ന എഴുത്തെഴുനെ അന്നത്തെ പണ്ണിത സദസ്യകൾക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും തമിഴിലുമുണ്ടായിരുന്ന അഗാധമായ അറിവും യാത്രയിൽ നിന്നു കിട്ടിയ അനുഭവ പാഠങ്ങളും മറ്റു പണ്ണിത്താരിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി എഴുത്തെഴുനുണ്ടായിരുന്നു. മാത്രമല്ല അനന്നമായ കവിതവും ആചാരയന്നുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ അവഗണനകളെയൊക്കെ കവിതാ കൊണ്ടും പാണ്ണിത്തും കൊണ്ടും മറി കടക്കുകയാണ് എഴുത്തെഴുൻ ചെയ്തത്.

ഓരോ അനുഭവങ്ങൾക്കും ബോധതലമന്നും അബോധതല മെന്നും രണ്ടു തലങ്ങളുണ്ട്. Conscious എന്നും Subconscious എന്നും മനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വിവരിക്കുന്ന ഈ തലങ്ങളിൽ ബോധതലത്തിലുള്ളതു മാത്രമാണ് വ്യവഹാരഭാഷയിലും നാം ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. പ്രതീകങ്ങളും ബിംബങ്ങളും ചേർത്ത് ഭാഷയെ പ്രത്യേക അടുക്കിലും ചീട്ടയിലും കേരീകരിച്ച് കവി കാവ്യം ചമയക്കുണ്ടോ ഈ രണ്ടു തലങ്ങളും ഒന്നായി ജൈവരൂപം പ്രാപിക്കുന്നു. അങ്ങനെ എഴുത്തെഴുവുമായി മാറുന്നു. പാർത്ഥസാരാധി വർണ്ണനയിൽ ഈ ജൈവപകുതി സവിശേഷതയാർന്നു നിൽക്കുന്നു എന്നതിനാലാണ് ഈ കാവ്യബണ്യത്തിന് കാലഭേദങ്ങൾക്കപ്പെറുത്തും സ്വീകാര്യത കൈ വരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് സാഹിത്യത്തക്കുറിച്ചും ഭാഷയക്കുറിച്ചും അതിന്റെ സംബന്ധത്തെക്കുറിച്ചും, അത് അനുഭവപകരിൽ സ്വഷ്ടിക്കുന്ന സവിശേഷമായ അനുഭൂതിയെക്കുറിച്ചും അതിലും വളർന്നു വരുന്ന

സാംസ്കാരിക സത്തരയക്കുറിച്ചുമൊക്കെ പറിക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഈ കാവുവണ്ണം അഭികല്ലും അവഗണിക്കാനാവില്ല. മെല്ലപ്പത്തുരിഞ്ഞു ‘അദ്ദേഹശ്രദ്ധാമി’ പോലെയും ചെറുഗ്രേറിയുടെ ‘വേണു ഗാനവർഖ്ഖുന്’ പോലെയും ഡെവാന്റു കേശാദിപാദ വർണ്ണനകൾ അന്ന വധിയുണ്ടെങ്കിലും ഒരു സാധാരണ വിശ്വാസിയുടെ മനസ്സിൽ അതിന്റെ യഞ്ഞു പതിഞ്ഞു ചേർന്നിട്ടുണ്ടോ എന്ന കാര്യം സംശയമാണ്. എന്നാൽ നെറുകയിൽ കുട്ടിത്തിരിമൊടു കെട്ടി, ‘കുനുകുനെച്ചിനും കുരുശ നിർ’, ‘നനുനനെപ്പാടിയുന്ന പൊടി’, വിയർപ്പിനാൽ നന്നഞ്ഞ തിലകം’ തുടർന്നിയ സവിശേഷമായ ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങൾ നെന്നർഭ്ഭിക ചാരുതയാർന്ന ജീവസ്സുറ്റ ചിത്രങ്ങളായി നേരിട്ടു നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിയുന്നു. ഇതിനു കാരണം മുലപ്പാലുപോലെ അതു നമ്മളിലേക്ക് ചുരുക്കാഴുകുന്നു എന്ന തുകോണബു കുടിയാണ്. കൂലിനിക് പാരമ്പര്യത്തിൽ അടിയുറിച്ചു നിന്നു കൊണ്ട് ഉംബോധനയിനിന്നു പാകമായ അന്തർഗാരവം കാത്തുസൃഷ്ടിക്കുക, അപാരമായ കാവു വ്യുത്സ്വത്തിയുള്ളവർക്കെ അതിനു കഴിയു.

വുരാൻ കമാപാത്രങ്ങളുടെ വൈക്കാരിക ചാപല്പത്തക്കുറി ചെച്ചുതുമേഖലപോലും ഒരു വൈരാഗിയുടെ ഭാവമായിരുന്നു എഴുത്തര പ്ലന്റാഡായിരുന്നത്. രാമാധനത്തിൽ അഹാല്യയുടെ സഹാര്യം കണ്ണ് അവക്കെ പ്രാപിക്കുവാൻ ദേവേന്ദ്രൻ ഒരുബന്ധന സന്ദർഭത്തിലും, ശ്രീമ ഷാഭാഗവതത്തിലെ രാസകീഡ വർഖ്ഖന്നയിലും, മഹാഭാരതത്തിൽ പരാ ശരമുനി മത്സ്യഗസ്തിയെ പ്രാപിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിലുമൊക്കെ ഈ ഭാവം നമുക്ക് പ്രസ്തുതമാവുന്നുണ്ട്. അപചയ സാഹിത്യം അരങ്ങു നിറ ഞാടിയിരുന്ന ഒരു കാലഗം്ഭടനത്തിലിം തന്റെതായ സുവൃക്തമായൊരു നിലപാടുമായി ഒരു കവി നിലനിന്നതെന്നോർക്കണം. എന്നായാലും മലയാളത്തിഞ്ഞു സാംസ്കാരിക ചേതനയുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ സാഹിത്യമന്മനോണം ആ യുഗപുരഷൻ ഈ മല്ലിൽ പരിക്കുകയും അനന്ന മായൊരു കാവുഗാംഭയുടെ തിരികൊള്ളുത്തുകയും ചെയ്തു.

എഴുത്തച്ചെന്തു മഹത്വത്തെപ്പറ്റി കേരളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ മഹാകവി ഉള്ളൂർ ഇഞ്ഞന രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. വൈശിക ത്രന്തത്തിൽ നിന്ന് ‘അഖ്യാതമായഞ്ഞത്തിലേക്കും’, ‘ചന്ദ്രാത്മവത്തിൽ’ നിന്ന് ‘മഹാഭാരതത്തിലേക്കുമുള്ള പ്രയാണം രാത്രിയിൽ നിന്ന് പകലിലേക്കെ നാഫോലപ കേരളിയർക്ക് ഉണ്ടാക്കാനും ഉയർച്ചയും നൽകി. (കേരളസാഹിത്യചരിത്രം പേജ് 560).

കവികർമ്മവും കവിയർമ്മവും

എഴുത്തച്ചെന്തു എഴുത്തിന് ‘കവികർമ്മം’ എന്നതിനേക്കാളേരോ ‘കവിയർമ്മ’മായിരുന്നു അനുഷ്ഠിക്കാനുണ്ടായിരുന്നത്.

‘അക്കതളിരിലറിവു കുറയുന്നവർക്കേറ്റമു-

ഇളജംഗാനമാക്കെ നീക്കേണം ബുധജന്’

എന്ന് സുന്ദരകാണ്ഡത്തിൽ ഹനുമാൻ രാവണനോട് പറിതോപദേശം നടത്തുന്ന സന്ദർത്ഥിലും

‘സുകൃത ദുരിതങ്ങളും കാര്യമകാര്യവും

സുക്ഷിച്ചു ചെയ്തുകൊള്ളേണം ബുധജന്

എന്ന് ഹനുമാൻ തീവെച്ചു നശിപ്പിച്ച ലക്ഷ്യിലെ സ്ത്രീകൾ തീയുടെ ശാംധം പൊറാഞ്ഞ് കരണ്ടു നിലവിഴിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിലും

‘കണ്ണാടി കാണേണാലും തന്നുടെ മുവമേറ്റും

നന്നന്നു നിരുപിക്കുമെത്രയും വിരുപ്പമാൻ

മറ്റുള്ള ജനങ്ങൾക്കു കുറ്റങ്ങൾ പറഞ്ഞീടും

മറ്റും തന്നുടെ കുറ്റമൊന്നറികയുമില്ല

കുറ്റമില്ലാത്ത ജനം കുറ്റമുള്ളവരേയും

ചെറ്റു നിന്തിക്കയില്ല തമ്മുടെ ശുണ്ണങ്ങളാൽ

മന്ത്രത്ഭൂ പാംസുസ്കാനം കൊണ്ടല്ലോ സന്നോഷിപ്പി

നിത്യവും സ്വപ്ന ജലം തന്നിലെ കൂളിച്ചാലും

സജജന നിന്തകൊണ്ട ദുർജ്ജനം സന്നോഷിപ്പി

സജജനത്തിനു നിന്തയില്ല ദുർജ്ജനതേയയും

ക്ഷീരമാംസാടി ഭൂജിച്ചീടിലുമെയ്യുന്നതു-

പ്രാരാതെ ഭൂജിക്കേണം സാരമെയങ്ങൾക്കല്ലോ

സത്യയർമ്മാദി വെടിഞ്ഞീടിന പുരുഷനെ

കുലവനാം സർപ്പത്രക്കാളേറ്റുവും പേടിക്കുന്നു.

എന്ന് മഹാഭാരതം സംഭവപ്പെട്ടതിൽ ദുഷ്യന്തനാൽ തിരിസ്കൃതയായ ശകുന്തള രാജാവിന്റെ മുവത്തുനോക്കി തന്റേട്ടേതാട ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന മേല്പറിഞ്ഞ ഭാഗത്തിലുമൊക്കെ എഴുത്തച്ചുൻ തന്റെ ‘കവി ധർമ്മം’ സ്വപ്നടമായി പ്രവൃപ്പിക്കുന്നു. സത്യയർമ്മാദി വെടിഞ്ഞ ഒരു സമുഹത്തെ ധർമ്മത്തിലേക്കു നയിക്കുക. അതായിരുന്നു ആചാര്യന്റെ ലക്ഷ്യം. അപ്പോൾ കെതജന ഹൃദയങ്ങളിൽ പതിയുന്ന വിധത്തിൽ പാർത്ഥസാരഥി വർണ്ണന പോലെയുള്ള ഒരു ഗൈത്യസ്വര്യം വരച്ചിട്ടു നോക്ക് എഴുത്തച്ചുൻ ‘കവി ധർമ്മം’മാവും ‘കവികർമ്മം’തേക്കാൾ മുന്നിട്ടു നിന്നിട്ടുണ്ടാവുക.

പാർത്ഥമസാരമീ വർണ്ണനയും ഭക്തിഭാവവും

മനുഷ്യ ജീവിതം നന്നാക്കുന്നതിനുള്ള രണ്ടു മുഖ്യമാർഗ്ഗങ്ങൾ ധർമ്മവും ധർമ്മത്തിലുന്നിയ രാജ്യവുമാണ്. ഈ തമ്മിൽ നല്ല ചേർച്ചയും ഇഴയടക്കപ്പവും എപ്പോഴുമുണ്ടായിരിക്കണം. പക്ഷെ നിർഭാഗ്യകരമെന്നു പറയുടെ അധികാരമുള്ളിടത്ത് ധർമ്മത്തിന്റെ മാത്ര കുറവാണ്. അതാനു മുള്ളിടത്ത് അധികാരത്തിന്റെ ഗർവ്വംഡാവുകയുമില്ല.

ശാസ്ത്രപുരോഗതിയുടെ അങ്ങേയറ്റത്താണിന്നു മനുഷ്യരാശി എത്തി നിൽക്കുന്നത്. കാപടവും ചതിയുമാണ് ഈ പുരോഗതിയുടെ ആത്മത്തികമായ പരിണാമി. എഴുത്തച്ചൻ തന്റെ കവിയർമ്മമനുഷ്ഠി കേണ്ടിവന്ന കാലഘട്ടത്തേക്കാൾ നൃത്യമണ്ഡ സക്കീർണ്ണമായ പ്രതിസം നികളുടെ കാലമാണിത്. ഈ വിശ്വാസങ്ങൾ കുടിയിട്ടുണ്ട് സമ്മതി കുന്നു. പക്ഷെ ദേവനാമശ്രവണം കൊണ്ടും കീർത്തനാലാപം കൊണ്ടും ആർദ്ധമാകുന്ന ഹ്യദയത്തിൽ ഉണർന്നുയരുന്ന ദേവദാകാര മായ വിശ്വഷാവസ്ഥയായ ഭക്തിയായി ഈ വിശ്വാസം രൂപപ്പെടുന്നില്ല. ഒരു കമ്മീഷൻ എജൻ്റിനെപ്പോലെയോ സർവ്വീസ് പ്രവാബേദ്യരെപ്പോലെയോ ആണ് ഈശ്വരൻ പലർക്കുമിന്ന്. സേവനത്തിനുള്ള പ്രതിഫലമായി (Remuneration for services rendered) വഴിപാടുകൾ പുജകൾ. എകാഗ്രവും നിഷ്കാമവുമായ ഭക്തി, അതിലുംതന്ത്രജിക്കുന്ന സഹജീവി സ്വന്നഹം, സാധന, ക്ഷേത്രധർമ്മം, ഇതൊന്നും പുലർന്നു കാണാൻ ആരും ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എത്താണ്ടല്ലോ മതവിശ്വാസങ്ങളും എക്കുറക്കുരെ ഒരേ പോലെ ഈ പ്രതിസന്ധി നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

“ക്ഷേത്രമേതാസ്യർക്കുമെൻ സേവാർഹമാകുന്നില

പേര്ത്തും താൽ പ്രയോജനം സുക്ഷമമായ് ശ്രഹിക്കാഞ്ഞാൽ”

എന്ന മഹാകവി ഉള്ളുർ ‘മനിമന്തജ്ജുഷ’ എന്ന വണ്ണക്കാവൃത്തിൽ എഴുതിയത് എറെ പ്രസക്തമാകുന്നു ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ. ഭഗവാൻ എന്ന പദത്തിന് സന്പുർണ്ണമായ ഏശവര്യം, ധർമ്മം, ധാരണ, ശ്രീ, വൈരാഗ്യം, ഇതാനും ഈ അർത്ഥത്തിലെടുക്കുന്നേരം എന്നർത്ഥമാണ്. ഈ അർത്ഥത്തിലെടുക്കുന്നേരം എഴുത്തച്ചൻ പാർത്ഥമസാരമീ വർണ്ണനയ്ക്ക് കുടുതൽ മിചിവും തികവും കിട്ടുന്നു. കാരണം മുകളിൽ സുചിപ്പിച്ച ഏശവര്യർഹം വൈരാഗ്യം ശ്രാവികളുടെ സമർജ്ജസമേളനമാണീ കാവ്യഭാഗം.

ശ്രീകൃഷ്ണൻ. നുറ്റാണ്ടുകളായി കവി ഭാവനയെ ത്രസ്തിപ്പിച്ച തോജോ രൂപം. കൃഷ്ണവർണ്ണം എന്നും നിഗുണതയുടെ നിറമായിരിന്നു. എത്ര തേടിയാലും കണ്ണത്താനാവാത്ത നിഗുണത. ഇതൊരു വഴം. മറുവശത്ത് പ്രണയത്തിന്റെ, വാസലപ്പത്തിന്റെ, ആഗ്രഹിത്തിനേ പാതയിന്റെ, കരുണയുടെ, പ്രത്യാശയുടെ, പ്രതീക്ഷയുടെ, നിഷ്കളേക്ക്

മായ കുട്ടിക്കാലത്തിന്റെ, ശത്രുസംഹാരത്തിന്റെ ഒക്കെ പ്രതീകം. രാധ യുടെ പ്രതീകം. ജമാനതരങ്ങൾക്കപ്പേറുന്നതുകൂടു നീളുന്ന പ്രണായപാഠ അഞ്ചൽ. മണ്ണതും, നിലവാവും, വേനലും, വസന്തതുവും, കുളിർമ്മായും, വൃന്ദാവനഗിരിനിരകളും കടന്നുന്നേൻ വേണ്ണുന്നാമധ്യരം, വൃന്ദാവനത്തിലെ സകല ചരാചരങ്ങളും ആ മധ്യര സരംതിനായി കാതോർക്കുന്നു. അപ്പോൾ ആചാര്യനും തന്റെ ‘ഹൃദയം തന്നിലങ്ങി രിക്കും രൂപത്തിൽ’ കൃഷ്ണനെ കാണുക തന്നെയായിരുന്നു. ഇവിടെ മറ്റാരു കാര്യം കുട്ടി ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. വൃംഘമഹർഷിയുടെ കൃഷ്ണൻ ഒരവതാരപുരുഷനായിരുന്നു. തുഞ്ഞത്താചാര്യൻ ഈ പ്രപഞ്ചമാകെ നിരണ്ണയിരിക്കുന്ന പരമാത്മ ചെച്ചതന്നും തന്നെയായിരുന്നു ശ്രവാൻ കൃഷ്ണൻ.

അർജ്ജുനന്റെ തേർത്തട്ടിൽ നിൽക്കുന്ന കൃഷ്ണനെ കണ്ണമു നിൽക്കുന്നേൻ കണ്ണകുളിർക്കുന്ന മഹാഭാരതത്തിലെ കമാ പാത്രമാരാണ്? ആ വശം കുട്ടി ചിന്തിച്ചാലേ ഈ ആസ്ഥാദാനം പുർണ്ണമാവുകയുള്ളൂ. കർണ്ണം എന്ന പത്താമല്ലായത്തിലാണീ കാവ്യലാഖമുള്ളത്. പോരാളിയായ കർണ്ണന്റെ യുദ്ധരംഗത്തെ പ്രകടനങ്ങളും ഒടുവിൽ മരണവും ചിത്രീകരിക്കുന്നു ഈ പർവ്വതത്തിൽ. പാണ്യവമാതാ കജ്ജിൽ ഒരാളായ മാദ്രിയുടെ സഹോദരനായ ശല്യരാധയിരുന്നു കർണ്ണന്റെ തേരാളി. ശല്യർ ശരീരം കൊണ്ട് കൗരവ പക്ഷത്തും മനസ്സുകൊണ്ട് പാണ്യവ പക്ഷത്തുമായിരുന്നു. യുദ്ധത്തിനിടയിൽ പാണ്യവരെ അനുശീലിക്കുന്നുമുണ്ടിരുമ്പോ. കൃഷ്ണനോടാപ്പം ഹരിഹരതന്നെന്നായ (ഈ ദ്രൗത്രൻ) അർജ്ജുനനും ഹരിണവാഴിരുമോപരി (വെള്ളത്തെ കുതിര കളെ പുട്ടിയ രമം) വരുന്നതു കണ്ണുകൊണ്ട് ഹരിദ്വശാത്മജനായ (സുര്യപുത്രൻ) കർണ്ണൻ, പാർത്തമസാരമീരുപം വർണ്ണിച്ചു കൊടുക്കുന്ന താണീ കാവ്യലാഖം. ശല്യരുടെ മനസ്സിൽ എന്നും ശ്രവത്ത് രൂപമുണ്ടായിരുന്നു. ആ രൂപത്തെ ഉടലാർന്ന് മുന്നിൽ കാണുക, കണ്ണ് അകം കുളിർക്കുക. ആ കുളിർക്കൽ കർണ്ണനുമായി പകു വയ്ക്കുക. അതായിരുന്നു ശല്യർ ചെയ്തത്. പക്ഷേ യോദ്ധാവായ കർണ്ണൻ ആ വർണ്ണന കേൾക്കാനുള്ള മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. ‘തെളിക്കേ തേരെന്ന്’ ശല്യരോട് ആജ്ഞാപികയാണ് ആ യീരനായ പോരാളി ചെയ്തത്. ശല്യരെ ഹം ദാകർഷിച്ച കൃഷ്ണസ്വരൂപം ഒരു ചലനവും കർണ്ണനിലുണ്ടാക്കിയില്ലോ? അതോ അഭിഭ്രതുകൊണ്ട് തന്റെ പിഡിയുടെ നേർക്ക് നടന്ന ദുക്കുകയാണോ കർണ്ണൻ ചെയ്തത്. അതല്ലെങ്കിൽ ശല്യർ വർണ്ണിക്കുന്ന ഭഗവദ്യുവം വളരെ മുന്നെന്ന തന്നെ ഹൃദയക്ഷേത്രത്തിൽ കർണ്ണന്റെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരുന്നവോ? ഇതോകയായിട്ടും പുറമേ എന്നും ഭാവിക്കാതിരിക്കുകയാണോ കർണ്ണൻ ചെയ്തത്? ഒരു പക്ഷേ അതാവും ശരി.

പാർത്ഥസാരംഗി വർണ്ണന നുറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷവും വായിക്കെ പ്പെടുന്നു. ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ഒരു പക്ഷേ ആചാര്യൻ്റെ മാന്ത്രിക സ്വപ്നം (Magic touch) അന്യാദ്യശമായി ഇഴചേർന്നതുകൊണ്ടാവും അത്. എന്നായാലും സമർപ്പിത ചേതന്നായിരുന്ന ആ മഹാത്മാവിന്റെ ആര്ഥാംഗം ഈ കാവ്യഭാഗത്ത് അതുനും ചേർച്ചയോടെ നിൽക്കുന്നു എന്നത് അവിതർക്കിത്തമാണ്.

‘കളിക്കണ്ണു’ എന്ന കവിതയിൽ മഹാകവി പി. പ്രതീക്ഷയോടെ തൊടുക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യമുണ്ട്.

‘നിശ്ചത്രമേകാന്ത ശാന്തിതൻ പിച്ചുക
മലരുപുഞ്ചിരികൊള്ളുമീ വേളയിൽ
ഇരുളിലീ നിശീമതതിൻ - കടവിൽ വ -
ചുംബു കുറി കണ്ടു മുട്ടുമോ നാമിനി, ‘എന്ന്.

അതേ, എഴുത്തച്ചൻ്റെ പാർത്ഥസാരംഗി വർണ്ണനം വീണ്ടും വായിക്കു നോശ മനസ്സിൽ നിന്നുന്നത് ഏകാന്തശാന്തിയുടെ ആ പിച്ചുകമലർപ്പി എവിരിയാണ്. ആധുനിക കാലം സമാനിച്ച സക്കീർണ്ണതയുടെ ഇരുളിൽ ഒരു നെയ്തതിരി ബെട്ടമായി ആചാര്യസാനിലും അപ്പോൾ നാമറിയുന്നു. ഭാഷയുടെ നിറവായി തികവായി സഹനരൂമായി എല്ലാ ചവിട്ടി താഴ്ത്തലുകളേയും ഉല്ലാഖിക്കുന്ന കരുതതായി ആ യുഗപുരുഷൻ പിരി പിയെടുക്കുമെന്നും നമ്മുടെ മനസ്സ് പറയുന്നു. അതുകൊണ്ട് ‘കളിക്കഴിംത്തു’ എന്ന കവിതയിൽ കളിക്കാരനെ കണ്ടുമുട്ടാൻ കളിയച്ചിൻ ഒക്കതിച്ചതുപോലെ ഈ നിശീമതതിൻ കടവിൽപ്പച്ച എഴുത്തച്ചുനെ നാം വീണ്ടും കണ്ടു മുട്ടിയേക്കാം. തീർച്ചയായും കാലത്തിന്റെ നിയോഗമാണത്. പ്രതീക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കാമല്ലെ നമുക്കൾ.

കവിയുടെ സംസ്കര്യബോധം

ജിൻസി. ഇ.എം.

കുറിരുൾ ദഹിപ്പിക്കുന്ന ദീപനാളത്തിന്റെ ശോണാധീരസുന്ദരമുഖം വാഴ്ത്തിയാണ് കവി ഗാനം ചെയ്യുന്നത്. ‘മാനവ പ്രശ്നങ്ങൾത്തിൽ മർമ്മകോവിഡമാരെ ഞാനോരു വെറും സംസ്കര്യാത്മക കവി മാത്രം, എന്ന് പിൻവാങ്ങിക്കൊണ്ട് കവിത അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദീപനാളത്തിന്റെ ശോണാധീരസുന്ദര മുഖത്തെ വാഴ്ത്തി ശാനം ചെയ്യുന്ന കവിയ്ക്ക് താനോരു സംസ്കര്യാത്മക കവി മാത്രമാണ് എന്നു പറയാം. പക്ഷേ, കവിയുടെ തൃടക്കത്തിനും ഒടുക്കത്തിനും ഇടയ്ക്കുള്ള അഭ്യർത്ഥികളിൽ ആയി വിശദിക്കിക്കുന്ന വസ്തുത ഈ കവിതയെ പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്നുണ്ട്. ദീപനാളത്തിന്റെ ശോണാധീരസുന്ദരമുഖം വാഴ്ത്തുന്ന ഈ ശാനം ബാലഗണ്ഠ മനോരാജ്യത്തിൽ അതിസുതപരാക്രമ അജൈദെ വധ്യഗസ്തിക്കാരം തീർക്കുന്നു. അപ്പാദം കുവുന്ന പ്രേമപ്പേരുകുയിൽ നാനാവിഭാഗമുൾപ്പെടെ മനോരാജ്യത്തിൽ അണായുന്നു. ഭക്തന്ന് വേദാമം നോക്കി ഉച്ചബാഷ്പദ്വക്കായ് മോഹമുക്തി വരുത്താനും നൂറ്റാണ്ടുകളായി അജന്തയുടെ പാരമ്പര്യം നൃസിദ്ധാന്തത്തിൽ ആണ്ടുകിടക്കുന്ന ഭാസമാരെ വിപ്പവത്തിന്റെ ശ്രമിക്കാത്തമ ലോകത്തിലേ യക്കുയർത്താനും ഈ പരികൾത്തെന്ന കാരണമാകുന്നു.

‘മാനവപ്രശ്നങ്ങൾത്തിൽ മർമ്മകോവിഡമാരെ’ എന്ന സംബോധന ഒരു നിന്മാസ്ത്വത്തി ആയി മാറുന്നു. ‘ഞാനോരു സംസ്കര്യാത്മക കവി മാത്രം’ എന്ന പരിയുടെ അർത്ഥം ഞാനിൽ സംശയാത്മകകവി മാത്രമല്ല എന്നോ അമവാ, കവിയുടെ സംസ്കര്യാത്മകത എന്നതിന് എറെ വിശാലമായ അർത്ഥമുണ്ട് എന്നോ വേണം മനസ്സിലാക്കാൻ.

‘മർത്യസംസ്കര്യബോധങ്ങൾപെട്ട മകളള്ളി’ പുരോഗമനങ്ങൾ ‘എന്ന് കുടിബാധികലീൽ വൈലോപ്പിള്ളി പുരോഗമനത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്നുണ്ട്; സംസ്കര്യബോധത്തെയും. സുന്ദരമാവണമെക്കിൽ പുരോഗമനാത്മകവും കുടിയാകണം എന്ന തന്റെ നിലപാടു തന്നെയാണ് ‘കവിയും സംസ്കര്യബോധവും’ എന്ന കവിതയിൽ തെളിയുന്നത്. ‘നഷ്ടവസന്തമ്മുതികളിൽ നിന്ന് സമൂലവസന്തതങ്ങളിലേക്ക് ഇളവറ്റു പറ

കുന്ന പക്ഷി”യാണ് വെവലോപ്പിള്ളിയ്ക്ക് സ്വന്തരും അമവാ, പൊയ്യേറ്റുന്ന രൂ ഓൺകാലത്തുനിന്ന് വരാനിരിക്കുന്ന ഓൺകാല തിലേക്കുള്ള ധാത്രയാണ്.

‘മാനവപുശനങ്ങളുടെ മർമ്മകോവിദരാർ, എന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന ചിലർ, ചില എഴുത്തുകാരെയും ചില രചനകളെയും പുരോഗമനായകമാം എന്ന് മുദ്രകുത്തി എഴുന്നള്ളിക്കുകയും, മറ്റു ചിലരെ അത്ര പുരോഗമനും ഇല്ലാത്തവർ എന്ന് തള്ളിമാറ്റുകയും ചെയ്തു പോരുന്ന രൂ നിരുപണപബ്ലിക്കേഷൻ ആസ്യാദനശീലത്താടുമാണ് കവി ഇവിടെ കലഹിക്കുന്നത്. കവിതയെ ആഴത്തിൽ തൊട്ടിന്ത്യാനും കവിതയുടെ ആത്മാവ് കണ്ണറിയാനും ഉള്ള ആസ്യാദനക്ഷമത ആർജ്ജിക്കാനാത്തവരാണ് പലപ്പോഴും കവിക്കും കവിതയ്ക്കും വിലയിടാൻ എത്തുന്നത്. ‘ഞാനി നാട്ടുകാരന്മാൾ’ എന്നു പറഞ്ഞ് ഒഴിയുന്ന നാടൻരീതിക്കു പകരം വെക്കാ വുന്ന കാവുപ്രയോഗമാണ് ‘ഞാനൊരു സ്വന്തരൂപാത്മക കവി മാത്രം’ എന്നത്. ‘ആമരയ ചുടണമെകിൽ മലർത്തി ചുടണം’ എന്ന ചൊല്ലിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്നതുപോലുള്ള രൂ ഗുണ്ണാപദ്ധതിവും ഇവ വർക്കർക്കു പുറകിൽ ഉണ്ട്. “കുരിരുൾ ദഹിപ്പിക്കുന്ന ദീപനാളത്തിന്റെ മുഖത്തെ വാഴത്തുന്ന ഗാനം സൃഷ്ടരമായാൽ മാത്രമേ ബാലനും, കമിതാവിനും, ഭക്തനും, തൊഴിലാളിക്കും അത് ഒരേ സമയം ആയുധമാകി മാറ്റാൻ കഴിയു. കവി ഉള്ളണംടക്കം തന്റെ രചനയുടെ സ്വന്തരൂപാത്മകമായ അംഗ തരം ചാണ്ട്. അതിന്റെ ഫലസിദ്ധി എന്നത് കവിതയുടെ സ്വാഭാവിക പരിണാമം, യാകണം, കവിയുടെ വേവലാതിയല്ല.

‘ശോണാധിസുന്ദരമുഖം’ എന്നത് കവി വർണ്ണിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന തല്ലി. ദീപനാളത്തിന്റെ ആത്മസത്തയാണ്. കവി ചെയ്യുന്നത് കുരിരുൾ ദഹിപ്പിക്കുന്ന ദീപനാളത്തിന്റെ ശോണാവും ധീരവും സൃഷ്ടരവും ആയ യാമാർത്ഥമുത്തെ ആഴത്തിൽ അനേകംകുകയും കണ്ണത്തുകയുമാണ്. ഇതു കണ്ണത്താൻ കവിക്കു മാത്രമേ കഴിയു എന്നതുകൊണ്ടാണ് എത്രയോ കാലമായി ദീപനാളത്തെ കാണുന്നോൾ തോന്നാത്ത ഭാവ അഞ്ചും പാടുന്ന നാനാ മനുഷ്യരിൽ ഉണ്ടുന്നത്.

മാനിക്കുകല്ല് കണ്ണത്താനും ഉള്ളിത്തിളക്കാനും ഉള്ള സർപ്പ ദ്യുഷ്ടിയാണ് കവിയുടെ കൈമുതൽ. അതില്ലാത്തവർ എടുത്തു തർത്തുന്ന കരിക്കടയിൽ മാനിക്കുകല്ല് എന്ന പരസ്യബോർഡ് തുകിയതുകൊണ്ട് വിശ്വഷിച്ച് ഗുണമെന്നാനുമില്ല. ‘മാനവപുശനങ്ങൾ തൻ മർമ്മകോവിദരാർ’ എന്ന ലേഖൽ ആർക്കും എളുപ്പത്തിൽ വഴിയുന്ന താണ്ട്. സ്വന്തരൂപാത്മക കവി ആയിരിക്കാനാവട്ട്, ഏറു ജീവിതകാലം മുഴുവൻ തപസ്സനുഷ്ടിക്കേണ്ടതുണ്ട് താനും.

ഒരു ക്രതുകക്കാഴ്ച

ഡോ. ജിനാജ് വർഷ

ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ‘മനസിനി’ ആദ്യം വായിക്കുന്നത് പത്തിരുപതിമുന്നു കൊല്ലം മുൻപാണ്. പ്രീ ഡിഗ്രി പാഠപുസ്തകത്തിൽ. അന്നേ മനസ്ഥാനമായിപ്പോയ അക്കവിത, വിശ്വേഷപ്രിച്ഛും ആദ്യഭാഗങ്ങൾ, പലപ്പോഴും ഉള്ളിൽ നിന്നുറി ചുണ്ണാളമെത്തുന്നത് സാധാരണാവുമാണ്. ഗാഖമായ ആലോചനകളാനും, എന്നാൽ, എന്നിക്കതിലേക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. അടുത്ത കാലത്ത് ശ്രീ സചീനഗന്ധി ലേഖനം (മനസിനിയുടെ വേദനയും ചങ്ങ സ്വീച്ചയുടെ ലഹരിയും) ആ കവിതയുടെ ‘ഉള്ളടക്കത്തെ’ പൂർണ്ണി ധ്യാനിക്കാൻ പേരിപ്പിച്ചിരിക്കുമോ എന്നോ, ഒരു ക്രതുകക്കരമായ സമാനരം ഉള്ളി ലുഡിച്ചു. കവന പ്രകിയയുടെ അത്ര സ്വകാര്യമല്ലാത്ത രഹസ്യമലിയി ലേക്ക് ഇതല്ലപം ബെളിച്ചു വീഴിക്കുന്നുണ്ട്.

ചങ്ങമ്പുഴക്കവിത പരിചയപ്പെടുന്നതിനും മുൻപ് ഉള്ളിൽപ്പ തിന്റെ പഴയാരു കമ്മകളിപ്പം, അതിലെ ഒരു വിശ്വേഷപദയോഗം, ‘മനസിനി’യിലെ ഓരോടു ഇഷ്ടയിടെയെന്ന ഓർമ്മപ്പെടുത്തി.

‘നീലാഞ്ചുനിചോള നിവേഷടിത

നീഹാരാംഡ മഹാദേഖളിൻ . . .’

ഈനി ഓർമ്മയിൽനിന്ന് ആ ആട്ടകമൊഭാഗം:

‘രാവണവിജയ’ത്തിൽ രംഭാപ്രവേശം എന്ന സന്ദർഭത്തിലേതാണെന്നാണ് ഓർമ്മ.

‘നീല നിചോളത്തിൽ നിഹരത്തെമകില്ലും

ചാരവേ കാഞ്ഞുന്നു ചാരുതരമംഗം

കാളിംഗി വാരിയിൽ ഗാഹനം ചെയ്തോരു

കാഞ്ഞനശലാകതൻ കാന്തിയതുപോലവേ’

ചങ്ങ സ്വീച്ചയുടെ സർഖ ചേതന ഇ പുർണ്ണകവിവചസ്സ് ഓർത്തിരിക്കുമോ?

ഈ ഈരട്ടി വച്ച് അങ്ങെനെ അനുമാനിക്കാൻ വയ്ക്കുന്ന നീല, നിചോളം എന്നീ രണ്ടു വാക്കുകൾ ഒരു ആരഞ്ഞത്തിന് ഇരുപുറിയു

മായി നില്ക്കുന്നേ, സംഭവത്തായുള്ളു. ഈ മഹാദികളുടെ വിശേഷണത്തിലെ ആർദ്ദതയിൽ കാളിനീസ്മരണയുണ്ടാ? നിശ്ചയം പോരാ. എന്നാൽ യദ്യപ്പെട്ട കണ്ണിൽപ്പെട്ട മലയാളകവിതയിലെ മറ്റു രണ്ടു നീല നിചോളങ്ങൾക്ക് അടുത്തതാനും ഈ ആർദ്ദതയില്ല എന്നതുപക്ഷം ശ്രദ്ധയമായിത്തോന്നി.

‘മനസിനി’ക്കു പത്തു പതിനൊലംബുംഗേഷം പിറന്ന പ്രശ്നസ്തമായ ‘വിശദർശന’ത്തിൽ

‘ഇളകും മിന്നാമിനി വൈരക്കൽപ്പാടി തട്ടി-

അനിളങ്ങും നിജനിലെ നീരാളനിചോളാഗർ’ എന്ന് മഹാകവി ജി.മ നസിനിക്ക് ഒരു വ്യാഴവട്ടം മുമ്പുണ്ടായ ‘നിശ’ എന്ന അപ്രശസ്ത കൃതിയിൽ

‘നിലവർണ്ണ നിചോളത്താൽ നീജേ മേനിമുടി
ബാലയെന്നയിങ്ങിരുത്തിപ്പോയി സന്യം ചേടി’
എന്ന പ്രാസല്യളിത്തനായി മഹാകവി ഇടയ്ക്കിയുടെ ചെറുപ്പം.

അമുകു ചങ്ങപുഴയിലേക്കു വരാം. അടുത്ത ഇരട്ടി - ‘കാല്പ്പുല സത്കല കനുക കനക/ കതിരുകൾ കൊണ്ടാരു കണി വയ്ക്കേ’. ഇവിടെയൊരു കനുക രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതു കാണാതെ പോകരുത്. കാല്പ്പുകനുക അത്ര അസാധാരണമായൊരു രൂപകമല്ല എന്നിരിക്കില്ലും. മഞ്ഞുമുടിയ മലനിരകൾക്കപ്പുറത്തു നിന്നുതനെയാബാം ഈ ഉഷ്ണകനുകയുടെ വരവ്. എകില്ലും കമകളിപ്പുദത്തിലെ ചാരുതരാംഗിയും ശലാകയുടെ കാഞ്ഞനവും പദ്മാവനയുടെ (Lodopodium) ഈ ഷുകരിന് ചോദകമായിരിക്കാം. മറ്റു വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, നീലനിചോളം എന്ന പ്രയോഗം വാർന്നു വീണ്ടോടെ പഴയ ആ ‘പദ’ത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷം കവിമനസ്സിൽ പരക്കുകയും തത്സംബന്ധകമായ മറ്റു ബിംബങ്ങൾ കുടെപ്പോരികയും ചെയ്തു എന്നു കരുതാം.

തുടർന്നുള്ള വരികൾ ഓർത്തു നോക്കി:
കതിരുതിരുകില്ല മദ്യശ്രദ്ധരിക്കൾ
കാമദ കാനന ദേവതകൾ
കലയുടെ കമ്പികൾ മീട്ടും മട്ടിൽ
കളകളമിളകി കാടുകളിൽ

കാമദ ദേവതയെ പദയുഗ്മത്തിന്റെ ആദ്യലാഗത്ത് ഒരു ദ്രോഷം കല്പിച്ചാൽ രംഭയെ കണ്ടുകൂടായ്കയില്ല. പിന്നെ, നിഹരതം - ‘മറഞ്ഞത്’

ആണ്. ഇവിടെ അദ്യശ്രൂം എന്ന പദത്തിനു സമാനരം! കാഞ്ചനം കന കമായപ്പോൾ വിട്ടുപോയ ശലാകയിൽ കലയുടെ കവികളിൽ പുനർജ്ജ നിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇതെഴുതി വായിക്കുവോൾ ഉള്ളിടതെ സമയമോ ചിന്തയുടെ പിൻബലമോ വേണ്ടല്ലോ, ഉള്ളിൽച്ചൊല്ലിനോക്കുവോൾ പരാനുപദം, പുർഖു കാവ്യഭാഗത്തിലെ ശബ്ദങ്ങളെല്ല ഇവലെപിത അനുരഥനം ചെയ്യു നന്തനുവെക്കാൻ. ഏതോ അരങ്ങിൽ ചെല്ലിക്കേടു കമകളിപ്പും ചങ്ങ സുഖയുടെ കവിമനസ്സിൽ ആടിത്തീർന്നില്ല ഇനിയും.

മണ്ഠലു മാണ്ഠിളവെയ്തലാളിയിൽ ദല

മർമ്മര മൊഴുകി കാടുകളിൽ . . .

ഇന്റിന്തുകുലിൽ മരണ്ണതാരു പൊന്നല

പാറിമിനുങ്ങിയ തവഗാത്രം

നന്നാണ്ണതാടിയ നിച്ചോളമണിഞ്ഞ രംഭ്യാണ്, നീല ജലമയമായ കാളി നിയിൽ നിമഗമായ കാഞ്ചനഗശലാക പോലെ പൊൻമേനിയായ സുന്ദരി യാണ്, നമ്മുടെ കവിക്കു മുന്നില്ലും നില്ക്കുന്നത്. ‘ഇന്റിന്തുകുലിൽ മരണ്ണതാരു പൊന്നല പാറിമിനുങ്ങിയ തവഗാത്രം . . .’ ഓരോ വാക്കിലും പുർഖുസന്ദർഭ സൗരം . . . ഇനി, ‘മിത്യാവലയിൽ സത്യാപമരുചിത ഞിലനിച്ചുമുക്കുമുന്നിൽ . . .’ അല്ലവെദാന്താന്തിന്റെ ഈ ഉർജ്ജത്തിൽ മിന്നും വരെ ഏതു ഇന്റടികളിൽ കവിയ്ക്കാപ്പും ഈ പുർഖുശ്രൂതി ഇണങ്ങിക്കിടന്നു എന്നറിയുന്നത് വായനയിലെ അപ്രതീക്ഷിത ലാഭങ്ങളിൽപ്പെടുന്നു എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞ് വിരമിക്കുക.

കേരള ദർശനം

പി. നാരായണകുമാർ

1. കൃടനാട്

നൃറായ് മെനിവിളഞ്ഞ നെല്ലു മുഴുവൻ
 വേരോടെ മാറ്റീ, നദീ -
 കാരുണ്യം കണികെപച്ച മല്ലു മുഴുവൻ
 കാശാക്കിനാർ കീഴയിൽ;
 അരിനീ വിളഭൂമിയിൽപ്പണിത -
 ഹർമ്മത്തിലാഹോഷമോ -
 താരായുന്നതകുത്ത ത്രനം? ഇവനോ
 വിസ്തൃപ്പവത്തിനുരാൻ!

2. അധ്യാത്മവിദ്യാലയം

(സന്ധാദം)

പെൻഷൻ പറ്റിയ ജയ്ജ്ജിയും വിരുതനാം
 പേഷ്കാരും എ.എസ്.പി.യും
 പിനെ സീപ്പർ, ഗുമസ്തരും പലതരം
 സിപ്പോയിയും ലൈവറും
 പണ്ടത്തു'ഭൂമ'യൊക്കെ വിട്ടു സമരായ്
 ഏകാഗ്രചിത്തത്താടേ
 തിന്റെയ്ക്കിങ്ങമരുന്നൊരി ട്രഷറിയാ -
 സാധ്യാത്മ പിദ്യുല്യം

വരാതെ?

അംഗരക്ക് കുമാർ പേരുവ

ചോറുരുട്ടിത്തല്ലികയിൽ വച്ചുകൊ-
ണ്ണവിളിത്തല്ലുകാട്ടി വിളികവേ
തൊന്ത്രുകാട്ടിച്ചിരിച്ചു മരഞ്ഞവോ
വൈപ്പതൽ? വാടിത്തിരിച്ചുപോകുന്നമ.

മാറിടം കനകുന്നു ചുരുത്തുവാ -
നായിടാതെ നീയെങ്ങുമരഞ്ഞവോ?
കുടുകാരാത്തു കാടുകാടുസ്വാഴൻ
നെങ്ങുവേവുന്നു, കാട്ടിലോ മേട്ടിലോ!

ബാലലീലകളേല്ലാം കഴിഞ്ഞുനീ
പോകവേ വാരിയട്ടിവയ്ക്കുന്നു ഞാൻ
തുവിയിട്ട് മുതല്ലുകൾ, കാക്കണം
മേലില്ലോ, കളിയാടുവാൻ നീ വരും!

എത്ര നീ വളർന്നാകില്ലോ, കാലുകൾ
എത്തുരമകന്നു പോയീടില്ലോ
എങ്ങുപോയിടാനാണെന്തെ യുണ്ടി നീ
മൺപുരണകീ മടയിലേക്കല്ലാതെ? . . .

സുര്യാഹം

മോളി

പിന്നെയും വിളിപ്പുണ്ടാൻ
 സുര്യാ, നിൻ തേരിൻ ശബ്ദം
 പിന്നെയും കാതോർത്തേതാർത്തു
 നിൽപ്പുണ്ടാനീ പീമിയിൻ
 ദൃഃവദ്ദേശ്, ദുരന്തദേശ്
 നീന്തിവനിവർ നിൽപ്പു
 വിസ്തൃത വഴിയോര-
 തേകയായ് വിമുകയായ്

ചോദിക്കാനില്ലാവരം
 യാചിക്കാനല്ലാനും നിൻ
 തേജസ്സിലോരു പുതനൻ
 കർണ്ണനെ മോഹിച്ചല്ല
 നിന്റെ പ്രേമത്തിൻ ചുടിൽ
 വിയർക്കാനല്ലെൻ ഭേദ,
 നിന്റെ താപത്തിൽ തിള-
 ച്ചാശുകാനല്ലെൻ മനം.
 പറയാനേരെ കമെ
 അരിയാമെല്ലാം നിന-
 കൈകില്ലും പറയുവാ -
 നുറക്കരയുവാൻ
 പ്രപഞ്ചം നട്ടേംമാ-

റുച്ചത്തിൽ ചിരിക്കുവാൻ
മരന കിനാവുപോ-
ലോർക്കുവാൻ, മുജഞ്ചമത്തിൻ
സുകൃതം പോലെ ദേവ,
ങ്ങു സംഗമം കുടി.

എനിക്കായൊരുക്കുമോ
ങ്ങു രാവു നിൻ തേരിൽ
സഹരയുമത്തിൽ, അഷ്ട
ഗഹണങ്ങളിയാതെ.

കവചകുണ്ണാധിക്കുശർ
നിലച്ച തേരപ്പുക്കുശർ
ദേഹദീ കേശം കെട്ട-
തോർമ്മതൻ കാറ്റിൽ യുദ്ധ
ഭൂമിയാവുന്നു മനം.

മരക്കാനെല്ലാമൊരു
മാത്രയൈകില്ലും ദേവ,
പിന്നെയും വിളിപ്പു ഞാൻ
പിന്നെയും കൊതിപ്പു ഞാൻ
പിന്നെയും കാതോർത്തേതാർത്തു
നിൽപ്പു ഞാൻ നിൻ പീമിയിൽ.

കാണ്ണൻ

കെ.ടി. കൃഷ്ണവാരിയർ

I

കാണ്ണനെന കാണാൻ ശുരുവായുർ പോകുന്നേം
 കാണ്ണന്റെ രൂപം താനെങ്ങെങ്ങും
 മഴയായിപ്പെയ്യുന്നു മന്തായ് പൊഴിയുന്നു
 വെയിലായ് തിളങ്ങുന്നു കാണ്ണൻ.
 മരമായ് തളിർക്കുന്നു ലതയായിപ്പുക്കുന്നു
 മലരായ് വിടരുന്നു കാണ്ണൻ.
 കാറ്റായി വീശുന്നു കടലായിരുന്നു.
 കാടായിളക്കുന്നു കാണ്ണൻ.
 ചന്ദനായ് സുരൂനായ് താരാഗണാങ്ങളായ്
 മിനിത്തിളങ്ങുന്നു കാണ്ണൻ.
 പകലായി രാവായി വേനലായ് വർഷമായ്
 പലരൂപമേന്തുന്നു കാണ്ണൻ

II

കാണ്ണനെന കാണാൻ ശുരുവായുർ ചെന്നപ്പോൾ
 കാണ്ണനെ സർവ്വതേ കാണുന്നു.
 തീർത്ഥകല്ലുത്തിലായ് നീന്തിത്തുടിക്കുന്നു
 കേഷത്രമതിൽക്കൈതേതാടുന്നു.
 കുന്നിക്കുരുവാരിയെറിയുന്നു പൊൻഡ്രജ -
 സ്തന്ത്രങ്ഗതിലേറിക്കളിക്കുന്നു.
 ഓനിച്ചോരുണ്ണിയായ് കുരത്തവലം തന്നിൽ
 വേദമന്ത്രങ്ങൾ ജപിക്കുന്നു.

പാട്ടി, പുന്താനം പാടിയ ശാനങ്ങൾ
 കെതിലപരിയിൽ പാടുന്നു.
 അത്തുലാഭാരത്തിൻ തട്ടിൽ കരളിയായ്
 ശർക്കരയായതാ നിൽക്കുന്നു.
 ഭണ്യാരമെന്നുന്നു സപ്താഹം ചൊല്ലുന്നു
 കെതരോടൊപ്പം ശ്രവിക്കുന്നു.
 ശയനപ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുന്ന കെതർക്കു
 പിറകിൽ സഹായിയായതുന്നു.
 വരിയായി കാക്കുന്ന കെതജനങ്ങൾക്കു
 തുണായായി, കുട്ടായി നിൽക്കുന്നു.
 ഉട്ടുപുരയിൽ വിളസ്യുന്നു കെതരോ -
 ദൊത്തു പ്രസാദം ഭൂജിക്കുന്നു.
 പുജ കഴിഞ്ഞു നടത്തുക്കുന്നതും
 കാത്തു ഞാൻ തിരുമുന്പിൽ നിൽക്കുന്നേബാൾ
 സോപാനപ്പടിതന്നിലോടിക്കരേറീടു
 ഒക്ക കൊട്ടി മാടി വിളിക്കുന്നു.

III

കണ്ണനെ കണ്ണു മന്ത്തു നിറഞ്ഞു ഞാൻ
 എന്നിലേക്കിനു മടങ്ങുന്നേബാൾ
 മനസ്സിൽ തുകിയെന്നുള്ളിൽ നിൽപ്പാണു
 കണ്ണൻ, എൻ ചിത്തം കുളിർക്കുന്നു!

ജനറൽ വാർഡിൽ

ബാജറ്റോഫലൻ നാട്കുകൾ

എണ്ണിയാൽ തീരില്ലെത്
 രോഗികൾ, കിടക്കുന്നു -
 സ്കിക്കലിയുഗത്തിന്റെ
 ജനറൽ വാർഡിൽ ഞാനും!
 കറുത്ത മയക്കത്തിൽ
 പുതപ്പു കഴുതേതാളം
 തരക്കണ്ണളും വീർപ്പു -
 മെന്നായും പുണ്ണരുന്നു.
 പൊട്ടിയവ്വേണ്ടതിൽ നി -
 നോലിക്കും ചലം, ലൂക്കേ-
 സിറ്റുന താളം, ഫൃത്തിൻ
 മിടിപ്പും നെടുവീർപ്പും!
 കാലത്തിൻ കടിച്ചില്ല -
 കണ്ണടയണിഞ്ഞവൻ
 കഴുത്തിൽ ‘സ്റ്റൗം’ തുകി
 റംബംസിനായ് രൂങ്ങുന്നു.
 ഇരുണ്ട കോൺഡി നിന്നി -
 താരുടെ ശബ്ദം? സെട്ടച്ചർ
 ഉരുട്ടിപ്പോകുന്നോർത്ത -
 നന്ദകമം പറച്ചിലോ?
 കുത്തിവെച്ചിടും തുശി -
 മുനയിൽ, വയർ കീറും
 കത്തിയിൽ മുതിയിപ്പോൾ
 പത്തുങ്ങിയിരിപ്പാണോ?
 ദീനശബ്ദങ്ങൾ കത്തി -
 പുടർന്നിട്ടാടുകമെമൻ
 ചാരെയുമെത്തിട്ടെന്നെ
 ചുഴ്നു നില്ക്കുകയല്ലോ!

ആത്മകാമ (ചീലപ്പതികാരം)

വി.കെ. റഹ്മ

വിരുപമെന്നെന്നപ്പരിഹസിക്കായ്‌ക
ഇതുവെറും തനാണഭാ,ശാന്തിനൃളഭിൽ
ഇരിപ്പു മറ്റാനേതാ, അതിനൃവേണ്ടിയേ
ശ്രസിപ്പേൻ, തിനൃനേ, നൃരയ്ക്കുനേൻ.

കിതപ്പാട്ടാറുവാനിരിപ്പു ഞാ,നൃച്ച -
വൈയിലി,ലെന്ദ്ര യുദ്ധനിഴൽച്ചുടിൽ
ഒഴിഞ്ഞു പൊയ്ക്കെകാൾക്ക, നമുക്കുതങ്ങളി -
ലിതൃവരേയ്ക്കു മില്ലാരു ബന്ധം
രോർക്കു മാത്രമുള്ളതീയിടവഴി
ഇതിലിനിയാർക്കുമിടം പോര.
ഇടയ്ക്കു കാൺമോരോട്ടുകുവാൻ പണി
എന്നി, കെന്നാലും നിന്ന്കുതുകത്തി -
നോരു മറുപടി തരാതെപോകുവാൻ
മനസ്സുപോരുന്നി, ല്ലിഞ്ഞാലും.
അഹന്ത തൊണ്ടയിൽ കുടുങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.
ദ്രവിച്ച നടപ്പുവള്ളണ്ടതാ -
ഞാരു കണ്ണകാഴ്ചയറിവതായുള്ളു
നമുക്കെല്ലാവർക്കുമൊരുപോലെ.
അക്കലയുണ്ടതേയൊരുക്കടൽ; നേരിൻ
തിരയോരിക്കലുമുറങ്ങാതായ്
അതിൻ വെള്ളിമാറ്റം കുടിക്കവേ കയ്ക്കും
അതു പിന്നനാളുമിനിക്കുംപോൽ

നശിച്ചതൊക്കെയും പുതുക്കും പോൻ
 അപകട, മതിൽ മൃദുകുകിൽ; പാടേ-
 തലിന്തതിൽച്ചേർന്നു ലയിക്കും പോൻ.
 പഴയവർ പലരതുതേടിപ്പോയാർ
 തിരികേ വന്നോരില്ലാരു വരും
 പിളർന്നു വിണ്ണംബരിത്തളയെൻ കാർത്തണ്ട
 ചുഴിന്തകതേയ്ക്കു വളർന്നിട്ടും
 ഇരുശ്രമരുചാടികടന്ന കാറ്റിരെൻ
 കൊടി ഇതു നീൾപ്പാതതെളിക്കവേ
 ഇനിയും മുന്നോട്ടേ നടപ്പു ഞാനല-
 യോലവിക്കേൾക്കാൻ കൊതി,ചുഴുറ്റാട
 ഉയർന്നനെന്നിയിൽ വിടർന്നു നില്ക്കുന്നു-
 ണ്ണറിവിൻ കണ്ണനു നടിപ്പോനെ
 എവിടെ ചിന്തനനുഡുകളും വാക്കിൽ
 രവിയും അക്ഷരപരാശ്രിയും
 തെളിയുന്നില്ലയോ, അവിട, ആത്തീര -
 തണ്ണെയും നിശ്ചയ മൊരുന്നാൽ നീ.
 അവിടെയെങ്ങാനു ഏടിന്തിരിപ്പുണ്ടാം
 തുരുന്നിക്കാ ശരമുനക്കുർപ്പും
 ഇളയ പുൽനാമ്പിനരവും തണ്ണാൽ -
 നിണ്ണ പിണ്ണം പൊൻകംാരിയും
 പുളിയെൻ കള്ളിരെൻ മണം വിടാത്താണ്ടും
 പലതുമിങ്ങെന, അതിൽനിന്നും
 എടുക്കാമാഗ്രഹം കണക്കവേണ്ടവ
 ഇതെന്നാലും ചെറുകരുതുക.
 ഇല തണ്ണും വേരുമെമാരൊറ്റപ്പുവായി
 പിരിഞ്ഞ,തെക്കിലും മുവം പൊക്കാൻ
 ഉറപ്പുതാതെ; ഇടുക്കിലോ പായൽ -
 വഴുക്കിലോ നില്ക്കും പൊടികണ്ണാൽ
 കുനിഞ്ഞു, വാസന, യിത്ശ്രമിനു, പ്പോന്നും
 അറിയാൻ നീ മിനക്കെടെണ്ണെന്നാൽ
 അതിൻ നീറുകിൽക്കാലമർത്താലാ, എൻ്റെ
 ചിലപ്പിനുള്ളിലീകിലീഉണ്ടീടും
 കനവും ചീണ്ണുയിർക്കിളിർത്തതാ, ണ്ണതു
 വെറുതെയെങ്ങെന പുലർന്നോട്ടേ

ചുല്ല്

മുകുന്ദൻ മജങ്ങാട്ടിരി

ലോകത്ത് ചുലിഞ്ഞു ഉത്കവം എങ്ങനെയാണ്?

തിന്നക്കെതിരെ നന്ദയോടും വെളിച്ചത്രോടും ഒപ്പം ചുല്ല് സ്വാദാ വികമായി ഉണ്ടായതാണ്.

പ്രസ്തുചവരുകൾ (തുത്തുവാരുന്ന) അടിച്ചു കളയുന്ന ചുലിന് മഹത്യം ഏറെ ഉണ്ടക്കില്ലും അതിന് പീടിഞ്ഞേ ഒരു മുക്കിലേ സ്ഥാനമുള്ളു.

ഈതുപോലെ എത്തും അസ്ഥാനത്തായാൽ മോഗം.

ചുലിൽ കാണുന്നത് സംഘബ്രാലമാണ്.

കുറേ ഇംഗ്രേക്കിൽ ചേർന്ന കെട്ടാനല്ലോ ചുല്ല്.

ഒരു ഇംഗ്രേക്കിൽ കൊണ്ട് കുത്താനും തോണാനും പറ്റുമെക്കില്ലും ഇംഗ്രേക്കില്ലുകൾ ചേർത്ത് കെട്ടാക്കിയാൽ ഒരു ലോകമാണ് വഴ്ത്തിയാക്കാനാവുക.

അയിരം ഉണ്ണികൾക്ക് ഒരു അരംഞ്ഞാണ് എന്ന കടക്കമാണ് അന്നാർത്ഥമാണ്.

സഹിക്കട്ടാൽ കുറ്റിച്ചുൽ്ല് പ്രഹരമാവാം.

ചുലിഞ്ഞു കുട്ടാണ് മുറം

ചുല്ല് അടിച്ചുകുട്ടുന്നത് (അടിയ്ക്കാട്ട്) മുറം കോരിക്കല്ലയുന്നു. സഹകരണത്തിന്റെ മാതൃക.

സഹകരണരംഗത്ത് സംഘർഷമായാലോ?

കൂഷിപ്പണി ഇല്ലാത്തകാലത്ത് പെണ്ണുങ്ങൾ ചുലുണ്ടാക്കാൻ പോവും. അതുകൊണ്ട് അപ്പടികൾ വക നേടും. അതു പണ്ട്, ഇപ്പോൾ കൂഷിയേ ഇല്ലാതായി. അതിനാൽ എപ്പോഴും ചുലുണ്ടാക്കി നടക്കുകയോ?

തെങ്ങിഞ്ഞു ഇംഗ്രേക്കിൽച്ചുല്ല്

കവുങ്ങിഞ്ഞു പട്ടച്ചുല്ല്

പുല്ലാണിപ്പാന്തച്ചുല്ല

എന്നിങ്ങനെ പലതരം ചുൽ -പുല്ല് പ്രത്യേകമുണ്ട്.

രാവിലേയും വൈകുന്നേരവും അമ്മയെ ചുല്ലുമായിട്ട് കാണാം.
മുറ്റം അടിക്കുന്ന ചുല്ല് അകത്തുകേട്ടാൻില്ല.

റഡിമേഡ് ചുല്ല് കടയിൽ സുലഭം. പ്രത്യേക ബോർഡ് ചുല്ല്
ഉണ്ടാ?

കുടിൽ തൊട്ട് കൊട്ടാരം വരെ ചുല്ല് ഇല്ലാതെ വയ്ക്കുന്നു. വാക്കം
കീനർ ഉണ്ടാക്കില്ലോ.

ചുല്ല് ഇല്ലായിരുന്നു എക്കിൽ സാംസ്കാരിക ജീവിതം വേരാരു
വഴിക്കായേനോ!

മുടി വളർന്നുവരാൻ ചുൽ വഴിപാടുള്ള ക്ഷേത്രം ഉണ്ടാക്കുന്നു.

ചുലേന്തിയുള്ള പ്രകടനവാർത്ത കണ്ടിരുന്നു. ചുലിന്
അതൊന്നും പ്രശ്നമല്ല. വൃത്തികേടുകൾ നീക്കി, വെളിച്ചും വിതരിലാണ്
ചുലിന്റെ രീതി.

ഇങ്ങനെ ഓരോന്ത് വിചാരിക്കുന്നത് ചുലിന് ഇഷ്ടമാവുമോ
എന്നോ?

ക്ഷമിക്കണം! ആ നമ വേണ്ടപോലെ മനസ്സിലാക്കാതെ, ഇതു
നിസ്സാരൻ എന്താക്കെയോ പറഞ്ഞുപോകുന്നു എന്നെന്നുള്ളൂ.

ചുലും എന്നിടത്തെ വൃത്തിയും വെടിപ്പും നല്ലുരാക്കുന്നു.

ചുലൻ എന്ന സഹപാർഡി ഉണ്ടായിരുന്നു.. മറക്കാനാവത്തെ പരോ
പകാറി.

ചുലിന് (BROOM) ശോധനി, മാർജനി, തുറപ്പ് എന്നെല്ലാം പറ
യും.

എന്തായാലും വെറുപ്പോടെ പോ ചുലേ! എന്നു പഠയരുത്.

അസ്തതിനെതിരെ ഉള്ളതാണ് അത്.

വെള്ളീറും വിരക്കെണ്ണയും കഴുതയും ചുലും മുറം ദർഭയും...
എന്നീ ദുശ്ശകുന്നങ്ങളിൽ ചുലും മുറവും പെടുത്തിയത്
ശരിയോ?

പ്രതിരോധിക്കാൻ ഇതിലും നല്ല ആയുധം വേറെ ഇല്ല.

വിവേകത്തിന്റെ ഒരു ചുല്ല് കരുതിയാൻ ചീനാ നണ്ഡാ
വില്ല.

സത്യത്തെയും ധർമ്മത്തെയും പോലെ ചുല്ല് ജയിക്കേണ്ട്.

ബന്ധിപ്പുർകാട്ടിൽ യു. ഒക്കനാബായണൻ

ബന്ധിപ്പുരിലെ കാട്ടു
 പാതയിൽപ്പെണ്ണാനെയ
 രണ്ടുമക്കളെ ഗജ്-
 വീരനെക്കാണാകുന്നു.
 മുറിച്ചുകടക്കണം
 പാതയെന്നാവാം ഉന്നം;
 നിരയെക്കാറുംബല്ലും;
 കാലുനാൻപഴുതില്ലോ.
 കാമരക്കണ്ണിൽനിന്നു
 ചിതറും ചെറുമിന്നൽ
 കാണുന്നേജിടയ്ക്കിട -
 ചുള്ളുനുണ്ടപ്പാവങ്ങൾ.
 ആനക്കാമ്പുരിക്കീഴ
 വീർപ്പിക്കാൻ വെന്നുനോരേ
 കാടകംകാട്ടുംഗുഹ -
 സമവൃത്തിൽക്കരശ്ചേർക്കു.
 തന്റെ പെണ്ണിനെയവൾ
 പെറ്റമക്കളെക്കാത്തു
 കൊണ്ടാപ്പം കഴലുന്നും
 രാഗരുപനെക്കാണു!
 കുടയും തിടന്പുമി -
 ല്ലാതെയീവന്ഭുവിൽ
 കൊടികേരിട്ടും പുര -
 കാഴ്ചക്കണാനനിക്കു!
 (ബാംഗലുരുനിന്ന് ഉള്ളടി - നിലഗിരിയാത്രയിൽ ബന്ധിപ്പുർ കാട്ടുപാതയി
 ലുടെയുള്ള പോക്ക്.ആനന്ദാധകമാണ്.)

മുവക്കോപ്പികശർ

സന്ദേശ് നടപടിശാഖ

കഴിക്കാതെ കൂളിക്കാതെ
 പല്ലുതേക്കാതെയെങ്ങനെ
 പണിയൊന്നുമെടുക്കാതെ
 വെറുതേ തൊനിരിക്കവേ

ശബ്ദമൊന്നതുകേട്ടെന്ത്
 ചെവിവട്ടം പിടിച്ചു തൊൻ
 കേട്ടു വീണ്ടുമത്രയെച്ച
 ആരോ മെല്ലെ നടന്നുവോ

കണ്ണീല ചുറ്റുമാരേയും
 ശബ്ദം വീണ്ടും ശ്രവിക്കവേ
 അറിഞ്ഞിട്ടുനോന്നൈയെന്ത്
 ഉള്ളിൽ നിന്നാണു നിസ്പന്നം

കാതുകത്താൽ കണ്ണുതി
 ഉള്ളിലേക്കത്തി നോക്കവേ
 ശ്വാസം പാതി നിലയ്ക്കും ഹോൻ
 കണ്ണുകാഴ്ചയിൽ വിധം

ദോഡുണ്ടു നടക്കുന്നു
 മനസ്സിന്തെ വരാന്തയിൽ
 മനമനമനുസ്യുതം
 സഹമ്യനായ് ശാന്തയീരനായ്

അവരെ കാലിലില്ലപ്പോ
തുടലെന്നേതുമാതിരി
അവരെ കയ്യിലില്ലപ്പോ
എന്നപ്പോലെ വിലങ്ങുകൾ

കർമ്മധീരനവൻ തീർത്തും
സത്യംമാത്രം ജീപ്പവൻ
പ്രേമനിർദ്ദേശംശുഖൻ
എകൻ പരമസാത്വികൻ

ആയവരെ മുഖത്തില്ല
മുഖം മുടിക്കജ്ഞാന്മേ
അവരെ മനമാകട്ട
സച്ചിദാനന്ദ സാഗരം

നേരം പോയതിനെതില്ല
അവനെത്തന്നെ നോക്കവേ
അവനും ഞാനുമൊന്നപ്പേ
അയ്യോ! തൈട്ടിത്തെറിച്ചു ഞാൻ

ഉള്ളിൻ വാതിലടച്ചിട്ടി -
ടായോഗിയെ മറന്നു ഞാൻ
തിരിച്ചു വന്നു ജീവരെ
ദീനനോന്ദ വേദിയിൽ

വീണ്ടും കപടലോകത്തെ -
കനിഞ്ഞാൻ വേണ്ടി മാത്രമായ്
പാരവശ്യത്തോട്ടടുത്ത -
അഞ്ഞിന്ത്യു മുഖമോടികൾ

കണ്ണുകെട്ടി നടത്തിച്ചും
കുറ്റം ചാർത്തിയുമങ്ങനെ
കാലമേ തുടരു നീരെയൻ
ഞരവിൽ ജയവേദന

ശകരിപ്പേച്ച്

പി. മധു

കുന്നുകേരിച്ചുനു സുരൂനേക്കുന്നിട്ട്
 കുന്നിരങ്ങിപ്പോന്നു ലുമിയെക്കണ്ണിട്ട്,
 നീരില്ലും തീയില്ലും ചേറില്ലമുള്ളതാം
 ചേലിൽ ചിറകിൽ ചെകിളച്ചുതുന്നവലിൽ
 വീർപ്പിൽ കിതപ്പിൽ മിടപ്പിൽ മുങ്ങിക്കേരി,
 അനാവും നേരും മുറകളും പകിട്ട്
 ഒന്നിച്ചുകൂടിച്ചിരിച്ചു പതം ചൊന്ന്,
 കണ്ണിരോഴുക്കിപ്പിരാകിത്തറിവിളിച്ച്
 ഇന്നു പിന്നാങ്ങിയും നാളെയിണങ്ങി
 മറ്റൊഴി വന്നാങ്ങിയും,
 ആരെനാറിയാതെ ഞാനന്നുനീറാതെ,
 നീയെന്നുമാറാതെ പേപിടിച്ചോടാതെ,
 ഉരും തരകളും കുരയും വേലിയും
 ജാതിയും ജാതകക്കെട്ടും കൊരങ്ങിയും
 കിണ്ണവും വാളും ചിലസ്യും ചുമകാതെ
 നേരിൽപ്പതുങ്ങാതെ വേരിൽക്കുടുങ്ങാതെ,
 പുരം ഭരണിപരിയടിച്ചാനമേൽ
 ആദിപദ്ധതിൾ രൂചിക്കുന്ന നീയോത്ത്
 പേടിച്ചുമേളിച്ചു ചോദിച്ചുനേരിച്ച്
 പൊള്ളിപ്പനിച്ചു പിനോണം നടിച്ച്,
 കുണ്ടനിടവഴിവകിൽപ്പാടിക്കുന്ന
 ചാന്തും മണിയും മണാത്തുകിലുക്കി,
 പൊങ്ങിക്കുരയ്ക്കാതെ മുങ്ങിക്കിതയ്ക്കാതെ,

താഴേൻഡില്ലത്തിനുകൾക്കിടന്നും വരെ
ഇങ്ങനെയെങ്ങനെ നീറിയും തോർന്നും
നിംബന്തും കഴിയുവാൻ
നീവരും തായോ

നീ വരും തായെന്തു കാണാത്തകാവിൽ
ഉണർന്നുംങ്ങി ചീല-
രാവിലിരിങ്ങി നടന്നു ചിലവിച്ച്,
ആളിന്തരിയിലിരുന്നു തിടമ്പിച്ച്,
ആലും തൊടിയും വക്കണ്ണുകടന്ന്
കൈതേതാടിന്തു മീതേ കവച്ചുചാടിക്കെന്ന്,
അക്കരെതേവരെത്തെച്ചുനേപ്പിച്ച്
തക്കിരിപ്പിച്ച്,
വെള്ളികീറും മുസു തുള്ളിത്തിരിച്ച്
അക്കപ്പള്ളിനടയും ചവിട്ടി -
കതെകിരെന്തു പിന്നിൽപ്പുതുങ്ങുന്ന
മനസ്സുരുപ്പിന്തു ചുണ്ടുതുറന്നിട്ട്
നാവിലിരുസ്വിനാൽ ആദിപ്പാരുശനിരിച്ച്
ആറിത്തണ്ണുത്തുമയങ്ങുന്ന ശകരീ.

ചിത്രമെഴുത്ത്

വി.സുകുമാരൻ

ഇന്നലെവന്നു പറഞ്ഞ റഹസ്യങ്ങൾ-
 ലിനിംഗ്മ കയ്യിൽ കൊടുത്തയയ്ക്കെട്ട് ഞാൻ
 ആർക്കുകൊടുക്കണാ, മധ്യസ്ഥിചുതുവാ -
 നോർത്തു വെച്ചില്ലാരു പേരും വിലാസവും
 ഇങ്ങനെയാണു ഞാനിപ്പോഴുമെപ്പാഴും
 തങ്ങിനിൽപ്പീലെ മനസ്സിലോന്നും ചിരം

ചിത്രമെഴുതാൻ ചുവരുകൾ തേടി ഞാ-
 നേത്രയോ കാലമലഞ്ഞതു, തുറന്നിട
 സത്രമുറികളിൽ വീണ്ണുറങ്ങീ ദിവാ -
 സ്വപ്നമൊരു പാടു കണ്ണട്ടു: സിംഹങ്ങളെ
 സംഘരിച്ചുങ്ങലു, സുപ്രഭാതങ്ങളു
 വംശദേശത്തു വിടരുന്ന പുക്കളെ!
 കേട്ടു മയക്കെത്തി, ലർഖസുഷുപ്തിയിൽ
 കോടകക്കുന്നവരുടെ പാടുകൾ
 തെട്ടിയുണ്ടാൻ മനസ്സുവന്നീലവ
 പെട്ടുണ്ടാർച്ചയിൽ മാഞ്ഞതുപോയീടിലോ!
 ചിത്രമെഴുതിയില്ലിപ്പോഴും ഞാനെന്നും
 യാത്രതുടരുന്നു വ്യർത്ഥാക്ഷരങ്ങളിൽ
 നല്ലാരു കൂറിവാസു കണ്ണാൽ പറയണേ
 വല്ലതു മഹാക്ഷേ പരച്ചു തീർക്കെട്ട് ഞാൻ

കാലമില്ലേരോ; വിളക്കുകെടും മുന്നൊ-
 രാലാപനം, ശൃംതിമീട്ടു, മനസ്സിനി.

എന്ത് വാക്ക്
പി. സദാനന്ദൻ

വാക്കെന്ത് വാളാൻ
 വാക്കെന്ത് വാഴവാൻ
 വാക്കെന്ത് വരദാനമല്ലോ
 കയ്പും പുളിപ്പും ചവർപ്പും കലർന്നുള്ള
 വാഴവിഞ്ഞ് മധുരമാണല്ലോ
 വാക്കുകൾ കുട്ടിക്കുറിക്കുന്നു ഞാൻ,
 തുക്കിനോക്കുന്നു ഞാൻ,
 ശുണിച്ചേരുന്നു ഞാൻ,
 കിഴിച്ചറുന്നു ഞാൻ
 അർത്ഥവും, വൃത്തവും അർത്ഥമില്ലായ്മയും
 ശക്തിയും നേരും തിരയുന്നു ഞാൻ,
 ചെത്തവും. ചുരുമളക്കുന്നു ഞാൻ.
 വാക്കൻ വിളക്കാൻ വാക്കെൻ തുലാസ്സാൻ
 വാക്കെന്ത് സാഹചരപ്പുകൾ
 സ്വന്നപ്രതിനിധിത്വത്വം തുലുന്നുനു വാക്കിനെ
 രോഷം കരാളിയായുറയ്യുന്ന വാക്കിനെ,
 കാഷായ വസ്ത്രമണിഞ്ഞ കാപട്ടതെത,
 പാഷാണതുല്യമുറച്ചാരാദർശതെത,
 വാക്കിൻ വിളക്കാലുഭിയുന്നു ഞാൻ
 വാക്കിൻ തുലാസ്സാലറിയുന്നു ഞാൻ
 വാക്കെന്ത് ശക്തിയാ, സാസ്ത്രിത്വമാൻ, പാഴ് -
 വാക്കല്ല വാക്കെന്ത് സത്യം.
 വാക്കിൻ്ത് ചുണ്ടിൽ തിളങ്ങുന്നു ഞാൻ,

പുത്തു വിടരുന്നു ഞാൻ.
 കീൽത്തി നേടുന്നു ഞാൻ,
 വാക്കിൻ പടച്ചടയിട്ടു നിൻ നെഞ്ചിന്ത്യ
 വാതായനം തുറക്കുന്നു.
 ഉണ്ടും മുഷിന്തും പുലരുമീ ലോകത്തിൽ
 തണ്ടു തടിയും വിളങ്ങുമീ യാത്രയിൽ,
 കൊണ്ടു കൊടുത്തും തഴയ്ക്കുമീ കാലത്തിൽ,
 കുന്നും കുഴിയും നിറയുമിപ്പാതയിൽ
 രണ്ടു വാക്കിനുന്നു വടിയാലെ നീളുന്നു
 തെണ്ടാതെ നീളുന്നു യാത്ര
 വാക്കെന്ത് താങ്ങാണ് വാക്കെന്ത് വഴിയാണ്
 വാക്കെൻ വഴിച്ചോറുമല്ലോ-
 വാക്കെന്ത് ധനമാണ് വാക്കെന്ത് തണലാണ്
 വാക്കെന്ത് സർവ്വസ്രമല്ലോ.

കമതിലെ നാടോടിപ്പാരമ്പര്യം

ടി. ആവുൻ : കള്ളന്മാർ

ബുധി വർഷധാരാചികിത്സയ്ക്ക് സന്നദ്ധമായി മലർന്നു കിടക്കു സേവാർ കുരിരുട്ടിനെ കീറി മുറിച്ച് നിലത്തു പീണ്, ഉടഞ്ഞുതകരുന്ന വെള്ളിടിയുടെ സ്വപർശനത്താൽ, തനിയെ പൊട്ടിവിടരുന്ന കേതകീ സുമം പോലെ, ഏതൊ അജഞ്ഞാത നിഖിഷ്ടത്തിൽ അവിചാരിതമായി മനസ്സിൽ ഒരു അഗ്രിതേജസ്സ് പൊട്ടിവിടരുന്നു. ഈ ആനന്ദം മറ്റുള്ളവരുമായി പകിടണമെങ്കിൽ അതിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ, ഉതകുന്ന ഒരു രൂപാലടന വേണം. ഭാഷ വേണം. സർഗ്ഗപ്രകൃതിയുടെ ഇംഗ്രേപ്പുരയിൽ ഏത് എഴുത്തുകാരനും നേരിട്ടുന്ന വെല്ലുവിളിയാണിത്.

പലപ്പോഴും ഉൾവെളിച്ചതിന്റെ പ്രകൃതിക്ക് അനുയോജ്യമായ ആകൃതി കൈവരിക്കണമെങ്കിൽ മാമുലുകളുടെ പുറം തോട്ടുകൾ പൊട്ടിച്ച് പുറത്തുകടന്ന് പുതിയ പരീക്ഷണങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുത്തണം വരും. വിജയിച്ചു എന്നും വരാം. ചിലപ്പോഴെക്കിലും കൈ പൊള്ളി എന്നും വരാം. ഏതായാലും അത്തരം കൈവിട്ട് കളികളിലുടെ മാത്രമേ പുതിയ സാമ്രാജ്യങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കാൻ കഴിയു. ഇത്തരം ഒരു ഏടുത്തുചാട്ട തതിന്റെ തിരുശ്ശേഷിപ്പാണ് ജയപകാർ അകമാലിയുടെ ‘സന്താലഹോര’ എന്ന പ്രാധാന്യമുണ്ട്. സാകല്യമായ മനുഷ്യാവസ്ഥകളെ വായിച്ചെടുക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് സന്താലഹോരയിലുടെ എഴുത്തുകാരൻ നടത്തുന്നത്.

മലയാളത്തിൽ നോവൽ പിറന്നിട്ട് നൂറ്റാണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഭാര്യക്ക് വായിച്ചുരസിക്കാൻ ചന്തു മേനവൻ എഴുതിയ ഇന്ത്യലേവയുടെ മുശ യിൽ വാർത്തകട്ടതു നോവലുകളേ ഇന്നും നമുക്ക് ഉള്ളൂ. എൻ. എൻ. മാധവനും ആനന്ദും സേതുവും പലപ്പോഴും വഴി മാറി നടക്കാൻ ശ്രമി ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, മഹാഭാരതപക്ഷം പേരും ഇന്ത്യലേവയിൽ അഭിരംഗിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടോ ഇപ്പോഴും. പഴയ കൂടവും വീണ്ടും എടുത്തുവലിച്ചുവി യാനും വിഭാമകമ എന്ന പുതതൻ പരീക്ഷണത്തിലുടെ വായനയുടെ ഉദാത്തഭാവത്തിലേക്ക് കൈ പിടിച്ച് ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു പോകുവാനും കഴിഞ്ഞു എന്നതാണ് സന്താല ഹോരയുടെ പ്രസക്തി.

നമ്മുടെ ഉപഭോധമനസ്സിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന നാടോടികമൊ പാരമ്പര്യവുമായി സാർമ്മം പ്രാപിക്കുന്നതാണ് ഇതിന്റെ രചനാ രീതി. ആയിരത്തൊന്നു രാവുകളും കമാ സർത്ത് സാഗരവും വായിച്ചുരസിച്ച കാലം നമ്മിൽ ശൃംഗാരതുരത്നസ്മരണകളായി ഉണ്ടും.

മാമുലുകളിൽനിന്ന് കുതിരിമാറുന്ന ഭാഷ. ഒരു കമയിൽ നിന്ന് മറ്റാരു കമയിലേക്ക് പ്രവേശിച്ച് ഒരുപാടു കമകളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് ആദ്യത്തെ കമയിൽത്തന്നെ തിരിച്ചെത്തുന്ന കമാകമനരീതി. ഓരോ നിമിഷവും പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുന്ന പുതിയ പുതിയ കമാപാത്രങ്ങൾ. അവ രൂടെയൊക്കെ പേരുകളുടെ വെച്ചിട്ടും കമാന്തരീക്ഷത്തെ മറ്റാരു തലത്തിലേക്ക് ഉയർത്തുന്ന പാർശ്വകമകൾ - വായനയുടെ ആദ്യഘട്ട തത്തിൽ എല്ലാം കുട്ടി നമ്മുടെ കുഴക്കും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇടയ്ക്കിടെ പ്രതീപശമനം നടത്തണംബിവരികയും ചെയ്യും. ഇതുവരെ വായിച്ചുവന്ന ശീലത്തിൽനിന്ന് എറാ വ്യത്യസ്തമായ വായനാമാർഗ്ഗമാണ് ഈ കൃതി ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. ‘പ്രമദകല’ കഴിയുമോഫേക്കും എന്നോ അദ്ദേഹം ശക്തി നമ്മുടെ വഹിച്ചുകൊണ്ട് മുന്നോട്ടോടുന്ന അനുഭവമാണ് ഉണ്ടാ വുക. ആയിരു പേജ് എങ്ങനെ വായിച്ചുതീർക്കും എന്ന വേവലാതി യോദയാണ് പുസ്തകം കയ്യിൽ എടുക്കുന്നതെങ്കിൽ, വായന തീരാറാ യല്ലോ എന്ന വേവലാതിയായിരിക്കും പിന്നെപ്പിനെന്ന. ചുകവാളത്തിലേക്ക് നടന്നുകയറുന്ന അനുഭവമാണ് ഈ കൃതി വായിക്കുമോൾ ഉണ്ടാവു ക. എത്രനടനടുത്താലും അത്രയും അകലെന്നിനുകൊണ്ട് എന്നോ വശ്യ ശക്തി നമ്മുടെ കൈമാടി വിജിച്ചുകൊണ്ടെയിരിക്കും. വായിച്ചു മടക്കി വെച്ചു കഴിത്താലും ശാന്തി തീരങ്ങൾ തേടുന്ന മനസ്സ് ഇടക്കിടെ ഞട്ടി യുണർന്ന് അശാന്തമായിക്കൊണ്ടെയിരിക്കും.

തിക്തമായ ജീവിതാനുഭവങ്ങളാൽ മനസ്സുതകർന്ന് ഉന്നാഭാവ സ്ഥായിൽ എത്തിയ അവാന്നീ എന്ന ചെറുപ്പക്കാരൻ ശബളം എന്ന ദേശത്ത് രേണുകാ നദിയുടെ തീരത്തു വാഴുന്ന വിഭാമനെ, തന്റെ ദുഃഖനിവാരണന്ത്വിന് ശരണം പ്രാപിക്കുന്നു. ശുക്കപക്ഷത്തിലെ പ്രമാ കല മുതൽ ഓരോരോ കലയായി വളർന്ന് പാർശ്വമിന്നാളിൽ പുർണ്ണമാ കുന്ന വിഭാമകമാ ശാന്തിമന്ത്രം പോലെ അവന്നിൽ നിന്നുന്നു. മനു ഷ്യനും കാലത്തിനും ഉണ്ടാകുന്ന രാജസാരം വിന്നനനം, പ്രലയനം പരാ പനം എന്നീ അവസ്ഥാന്തരങ്ങളിലൂടെ ഉഭളിയിടുന്നതാണ് ഈ വിഭാമ കമ. കുർമ്മവംശകമാശവണ്ണത്തിലൂടെ ജീവിതം എന്ന മഹാസമസ്യ യുടെ പൊരുൾ, പാർശ്വനിയുടെ കുളിരായി അവാന്നീൽ മനസ്സിനെ തന്നു സ്ഥിക്കുന്നു.

ജീവിതത്തിലെ ഗതിവിഗതികൾക്ക് കാരണം കാലദേശങ്ങൾ ഗണിക്കാതെ. മനസ്സിനകത്ത്, പുളച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആസക്തിയാ

ഓ. ഇതിന്റെ പ്രതിരുപമാണ്. ‘സന്താലഹോർ’. അതിൽ അടിഞ്ഞുകൂട്ടിയിട്ടുള്ള ഗജലാരം സ്വർണ്ണമാണ് അതിനെ ഇത്തരം വശ്യമാക്കുന്നത്.

എതു മത്സ്യഗന്ധിയും ആത്യന്തികാഭിലാഷം ചെതശുഖിയോടെ കടലിൽപ്പോയി, മറ്റാർക്കും കീഴിടക്കൻ കഴിയാത്ത സന്താലഹോരയെ ചുണ്ടെലിട്ടുപിടിച്ച് സന്തമാക്കി കരയിൽ എത്തിക്കണ്ണം എന്നതാണ്. ആ ലക്ഷ്യം നേടാൻ എന്തു ചെയ്യാനും അവർ തയ്യാറാണ്. വേണ്ടിവന്നാൽ തങ്ങൾ ജീവനുതുല്യം സ്വേച്ഛക്കുന്ന ഭാര്യയുടെ ചാരിത്ര്യം ആ ശ കതിയുടെ മുന്നിൽ സമർപ്പിക്കാൻ വരെ അവരുടെ ഉള്ളിൽ നുറയ്ക്കുന്ന ആർത്തി അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

വിശനിധിപാലകരുടെ ഇടക്കുവെപ്പിൽനിന്ന് താൻ ചെറുപാത്രം കൊണ്ട് കോരിയെടുക്കുന്ന സ്വാദ്യം ശാശ്വതമായി നിലനിൽക്കില്ല എന്നത് ആരും അറിയുന്നില്ല. ചീഞ്ഞുപോകുന്ന പാഴ്ശരീരമല്ല ‘ഞാൻ’ എന്ന ചിന്ത ആരോധ്യം അലട്ടുന്നില്ല. കനകത്തിന്ദ്രിയയും കാമിനിയുടേയും നഷ്ടചീരിത തീർത്ത കണ്ണിർക്കെടുകളിലെ ചുഴികളിൽ ആശയോടെ കട പള്ളങ്ങളിൽക്കി സന്താലഹോരയുടെ ചുരും തേടി ഭാന്തമാരപ്പോലെ അലഞ്ഞുതുതിന്തുകൊണ്ടിരിക്കാനായിരുന്നു അവരുടെ വിധി.

ഡോഗമല്ല, തൃശ്ശൂരാണ് മഹത്തായ ജീവിതം നമ്മ പറിപ്പിക്കുന്നത്. വാനപ്രസ്ഥതേതാളം എത്തിനിൽക്കുന്ന ഭാരതീയ സംസ്കൃതി നമ്മ ഓർമ്മപ്പിക്കുന്നതും ഇതേ വഴിതന്നെ എന്ന് ഈ കൂതി അടയാള പ്പെടുത്തുന്നു.

ലോകഗോളത്തിന്റെ അനന്തമായ തിരിച്ചിൽ നോക്കി, അന്തം വിട്ടുനിൽക്കുന്ന തന്നി പ്രാപണികനല്ല ജയപ്രകാശ് അകമാലി. അദ്ദേഹം ജീവിതം എന്ന പ്രഹോജികയെ ഭാരതീയ സംസ്കൃതികളുടേയും, ചിന്താ പദ്ധതികളുടേയും നേയ്തതിരിവെളിച്ചത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യാനും വിലയിരുത്താനും ഈ കാലാധ്യത്തിന്റെ വ്യാകരണവ്യവസ്ഥയിലൂടെ, വായിച്ചെടുക്കാനും ശ്രമികയോണിവിടെ. വേണ്ടവർക്ക് ഈ കടലിൽ മുങ്ങിത്തപ്പാം. അവനവൻ കഴിവിന്നനുസരിച്ച് രത്നങ്ങൾ വാരിക്കുടുകയും ചെയ്യാം.

ജയപ്രകാശ് അകമാലി ‘സന്താലഹോർ’യിലുടെ പൊടിതുച്ചു പെയ്ക്കുന്ന തത്ത്വസംഹിതകളോട്, നമുക്ക് യോജിക്കുകയോ വിയോ ജിക്കുകയോ ചെയ്യാം. പക്ഷേ വിഭാമകമ നവ്യമായ വായനാനുഭവം തരുന്നു എന്ന കാര്യത്തിൽ വിയോജിപ്പ് ഉണ്ടാവില്ല.

കത്തുകൾ തുടർച്ച...

എൻ.വി
കെ.എക്സ്. ആനന്ദ്

വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പാണ്. കോഴിക്കോട്ടു വെച്ച് എൻ.വി. കൃഷ്ണ വാരിയരുടെ ചരമരിനാചരണത്തോടനുബന്ധിച്ച് നടക്കുന്ന സാഹിത്യ സമ്മേളനം. ക്രാൺസ്റ്റീയേറ്ററിനുകുത്തുള്ള കലപക്കാണഡിസ്ട്രാറിയത്തിലെ വേദിയിലും സഭാസ്ഥിലും പ്രമുഖ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ നിറസാനില്ലും. സുഗതകുമാരി വിഷ്ണുനാരാധാരൻമാരുടെ തുടങ്ങിയവർ നടത്തിയ അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണങ്ങളിൽ വെളിപ്പെട്ട ഒരു ചെറിയ പരിവേം ഇതായിരുന്നു:

മികച്ചതെന്ന് പിന്നീട് കൊണ്ടാടപ്പെട്ട ഏതു രചനയും ‘മാത്യ ഭൂമി’യ്ക്ക് ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനയച്ചപ്പോൾ, അഭിനന്ദനികാരിക്കുകയെന്നതിൽ എൻ.വിയിലെ പത്രാധിപർ ഏറെ കണികക്കാരനായിരുന്നു.

ഈതു കേടപ്പോൾ, സഭാസ്ഥിലുണ്ടായിരുന്ന എൻ്റെ ഓർമ്മയിൽ തെളിഞ്ഞ ചില ഗതകാലസംഭവങ്ങൾ ബോധ്യാരാസങ്കേതത്തിൽ അവ തരിപ്പിക്കേണ്ട്.

1962ൽ ഷാർണ്ണുർ മധുസിക് കൂട്ടിലെൻ്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ സംസ്ഥാന ഏകാക്കമത്സരം നടക്കുകയാണ്. ‘ചങ്ങല’ എന്ന എൻ്റെ ഏകാക്കം വേദിയിൽ അവതരിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞു. വിധികർത്താവായത്തിയിരുന്ന പ്രശസ്ത നിരുപകൾ ശ്രീ.എം. ആർ. ചന്ദ്രശേഖരൻ, മത്സരശേഷം അണിയായിലെത്തി എന്നോട് പറയുന്നു:

“ചങ്ങല”യുടെ സ്കീപ്പർ മാത്യഭൂമി ആഴ്ചപ്പുതിപ്പിനൊന്നയാളുന്നോക്കു.”

അതനുസരിച്ച് ഏറെ വൈകാതെ മാത്യഭൂമിക്ക് ഒരു പകർപ്പുയ ആം. ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ പത്രാധിപരായ എൻ.വി.യുടെ കത്ത് കീട്ടുന്നു. ഉള്ളടക്കമെങ്ങനെ:

“ചങ്ങല” അസ്സലായിട്ടുണ്ട്. അധികം താമസിയാതെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാം”

ആഴ്ചകൾക്കുകൊംതനെ ചിത്രകാരൻ എ.എസ്സിലെൻ്റെ മനോഹരമായ ചിത്രീകരണത്താട ചങ്ങല’ വാരികയിൽ അച്ചടിച്ചു വന്നു.

പ്രശസ്തരെ പ്രശംസിക്കുന്നതിൽ പിശുക്കുണ്ടായിരുന്ന എൻ.വി.ക്ക് ഏഴുതിത്തുടങ്ങുന്നവരിലുണ്ടായിരുന്ന താൽപര്യവും, ഒരദാരുവുമാണ് ഇതിലും സാക്ഷ്യപ്പെടുന്നത്. ആ കത്തിലെ അക്ഷയരാജുടെ പ്രചോദകശക്തി ഇന്നും അക്ഷയമായി അനുഭവപ്പെടുന്നു.

കെ.എക്സ്. ആനന്ദ്

വാദനങ്ങൾ

മഹാകവി പി - കവിതയും ജീവിതവും (സി.എ. വാരിയർ)

കേശാദിപാദം കവി - പ്രോഫ. മേലത്ത് ചന്ദ്രശേഖരൻ, പുർണ്ണ പണ്ണി ക്ഷേഷൻസ്, കോഴിക്കോട് വില 65രൂപ.

കവിയായി ജീവിക്കുകയും കവിതയെഴുതുകയും ചെയ്ത അള്ളാണല്ലോ പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളെ ആദ്യകാലത്ത് വിലയിരുത്തിയവരിൽ ചിലർക്കെങ്കിലും അവയെപ്പറ്റി അതെ നല്ല അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പില്ക്കാലത്ത് കുഞ്ഞിരാമൻനായർക്കെവിതയുടെ നേന്ത്രൾഗ്രിക്ലംഗി തിരിച്ചറിയപ്പെടുകയും ആദരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കവിതയെയും ജീവിതത്തെയും കുറിച്ച് പ്രോഫ. മേലത്ത് ചന്ദ്രശേഖരൻ പുസ്തകമാണ് കേശാദിപാദം കവി. മഹാകവിയുടെ ജന്മഥാബ്ദിക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥരം നായ്ക്കുമുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുന്ന ഹോമപുഷ്പം എന്നാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇതിനെപ്പറ്റി പറയുന്നത്. ‘ജാഗ്രതയിലും സ്വപ്നത്തിലും സുഷുപ്തി യിലും മാത്രമല്ല ജീവിതത്തിലും മരണത്തിലും അദ്ദേഹം കവിയായി നിലക്കൊണ്ടു’ എന്നും ‘ഓരോ ചലനത്തിലും ജീവിതത്തിന്റെ പാളം തെറ്റി നടന്ന ഒരു കവിയുടെ ചേഷ്ടകളായിരുന്നു’ ആ ജീവിതം എന്നും ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു.

കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ ആസ്തികസങ്കളം എന്ന അദ്ദേഹത്തിൽ കവിയുടെ ഭക്ത്യുപാസന കാവേരാപാസനതന്നെന്നയാണ് എന്ന് ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു. ശുദ്ധവായുരപ്പുനുമുന്നിൽ തെളിയിക്കുന്ന ഭദ്ര ദീപം കവിതയുടെതാണ്. പരമഭക്തനായ കവിയല്ല പരമകവിയായ ഭക്തനാണ് പി. അദ്ദേഹം എഴുതിയത് തന്നെക്കുറിച്ചുതന്നെയാണ്. ഈ നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കല്ലാം പിന്തുവായായി പി.യുടെ കവിതകളിൽനിന്നും ‘കവിയുടെ കാല്പനാക്ഷി’ എന്ന ആത്മകമയിൽനിന്നും വർക്കൾ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്.

കുഞ്ഞിരാമൻനായർക്കെവിതയിലെ സാമൂഹ്യദർശനം, കേരളീയത, ഭാതീയത, പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും, കാവുശില്പം എന്നിങ്ങനെ പി. കവിതയുടെ വിവിധപരിശേഷങ്ങളെ ചന്ദ്രശേഖരൻ വിശദമായി സ്വപർശിക്കുന്നുണ്ട്. ഉഴുതുമറിയാത്ത കാലത്തിന്റെ കാടാണ് കുഞ്ഞിരാമൻനായർക്കെവിതയെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

ഓർമ്മ എന്ന അഭ്യർത്ഥിയിൽ, കാസർഗോദ് ശവ. കോളേജിലെ സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിന്റെ ഉൽപ്പാടനത്തിന് മഹാകവിയെ ക്ഷണിച്ചുകാണബന്ധപ്പോഴുണ്ടായ അനുഭവം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്തു പറയുമെന്നും ചെയ്യുമെന്നും ആർക്കും മുൻകുട്ടി ഉഹപ്രകാശ കഴിയാത്ത പി.യു.ട അന്നത്തെ പരിപാടിയുടെ വിവരങ്ങം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റത്തിന്റെ ഒരു നല്ല ചിത്രമാണ്. ദൃപ്പാലം സാഹിത്യപരിഷയത്തിൽ ‘കളിയച്ചൻ’ എന്ന കവിത വായിക്കുന്നോൾ മുന്നുതവണ സ്നേജിൽ നമസ്കരിച്ച ആളാണബ്ലോ മഹാകവി.

പി. ഒരു തിരക്കമെ - എന്നൊരു ഭാഗവും പുസ്തകത്തിലുണ്ട്. പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ സാകല്പിക രംഗങ്ങളിലുണ്ട് ആവിഷ്കരിക്കുന്നതാണ്.

അന്നന്തരമുഖ്യമായ വായിക്കുന്ന മന്ത്രാലയത്തിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായർക്കുവീത യുടെ ‘സാഖ്യാക്യാദർശന’ തത്ത്വാദി പ്രവാഹം. ചുമ്പേശ്വരൻ നടത്തുന്ന തീർത്ഥയാത്രയാണ് ഈ കൃതി. ഒരു ഭക്തന്റെ ഭാഷയും സ്വരവും ഇതു വായിക്കുന്നോൾ അനുഭവപ്പെടും.

Kottakkal
ayurveda



നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒഴുക്കാട്ടംസ്കാരം

ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിന് ലോകമിന്ന് ഉദ്ദേശ്യമാക്കുന്നത്
ആയുർവൈദത്തിലേക്കാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ ആയുർവൈ
ദത്തിന്റെ നാവോത്ഥാനത്തിന് വച്ചിതെളിച്ചത് വൈദ്യരത്തം
പി. എസ്. വാരിയർ ആണ്. 1902-ൽ അട്ടേഹം സ്ഥാപിച്ച
കോട്ടയ്ക്കൽ ആരൂപ്യവൈദ്യശാലയാണ് ലോകഭൂപടത്തിൽ
ആയുർവൈദത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്.



ആധികാരികമായ ആയുർവൈദം



വൈദ്യരത്തം പി.എസ്. വാരിയരുടെ

ആരൂപ്യവൈദ്യശാല

ESTD 1902

കോട്ടയ്ക്കൽ-676 503, കേരളം



Tel: 0483-2808000, 2742216, Fax:2742572, 2742210

E-mail: mail@aryavaidyasala.com / avsho@sancharnet.in

Web: www.aryavaidyasala.com

കൊട്ടയ്ക്കലിലും ധർമ്മാഖിലും ആലൂകയിലും കൊച്ചിയിലും (തൃശ്ശൂരിൽ) ആദ്ദോപത്രികൾ ▶ കൊട്ടയ്ക്കൽ
ചാരിറ്റബിൽ ഹോസ്പിറ്റൽ ▶ കൊട്ടയ്ക്കലിലും കമ്പിക്കോവും ശൈഷ്യനിർമ്മാണമാക്കൽകൾ ▶ അഞ്ചുറില
ധികം ശാസ്ത്രീയ ശൈഷ്യങ്ങൾ ▶ ഗവേഷണത്തിനും പ്രസ്തിയിക്കരണത്തിനും പ്രത്യേക വിഭാഗങ്ങൾ ▶ ശൈ
ഷ്യനേതൃത്വങ്ങൾ ▶ ചൗക്കാസസ്യഗവേഷണകേന്ദ്രം ▶ ആയുർവൈദപഠനസാക്രാണ്ഡൾ ▶ 20ശാക്കർ,
1200 - റോഡ് അംഗിക്കുത വിതരണാക്കൾ ▶ പി.എസ്.വി. നായ്യാംജിം വൈദ്യാർഥം പി.എസ്.വി.എഡൻ ഘുസിയം